

Kazalo

Sodobnost 7–8

julij–avgust 2022

Sodobna slovenska dramatika

<i>Katarina Morano: Usedline</i>	787
<i>Ela Božič: Interpretacija Sanje</i>	879
<i>Jera Ivanc: #punceinpolpunce</i>	904
<i>Urša Majcen: Zgodba o Bakrenem kralju</i>	968
<i>Aljoša Lovrić Krapež: Weltschmerz</i>	1054

**Sodobna
slovenska
dramatika**

Katarina Morano

Usedline

*Grumova nagrada za najboljše slovensko
dramsko besedilo*

Foto: Žiga Drižjak

Mari

OSEBE:

MAMA

hči MILA

BLAŽ, Milin brat dvojček

starejša hči JANJA

GREGA, Milin partner

TOMAŽ, Janjin mož

LANA, hči Janje in Tomaža

PROLOG

V svoje popolnoma realistično opremljeno stanovanje vstopi Mama v bolnišnični halji, se razgleda po stanovanju, morda zapre okno, ker je prepih, ali preveri, ali imajo rože dovolj vode, nato se usede na svoj najljubši stol.

MAMA: Mislm, ne vem ... mi se doma nismo neki pogovarjal. Sploh. Jst se ne spomnem, da bi jst moji mami kej povedala kdaj, tko, kaj se mi dogaja al pa če je blo kej narobe al pa če bi me kej težil. Pa niti se ne spomnem, da bi blo to kej slabga, mislm, da bi to bil nek problem zdej al pa da bi mi kej tko manjkal ... Pač tko je blo, sej ne vem, če je kdo, ne vem, od mojih sošolcev kej drgač, al pa nismo bli tko s starši obremenjeni. Al pa smo sam živel mal drgač, k sm bolj iz vasi doma, ne vem, jst se mojih staršev spomnem, da sta skos nekej delala, mislm sej itak, to je skos nekej za delat, če maš hišo. Mislm, mam spomine na staro mamo na primer, da sm velik sedela z njo, ampak ona je solato čistla al pa stročji fižol al pa ... ne vem ... krompir lupla za celo družino. Nisva se midve neki s kolesom vozile po vaseh pa igrce igrale pa pogovarjale. Pač bli smo skupej, sam delal se je skos, ni blo televizije na tak način al pa ... gledališče, kino ... jst si svojih sploh ne predstavljam v kakem takem okolju. No, enkrat je bla moja mama v kinu, to je bil kr prizor. Moja hči Mila je mela eno obdobje, no, sej teh obdobj je velik, pa vsacga se pol zanika, a ne, ko mine, nč ne smeš več rečt, kero muzko je poslušala, ker film ji je bil všeč, no, ampak je blo tega neki in en od njih je bil tale, no ... Leonardo na Titaniku. To je šla moja Mila ene trikrat gledat, no, da jst vem al pa da sm jst plačala, ker pol so bli tud neki rojstni dnevi raznih sošolk pa so tud hodil gledat, no, ampak u glavnem, ene tretjič al pa, ne vem, mogoče četrtič nas je vse nagnala gledat, celo družino, no, in zravn tud mojo mami. To sm si pa res zapomnla, moja mami v Ljubljani, še clo tkole mam sliko v glavi, mami stoji pred Namu in nas čaka, da se mi sparkiramo, tja v Komuno smo šli gledat. Takrat je bil še fejst promet tam, ne sam avtobusi, to sliko mam prov v glavi, kako je tam stala, stiskala to svojo torbico predpotopno, kt da je v nekem velemestu, in gledala neko to pisano Benetton reklamo, še clo neke punce so se poljubljale al neki tacga, že tko je bla čist iz sebe od dogodka, da sploh ni neki komentirala. Pa ne da bi sploh,

sej ne vem, sej ni bla taka, ne vem, če je ona sploh kej razmišljala o teh stvareh. No, ampak druga slika je pa ta, v kinu, ta tema, pa ta res tragičen film, mislm, tud če greš s predsodkom gledat, da je to za tele najstnike hormonske, to te potegne, to vsi umirajo, pa otroci pa vse, pa ta ljubezen nesrečna, ampak tud tko srečna, kt je ni lih v življenju, tuki te stisne. No, in se prov spomnm tega ogleda našega skupnega v kino Komuni, kako smo sedel skupej v tej temi, gledal ta film, ampak jst sm skos k mami gledala. Ona je tko gledala ... ne vem, sploh ne znam povedat, pa se velikrat spomnim na ta prizor – pa ne sam tko, verjetn je sploh prvič vidla tako ladjo, take zabave, tak ocean v končni fazi, ona ni nč kej televizije gledala, pol na stara leta se je prklopla na par teh španskih nadaljevank, ampak niso lih tega kazale, pa itak so se ji že vse v eno pomešale v glavi, no, kakorkol, res je gledala, res so ji tekle solze. In se spomnm, da sm jo gledala v tej poltemi in sm pomislna, da je sploh nism še nikol vidla tko jokati, mislm na tak način, tko intimno jokati, k jokaš zase pač. K jokaš kr mal za vse. Niti k je ati umru, u bistvu ni na tak način jokala, pa ne da ji ni blo hudo, zlo ji je blo hudo, sam ne pač tko na vn. Kt da si ne morš čist zares vzeti, al kaj.

Ampak mogoče še clo bolj kt ta jok se me je pa dotaknu nasmešek. K so tud kaki taki romantični bli prizori, k sta tam ta Leonardo pa ta Meryl Streep neki pobegnili al kaj sta, neki sta šla po svoje, čeprov ne vem zdej lih, kam, k so bli tam na ladji, nekam sta šla u glavnem in je bil ta moment, to neki življenje, sreča, ljubezen ... al sta se kej hecala in pogledam mami in se smeji. Tko, kr gledala sm jo. Smejati se je pa res nism kej velikrat vidla. Mislm, sej jst se spomnim bližine med nami, v smislu, to, ušesa od moje stare mame, k so čist mehka tukej spodej, pa kok je bil hladen prstan od mami, njene kože, vonja, znamenj, pa ti izrastki tamali po vratu, sej smo bli normalno nekako skupej, sam ... ni se tok zdej govoril o neki taki res bližini.

Pa ne samo, da izgovoriš to, da maš nekoga rad, pr nas tud nežnosti ni blo videt, recimo tko, med staršema. Jst se spomnim pozimi, k pa ni blo tok dela okrog hiše, pa sta bla mami pa ati dost zgodi doma, oba sta v tovarni delala, ne vem, a so ble tud nočne kdaj, ja, verjetn ja, kaj pa vem, ampak bl al mn sta zgodi šla pa zgodi pršla, no, tko da ja, za kosilo sta bla doma že, ampak no ... u glavnem zlo se spomnim, da je mami v kuhni radio poslušala pa kej pač kuhala al ne vem ... ja, prov ta spomin mam, ona klasično,

pač za štedilnikom, ati pa dol v kleti trenira psa. Ja, on je mel prov tega psa, k jih v filmih vidš, k ga je nauču, da mu je prnesu cigarete pa fajrcajh pa časopis, tud v trgovino ga je poslou, k je bla sam čez cesto, pa iz gostilne kaka sporočilca men pa sestri, to se tud spomnim. Kakšn vic, k ga je kdo povedu, pa ne vem, kakšno risbico, moj ati je bil v bistvu kr duhovit tko. Ampak se pa ne spomnm, da bi se doma kej dost smejal. Al pa tud onadva med sabo ... Nista tko skupi visela. Velikrat se to sprašujem ... Ker k je ati umrl, tko čist nepričakovano, je bil kr šok, za vse, ne sam za nas, ampak tud tko, so ga mel kr radi sosedje, no, u glavnem, je mami dala takoj psa stran. To je u bistvu zdej za nazaj tud mal čudn, a ni?

Tko da ja ... ta ljubezen je bla pri nas res tko nekaj samoumevna, al kaj, kolkr jo je, jo je. Al pa da bi naju s sestro mami kej objela tko, zares, mislm, sej naju je tko, če je mela kera rojstni dan al pa k sm nardila izpit za avto al pa k sm rodila ... Ne bi pa lih mogla rečt, da me je poznala al pa da sm jst njo, o, sploh ne, tud na pogrebu sm kakšne take slišala od njenih sodelavk, k so v Gorenju skupej delale ... so ga kr srale, midve s sestro sva se sam gledale ... a je to bla res najina mami ... Pa je bla. Vse to je bla očitno. Vsak je dobil pa pač to, kar je, no ... to se mi zdi, predvsem to. To bi povedala.

Tišina.

Mislm, ja ... so pa pač stvari, a ne ... Vsak ma kej, k bi mogoče lahko drugač ... če bi lahko ... če bi vedu ... pa ne veš ne, sej to je, to je to u bistvu ... sej jst tud, a ne ...

Jst ... če bi eno stvar lahko drugač, bi ... ne bi pustila svojih otrok jokat. K smo mi vzgajal pač ... je pač blo tko ... da pač, da se otrok nauči pač sam potolažit, a ne, vse knjige so tko nekaj rekile in tud jst nekaj ... al pa moj mož, no ... ne vem, tko je pač blo. Sam se ne polažjo tko hitr ne. In je blo tko, da pač, ja, se je zgodil, da je Janja, recimo, celo noč jokala v svoji pojstlci, jst pa pol tut v svoji pač. In je blo v men, da bi jo šla potolažit, sam nism se poslušala pač ... Ker pač. Tko je blo, ne vem, kaj pa jst vem? Dons bi to drgač, dons je itak vse drgač, pravjo. Kaj pa jst vem o tem, kako se poslušat?!

Nismo mi mel časa tok se tud s sabo ukvarjat, ne vem, no. Si pač tko, kt si. Kaj se bom zdej sekirala u resnici, a bo komu kej bolš?!

Dolga tišina. Mama vstane, da bo odšla, se še zadnjič ozre po svojem stanovanju, da se od njega poslovli.

Mi je pa ati zmerej pred spanjem govoru eno in isto pravlico. Pravlica je bla u bistvu o tem, da sm jst enkrat, ko smo šli v Lublano, izgubila majhen knofek. Moder s tremi lukncami. In ta mali knofek je bil zlo žalosten in je sam taval po Ljubljani, tej veliki Ljubljani, in vse spraševal, če mogoče vejo, kje žvi Karmen, to sm jst, punčka s strganim in znucanim plaščkom in z modrimi knofki, ki majo po tri luknjice. In seveda noben ni vedu, kdo sem, so mu pa vsi ponujal, da bi ga oni vzel, mu dal prostor na svojih plaščih, in eni od njih so bli tut res krasni, kšni tud čist novi, s takimi redkimi pisanimi, tut srebrnimi in zlatimi in ne vem kakšnimi vse knofki z ne vem kok lukncami. Vsi ti knofki bi ga z veseljem vzel medse, ampak ta moj modri knofek s tremi luknjicami je hotu sam mene, pa čeprov je bil moj plašč že čist za preč. Še Kameradu, svetovnemu popotniku, je rekel, da ne bi šel živet na njegov plašč, pa bi z njim lahko vidu cel svet. Tud slone.

In tko se je ta mali modri knofek s tremi lukncami vozu z avtobusom po celi Lublani, gor in dol, ampak mene ni nikjer najdu.

In to se spomnem, da sm se prov tresla v postli, kako me bo zdej najdu v Ljubljani, če pa jst sploh ne žvim tam ...

Ne spomnem se več čist dobr, kako me je pol najdu, mislm, da ga je naša soseda prepoznala, k je hodila delat v Lublano, vem pa to, da je sreču cel kup zanimivih ljudi, ampak na koncu se je vseen vrnu prov k men, čeprov sm mela že strgan in znucan plašč. Ker sm bla nekej posebnega. Njemu sm bla nekej posebnega.

Mama odide.

*

Vsak na svojem stolu, v ravni vrsti sedijo hči Mila s svojim možem Gregom, hči Janja s svojim možem Tomažem in njuno hčerko Lano ter Milin brat dvojček Blaž. Ničesar ne uprizarjajo, samo sedijo in govorijo tekst na mikrofone. Pogovori se prelivajo drug v drugega. V drugem planu popolnoma realistično opremljeno mamino stanovanje, dnevna soba, kuhinja, stranišče, knjige, kipci, risbice, vaze, brisačke, vitamini, križanke, fotografije, posode – gomila stvari, ki se ti nabere skozi življenje. Tekom predstave igralci, kadar ne govorijo, pakirajo mamino imetje v škatle, razstavljajo omare, mize in stole ter proti koncu predstave vse to znosijo v zaodrje. Na koncu na odru ne sme ostati nič več. Niti stene.

*

MILA: Dej, mogoče najprej mal preluftajmo.

JANJA: Ja.

GREGA: Ja, dej.

TOMAŽ: Bom jst.

JANJA: Ne tega, k se pol ne zapira neki.

TOMAŽ: Aja? Kaj pa je?

JANJA: Ne vem, neki.

TOMAŽ: A to je v pantih kej al ...

JANJA: A lohk ne rešujemo dons tega, če je deset let tko, nej bo pa še dons, okej?

TOMAŽ: Sori, no. Tamala, a lohk mal torbo prestavš?

LANA: Ni moja.

TOMAŽ: Dobr, sej je vseen, a ni?

GREGA: Kr dej men.

MILA: Kaj pa maš to?

GREGA: Pa nič ... Tomažu sm neki prnesu pokazat.

TOMAŽ: U, a tisto pištolo masažno?

MILA: Nisi valda dons ...

GREGA: Ne, no ...

MILA: A ti to resno?

GREGA: Kaj no, sej nism mislu zdej to tuki pred vsemi demonstrirat, no, sam pač loviva se že dolg, pa sm mislu ...

MILA: Pa si mislu, da bi se zdele lohk mal masirala, al kaj?

GREGA: Ne no, to zdej čist narobe izpade, sploh ne bi noben vedu, sam dal mu jo bom, da jo doma sproba, in to je to, džizs.

TOMAŽ: Sori. Hvala. Da si se spomnu pa ...

Tišina.

MILA: Uf!

JANJA: Ja, kr piha.

MILA: Dej, sm se used.

GREGA: Čaki, a lohk jst sam tole jakno vzamem?

JANJA: Ja, sori.

GREGA: Ne, ni panike.

TOMAŽ: Pazi rožo.

MILA: Joj, jst mam še tvoj pulover.

JANJA: Ma, mej.

MILA: Pa ne, če je ful lep.

JANJA: Ma, ne nosm ga res, k mi taka ramena nardi robotska.

MILA: Okej, mislm ... hvala.

JANJA: Itak.

Tišina.

TOMAŽ: Še jutr bo ohladitev, pol bo pa spet lepš.

Tišina.

TOMAŽ: A veš, kako moja sodelavka reče: "Do srede bo še tkole, pol naprej pa nč bolš."

GREGA: Mhm.

TOMAŽ: Mi se ponavad mal smejimo, sam sej zdej se pa tut men ne sliš neki ...

Tišina.

JANJA: A ni zdej tko mal prepkih?

TOMAŽ: Mal je, ja, mogoče.

MILA: A zaprem?

JANJA: Ja, po mojem ziher.

GREGA: Dej, a lohk sam še mal zraka?

MILA: Dej, pol pa ti prid sm sedet.

GREGA: Komot.

Tišina.

JANJA: Kako se pol lotmo? A bomo že dons to kej al ...

MILA: A da bi že kr?

JANJA: Ja, ne vem ...

MILA: Uf, jst nism dons ... mislm, nism prčakvala lih ...

JANJA: Blaž?

BLAŽ: Ja?

JANJA: Kaj pa ti?

BLAŽ: Amm, ja, ne vem, vi povejte ...

MILA: Pa itak morva midva po tamalo že čez eno uro, uro pa pol, no ...

JANJA: Okej, mislm, kar se mene tiče, lohk tud pač, ne vem, se zmenmo za en drug dan ... sam pač no, ne bi blo fajn, da bi predolg vlekl ...

MILA: Do kdaj mormo spraznt?

JANJA: Do desetga.

TOMAŽ: Do petnajstga.

JANJA: Kako do petnajstga?

TOMAŽ: Ja, to mi je zanč reku ... da zdej ta novi pridejo šele z dvejsetim, tko da mamo mi pol do petnajstga še čas vse zrihtat.

JANJA: A res, men pa tega ni reku?

TOMAŽ: Ja, men pa je.

BLAŽ: Kdo pa so ti ta novi?

TOMAŽ: Ne vem, neka družina tud, ne vem, od sina neki neki ...

MILA: Mene bi tud kr mal zanimal te ta nove videt ... Tko, kr ne morem si predstavlat, da bi bli tuki kr eni drugi ljudje ... a ne?

BLAŽ: Ja, je tko mal ...

LANA: Jst si tut to sploh ne predstavlam ...

JANJA: Dejmo ne zdej to, okej?

MILA: Kaj pol rečemo, konc tedna?

JANJA: Men je u redu.

GREGA: Kr vi povejte.

TOMAŽ: Mene sam v soboto do ene dveh ni, pol pa kadarkol.

JANJA: Kaj pa maš?

TOMAŽ: Sej sm ti reku, da mam team building.

JANJA: A niste mel to že lani?

TOMAŽ: Ja sej mamo vsak let.

JANJA: Ja pol pa to očitno že ne deluje.

MILA: Blaž?

BLAŽ: Ja?

MILA: Kaj pa ti?

BLAŽ: Ne nč, sam tole lukno gledam, k sva ...

MILA: Ne no, če ti je kul, da bi ta vikend pol začel?

BLAŽ: Ja, valda, vi povejte.

MILA: Lana, ti pa lej, če ti bo tko, valda si dobrodošla ... ni ti pa treba, če ti je pretežko al pa kej.

JANJA: Ne, sej bo pomagala.

LANA: Ja, mislm ... ne vem ... jst bi pomagala, če bo treba, ni mi pa zdej lih ... ne vem, men je tuki tok žalostn ...

MILA: Sej zato, res, miška, boš vidla, kako boš ...

JANJA: Lej ... sej bomo skupi pa bo. Okej, pol pa sobota ...

GREGA: A bi še kdo vodo?

MILA: Dej men, pliz, mal.

BLAŽ: Ne, hvala.

GREGA: Tomo?

TOMAŽ: Ne, sm u redu.

GREGA: Lana?

LANA: Amm, ja, lohk mal, pliz.

GREGA: Aha, še en sok je tuki, čak, a je zaprt ... ja.

LANA: Jst bi pol rajš sok.

MILA: Datum poglej.

GREGA: Zgleda u redu.

TOMAŽ: Dej men mal z vodo zmeši, pliz.

MILA: Pa ne rabš zdej teh podstavkov več, no ... se mi zdi ...

GREGA: Ja, no, sej vem, sam ... navajen sem.

MILA: Kaj pa ti pospravlaš to?

JANJA: Mah nč, sam neki sm prnesla nazaj ...

MILA: Kaj pa je to?

JANJA: Ja, ta palični sm si enkrat sposodla od mami pa sm skos govorila, da bom nazaj prnesla, sam sm skos pozabla, zdej pa ne vem ...

MILA: Ja, pa zdej ji pa res ne rabš več vračat.

JANJA: Ja, sej vem, sam res mi je večkrat rekla, pa sm skos hotla, ampak sm res, pač ne vem, pač skos sm pozabla.

MILA: Pa dobr, no, sej ni nč tacga.

JANJA: Pa sej vem, sam mal mi je pa čudn zdej, da to ne vrnem, al kaj?

MILA: Ja, sam zdej bomo itak spraznil vse.

JANJA: Pa dobr sej vem, sam ... ne vem ... tko ...

MILA: Okej, sej ni panike, sam lohk ga maš zdej ... če hočeš ...

JANJA: Ne, nočem!

MILA: Sam zakaj?

JANJA: A ga lohk vrnem, pliz, če hočem?! Nočem ga met, okej? Lohk ga vzame kdo drug, če ga hoče, jst ga nočem, jst ga vračam že en let in zdej sm ga končno vrnla, in to je to, in zdej me briga, kaj se z njim zgodi.

MILA: Okej.

JANJA: Okej.

Tišina.

TOMAŽ: Res ga piha.

JANJA: Ja, smo že rekl to.

TOMAŽ: Okej.

JANJA: Okej.

BLAŽ: Ej, a bi kdo kavo mogoče?

MILA: Ma dej, a gremo rajš vn na kavo?

JANJA: Kam vn?

MILA: Ja, ne vem, kle u Blue bar?

GREGA: Ma ja, pejmo tko raj, a?

JANJA: Men je vseen, midva sva lih pila.

BLAŽ: Ja, jst bi ful in kavo in vn bi šou.

MILA: Okej.

GREGA: Okej.

LANA: Mene zdej Luka pobere.

*

TOMAŽ: Kaj pa ti zvoniš?

MILA: Kluče sm pozabla. Mislm pozabla. Tamala je odkrila predal s ključi
in nč ne vem več, kje mam kej. Kje je pa Janja?

TOMAŽ: Ammm, na sprehod je šla mal.

MILA: Aha ... a je težko?

TOMAŽ: Ja, sploh začet pa to ...

MILA: Sori, k sm pozna.

TOMAŽ: Ne sej, lej, sam pač ... začet je treba.

MILA: Pa en sistem verjetn najdt.

TOMAŽ: Mislm ja, sistem že ma nekak, sej veš ...

MILA: Ja, si mislm, ja ... a je huda name?

TOMAŽ: Ne ...

MILA: Ja, sej vem, da je. Aha, čaki, a to men zvoni?

TOMAŽ: Ja.

MILA: O fak! Ker dan je dons?

TOMAŽ: Četrtek.

MILA: Aja, ne nč, vse okej. Grega je sam. Hej! ... Ma ne, klicala sm te stokrat, ker me je klicu kr en model z Bolhe, za lupinco, a veš ... ja, ne vem, kr najdu se je, jst sm to že čist pozabla ... pol sm mu pa rekla, nej kr uleti, pol pa nism našla ključev od garaže nikjer, pa je sploh nism mogla pokazat ... ja, ne, nikjer ... sm pogledala, ja. Ne vem, povsod! Jst mam dost tega res. Čez balkon bi jo vrgla, če bi bla doma. Nekam drugam bova morala začet dajat ... vem, ja ... Ja nč, pač sm rekla, da ga juttr pokličem, sam men se zdele res ne da s tem ukvarjat ... ja, razpizden je bil valda, kaj pa nej bo ... sam se ni upu kej usajat na nosečnico, se mi zdi ... Dobr, jst šibam zdej, k sm lih do mami, mislm, do stanvanja pršla. Ne vem, Grega, bova se pol zmenila. Ja, k ne vem, še kok časa bom pa vse, mogoče bomo pa mi kr kšno pico naročil. Lej, ne vem, ti poklič, k tamalo pobereš, pa ti povem, okej? Okej, ajdi.

*

JANJA: A boš ti kej od tega?

MILA: Ne, ne vem, mislm nism jst tok za te prstane pa to ... Mam od babi Neže en obesek, to je pa to, ne vem, tok za spomin mam, drugo pa kaj pa vem, nimam neke želje po še čem, itak mi sam u nekih škatlcah stoji.

JANJA: A to ti ga je mami dala?

MILA: Ja, enkrat tko, ne vem, a sm bla še v sredni ... sej je kul, a ne?

JANJA: Ja ... valda ... a kr tko ti ga je dala?

MILA: Ma ja, enkrat sm ji lih uletela, k je neki pospravljala al kaj, pa mi ga je dala, tko, kt en tak mal talisman al kaj, sej sm ga kr nosila en čs.

JANJA: Itak si ti bla najbolj od babi Neže ...

MILA: Ne no, sej smo bli vsi ...

JANJA: Ja no ... ja, ti pa še mal bl ...

MILA: Ne, a ti je bed? K ni nč tacga, lohk prnesem pa pogledaš, kater je pa ...

JANJA: Ne no, ne bova zdej to, res, u redu je, lej, kok je tega.

MILA: Čeprov ta je luškana, k se odpre.

JANJA: Vzem!

MILA: Ma ne, kr dej.

JANJA: Ja, sam jst mam to neko alergijo, ne vem, vse me začne neki dražt.

MILA: Kaj pa zlato?

JANJA: Ja, to so pa sam neki križci pa tak, kaj nej s tem ... čeprov ta je mal luškan, a ni, k se skor mal smeji.

MILA: Smeji?

JANJA: Ja, lej.

MILA: Haha, res mu je smešn neki.

JANJA: A ga ne bi?

MILA: Ne, no, res, kaj nej s tem?

JANJA: Ja ne vem, men tud to zlato res ni neki ...

MILA: Ja, a ne?

JANJA: Tko mogoče belo zlato.

MILA: Ja, ja, belo je bolš. U, lej jo!

JANJA: U ja, ta je pa prov una njena.

MILA: Ja, ta je pa res lepa. Kr mej jo, Janja, teb bi ful pasala ...

JANJA: A to resno?

MILA: Ja.

JANJA: K sm pa res mal pomislna, da bi jo Lani dala ... ful bi mela neki od babi, pa ta je pa res tko ... njena.

MILA: Ja, itak, super se mi zdi, da bi jo ona dobila.

JANJA: Ej, hvala!

MILA: Valda ... sam ... kaj pa bomo s tem, res?

JANJA: Ja, nej vsak mal vzame, no.

MILA: Ja, in kaj s tem pol?

JANJA: Ja, ne vem, to pol maš ... pa pol ... dej, ne vem, bova še Blaža vprašale, pa se bomo pol odločil.

*

MILA: Jst sm na en način prebolela svojo mamo, že preden je umrla. Ne sicer dolg nazaj, čeprav se mi je prej zdel, da sm to že zdavnej vse predelala, ampak v resnici sm predelala njo in najin odnos in to pač vse, kar se ti nabere v odnosu pač, ko sm rodila Hano. Takrat in od takrat pač, v tem obdobju nekem, ne vem, nekej se mi je zgodil pač. En tak uvid sm dožvela, čist tko pač, uvid v to, da ti seže pač tok, kt ti seže. In da je ona lohk tok, kt je lahko. Ne morš boljš od tega. Mogoče lohk, če hočeš, ampak tko za nas, za večino ljudi pač, lahko pač tok, kt lahko. Neki ful pomirjajočga se mi je zgodil v tem smislu. Da sm jst zdej mama. In da bom pa jst zdej tko, kt bom jst. Al pa midve, s Hano, pač. Tko, da je to zdej moje gnezdo. Pa Grega valda. Mi pač. To mi je blo tko, recimo, da eno najbolj osvobajajočih spoznanj v življenju.

*

GREGA: Ko smo mi kupil stanovanje, mislm, tako malo je, nč posebnega, 65 kvadratov, trisobno, dve sobi pa dnevna pa pol posebi kuhna z balkonom, gledam po tleh ta linolej, mislm, ne, čaki, to je blo, še preden smo kupil, no, pač na ogledu, no, in vprašam jst lastnika prejšnjega, kaj je spodi, a ne, pa reče on, da v sobah je parket, v kuhni so pa ploščice. Pa vprašam, zakaj pa majo ta linolej al kaj je blo, mislm res un ta grd, k je tko mal lepljiv že pa to, u glavnem, pa mi reče, da so to dal, k so se priselil, pa so mel dojenčka, žena je bla pa noseča s ta drugim že, pa psa majo, k je zdej že bil pač ful star, fak, u bistvu dost tko podobn kt mi zdej, sam so pa še neko mačko mel al kaj, u glavnem, dal so ta linolej pač v smislu, a veš, k maš otroke pa živali, da se ti ne unič use pa spraska, sej boste vidl, kao, kakšni termiti so to, mi reče. Mislm, sploh ne tko negativno, tko kao, da so pač čist divji pa to ... Kul je bil drgač ta fotrček, tko se je vidl, da se kr ukvarja z mulci pa tko, tak, ne vem, nek bajk zajeban je mel na balkonu, to se prov spomnem, da sm pomislu, kaj je s temi tipi, da zmer pol nek bajk ufurajo pa to, no, dons se mi to sploh ne zdi več neki čudn, čez par let ga bom že jst mel na balkonu po mojem, no, ampak u glavnem, jst uno kimam, ja, ja, itak, sej sliš se neki logično, pol pa k smo kupl, pa dvigamo zdej ta linolej pa neki vse splešnjen uspodl pa to neki rešujemo pa itak smo pol moral vse zamenjat, k so ble v predsobi pa neke ploščice slabe in se ne bi nč ujemat, mislm leveli, midva sva pa itak hotla parket, tko sva si rekla, lej, pa če eno stvar sam lahko obnoviva, hočva met pač lep parket, da se tamala, k se rodi, lahko plaz po nekem lepem lesu, to nama je blo tko nekak ... ne vem ... pomembn dost, no, ampak pridm jst en dan, k so delavci to lih stran metal vse, pa gledam ta parket pa ta linolej gnil pa razmišljam, fak, vi ste to čuval, da kao ne uničte, k so bli otroc še mejhni, pol ste pa še petnajst let po tem hodl in na konc prodal in parketa u bistvu sploh vidl nikol.

*

MILA: Ej, v kleti so še od babi Slave pa od babi Neže stvari v škatlah.

JANJA: A res?

MILA: Ja, una preproga s sovami, k je bla nad tevejem, pa poročna slika pa vse, un svečnik, k ga je Blaž razbil?

JANJA: Mhm ...

MILA: No, je zleplen, pa tm sedi, mislm, čaka, vse.

JANJA: Mhm ...

MILA: Jst sm se ful bala une sove, zdej pa vidm, da je čist kilava ... Jst sm to vse za stran dala, okej?

JANJA: Mhm.

MILA: Pa ta taperver nima pokrova.

JANJA: Vrž. Lej na tej sliki, kok si ti mela skodrane lase včasih!

Mila se smeji.

MILA: Pa res!

JANJA: Joj, tamala ti je čist podobna, tuki se pa res vid!

MILA: Fak, kok dolg so nam flaško puščal, ej, a ni to noro! Kaj je pa to?

JANJA: Če ne veš, kaj je, vrž.

MILA: A sm to jst narisala?

JANJA: Po mojem Blaž.

MILA: Uau, jst bi to mejbi dala v okvir.

JANJA: A nimaš že od Hane dost risbic?

MILA: Ma ja, sej res ... sam lej, kok je lepa mavrica!

JANJA: O lej tele ... te stare poročne slike so men ful lepe ...

MILA: Ja, sej so ...

JANJA: Midva mava same zablurane, k je mel Vasko neki s fokusom narobe, tko da jst nimam niti ene ...

MILA: Zih ma kdo kšno, mislm, jst mam kšno ...

JANJA: Ja ne, sej majo tko ljudje sam ... take med flašami pa te rdeče oči itak pa tam neke rame notr pa trajne pa komolci al pa kšne mašne ... tko te pač, nobene take, a veš, da je, da je lepa, da jo lohk tud obesiš pa ti je lepa, da ni sam tko, za spomin ...

Mili zvoni telefon.

MILA: Oj, Grega, reci ... ne, nč tacga ... ne vem, tist rižek pa mal hruške je pr men ... Je rdeč al krvav prov? ... Ne, ampak tud v u bistvu vse skupi ni bl nč pojedla, tko da ne vem, no ... ja, ampak ... ja, ne vem, to je ful razlika no, to se vid ... ne, Grega, če bi blo krvav, bi blo krvav, to bi vidu ... ja, ne vem, velikrat je rdeč, pa ne sam tko po rdeči pesi, tud tko nasplošno je rdeč kdaj ... ni kri, no, k bi vedu, res ... kakšn je pa tko, a je bl tak trd? ... Dej fotki pa mi pošl. Okej.

Sej ne vem, res, a nej si vsak zbere kako sliko iz teh albumov al kako čmo to ...

JANJA: Mhm ...

Mila dobi SMS-sporočilo.

MILA: A to teb zgleda normaln kakec?

JANJA: Ja, ne vem, ja ...

MILA: Čeprov mogoče najboljš, da kr skupi ostanejo albumi, pa si jih pol mal podajamo med sabo, da lohk pogledaš, če hočeš, al pa tko ...

JANJA: Mhm ...

MILA: Oj, ja, men se zdi to čist normalno ... to je pač taka barva. Ne, dostkrat je tko, ja, al pa so v vrtcu kej tko jedl, al pa kak bombon ji je kdo dal ... Okej, drgač vse kul? ... Mhm ... ja, ja ... ja, ne, če sta se zmenla, da ne, pol ne, ne smeš ji popustit po mojem. Mah ne, ona to sam preizkuša, stoposto ... ne, če sta se zmenla eno, pol eno, k to se ne konča, sam to ... Okej, jst bom še kako urco pa pridem ... okej, bom kupila. A še kej? Dobr dobr, čao!

JANJA: Ja, tega je kr ... lej jo mami, kok je bla lepa ...

MILA: Sam res ... ampak lej, Lana je pa čista mami ... laski pa tko nos pa tko čez oči, a ni no?

JANJA: Mhm ...

MILA: Sploh oči, mi mamu vsi mal bl po očiju, se mi zdi ... Heeej, a si ti uredu?

JANJA: Fak, jst ne morem zdej to, sori ...

MILA: Ne, itak.

JANJA: Ma, ja, lej ...

MILA: Itak, sej ni treba.

JANJA: Grem jst kr kopalnco, okej?

MILA: Okej.

*

JANJA: Dons sm potegnila eno runo, to karto, k majo eni vodnika al angela, in na polno sm se zasekirala ... Mislm, ne da sm zdej ful en frik na te stvari, ampak ja, neki dam na to, vedno se mi zdi, da me nekaj usmeri tko ... al pa mi da mislt nekaj, kako sem, kam grem, ja, zmeri do zdej bi rekla, da nekaj potegneš tist, kar rabiš. Pa to delam že u bistvu, odkar je bla tamala v srednji, k smo mel te neke štale, dobr, zdej za nazaj se ne sliš neki, sam takrat me je pa ful skrbel. Ne da smo mi zdej te, morš met petke pa to, ampak pizda, nočem se pa sprašvat, a bo moj otrok zdelu srednjo, to mi je pa res tko, mislm, ne vem, men je tko štirka nekaj dobra ocena, pol pa kaka petka pa kaka trojka, dvojke so mi pa res, pač ne, dvojke mi niso ble kul, pa ful je blo teh stvari takrat, normalnih, ampak kej pa tud ne tok normalnih, mislm tko, k sm se s sodelavkami kej pogovarjala, ne gre lih čist čist vsak čez vse, no, mi smo šli čez kr vse, se mi zdi, mislm vse tist, kar se prenese, ne zdej to, kar gre totalno čez al pa kej, kar

ne morš popravt, mi smo nekaj zvozil, tamala je čez nekaj, se mi zdi, vsega je blo, mogoče bo še kej, sam po mojem ne lih tko drama cela al pa tut če, no, ni več uno štrnajst, da te skrbi, kaj zdej punca štrnajstletna dela sama ponoč, ne vem, ob treh v centru, ampak u glavnem, mi smo zdej ven iz tega, hvalabogu, dost je stara, zna bolj rešit že te stvari, no in ja, rune ... no, k mi je soseda enkrat dala te rune za vlečt in sm res začela, najprej sm pa tja, k sm mela kako težavo al pa k sm rabla mal usmeritve, pol pa u bistvu tut kr tko, in ja, evo, še zdej si vsak dan odprem eno runo. Al pa če mam kako bl konkretno vprašanje, si odprem tri, pet, sedem, odvisen, kaj pač hočeš, no, ampak dons si jst odprem to runo in ona mi reče: *Happines, joy pleasure. Mislm, happiness, joy, pleasure! It tends to indicate happiness, succes, harmony, and exciting new beginings. The joy can be inspired by either external events, fulfilling relationships, or an unexpected but very welcome developement. It can also refer to a quiet inner joy derived from feelings of gratitude and peace.*

In sm bla kr tko ... jst sm pričakovala neki v smislu *hailstone, disruption*, al pa kej tko *earth, sacred* al pa ne vem *fluid, water*, ne vem, neki tko metaforičnega, mogoče pozitivnega, ampak ne, jst dobim to sreča, veselje neki. Jst sm se tko zjokala. Prov prizadel me je. Ker jst, prsežem, jst ne čutim nč sreče pa niti olajšanja, to, k ljudje rečejo, ja, je blo zlo težko na koncu, vsaj ne trpi več, že u redu, no, men ni blo tko. Jst nism nč mela tega olajšanja al pa ne vem filinga, da me to neki bremsa. Mislm, ja, je blo težko, pa na koncu je kr vzal te to celga, sploh pr nas, k smo tko ... raztreščeni nekaj, uni so mlada družinca pa itak nč ne morjo ... pol Blaž je ... Blaž je ta večni študent pač, mislm že dolg ni več študent, ampak pač mal pa tut je, no, kaj jst vem, ja, pol sm pa jst ... jst sm pa ta ... tamala ni več tamala, nč se neki več ne pričakuje od mene, da bom še kej v službi kam pršla, jst sm pač tuki, kt sm, to je zdej to nekaj al kaj, nekaj logično je, da jst to prevzamem mal bl in ... ja, sm. Blo je, kt je blo, ampak smo sfural, mislm tud s Tomažem sva nekaj ... No, men res ni blo težko, mislm, seveda je težko, težko je skrbet za nekoga, k umira, ampak ni blo še tko, no, pr ns, ni zdej to spet tooook trajal, hvalabogu no, tud zarad mami, no, pa tut to, no, mislm, moja mami, moja mami ni bla tok mami, mislm, ni bla tok tko materinska, no ... u bistvu je mene bl to, no ... ni blo nobenih velikih besed, niti malih provzaprov, da bi si midve kej povedali,

no, da bi ona kej povedala, ona je mami tukej u bistvu, a ne, sej to je neki, kar od nje pride oziroma bi nej pršlo, a ne, jst sm mal čakala ta en moment, k pravjo, a ne, ta neki, to pač, mislm, bil je nek stik, to na koncu, ko je šla, jst sm jo držala za roko in ona me je tud nekak drugač držala, no, al pa se odzivala na to mojo roko, in ko se je to dihanje njeno nekak umirjalo, kt da bi sam še vsake tok vdihnla, in ta stik rok, se mi je zdel ... da nekak ja, je blo, bil je ta stik med nama, mogoče prvič clo na nek način, no, to je blo, to je blo res ... sam ni blo pa kšnga družinskega razodetja, da bi se nam kej, men al pa mami še bolj, da bi se kej pač razrešl al razelektril al ne vem no, da bi se kej pogovoril, tko drugač, tko zares, o nas, predvsem mogoče o njej, k ni tko kej o seb govorila, al pa o očiju, da bi kej povedala, zakaj so ble ene stvari tko, kt so ble, al pa da bi pokazala, da ve, da je kej blo narobe, da bi nam kej predala kako modrost al pa da bi sam mal podelila svoje stvari, kaj je blo kako, zakaj, ne vem, no ... no, ni blo, tega ni blo. Ampak ta karta u glavnem me je pa res razjezila, pizda, a še to al kaj, po vsem tem, kar je blo, kar je zdej u bistvu, to je pol še tok enga dela, pa niti še žalovat nis še začel, a ne, mislm, ni se mi zdel prov.

*

TOMAŽ: Ej, eni črvi so v roži!

JANJA: Kaj?

TOMAŽ: Eni črvi so v roži!

JANJA: A skačejo?

TOMAŽ: Kako skačejo?

JANJA: Ja, k se jih hočeš dotaknt?

TOMAŽ: Ja, sej se jih nočem dotaknt!

JANJA: Sam pol pa ne veš, če skačejo.

TOMAŽ: Ja sej!

JANJA: Ampak morš vedet, če skačejo.

TOMAŽ: Ja, zakaj?

JANJA: Ja, da veš, ker črvi so.

TOMAŽ: Ja, pač črvi so.

JANJA: Ja, sam eni skačejo, eni pa ne.

TOMAŽ: Ja, pa kaj me briga, kaj oni znajo, jst bi jih sam dal stran!

JANJA: Ja, morš ugotovit, ker so, da jih znaš dat stran, a ne?

TOMAŽ: Ja, jst bi kr rožo dal stran.

JANJA: Ja, pa ne morš rože dat stran zarad črvov!

TOMAŽ: Ja, seveda da lahko, sej moko daš tud stran, če so črvi not!

JANJA: Ampak ta roža je stara petnajst let! Vsaj!

TOMAŽ: Ja, sam zdej ma pa črve.

JANJA: Jst si s tabo ne morem nič pomagat!

*

TOMAŽ: Ne da bi se jst čist strinju zdej s tem, da štejem, sam jst sm si zračunu, da mam še trinajst let. Ker. Jst sm zdej star šestinštrdeset. Moj fotr je umru pr petinpetdesetih, to se prav čez deset let zdej zame nekak, moj deda je umru pr devetinpetdesetih, to je čez petnajst let prbližn. Moj brat je star enainpetdeset, pa že zlo slabo zgleda, tud sam prizna. Tko da sm si tko nekak seštel: fotr je kadil, tko kt jst, deda ni, je pa on bl fizikalno delu, mogoče. Pa jst grem vsaj kdaj na kolo, moj fotr ni nikol nikol nič tacga, pa mal mn pijem od njega in dedija in brata u bistvu, pa sam eno hčerko mam, je pa zih bl naporna od bratove, ampak on ma tri, tko da to se po mojem nekak izravna. Mam pa dost bl stresen job od dedija pa mal mn od

brata. Čeprov on nima tok stresn, k misl, da ma, ampak vseen misl, da ma, in to zares misl, tko da pol je tko, kt da bi u bistvu mel ful stresn, čeprov si sam on tko nardi nekak. Tko da po mojem bom lih nekje vmes. Odvisn, če bom šu mal večkrat na kolo al pa na tenis, če bom večkrat, mogoče štrnajst. Ampak prov vem, deda je hrbet začel tkole nekje, fotra mojga, brata, zdej mene, tko da smo vsi kle nekje, zmeri je nek infarkt, tko da jst včasih, že zdej tko, če me kej res res skrbi ... zdej nazadnje k smo mel v službi neka sranja, pa pol ne spim ponoč pa sam neki brezveze jem, k ni časa pa to ... al pa ta korona zdele, k je bla ... ni blo fajn, no, pač ni blo, ne ... včas kr čakam, evo, zdele me lohk, teoretično, zakaj pa ne. Stresno je v pizdomater vse postal. Ampak ja, no, če bo po sreči, ene trinajst mam še. Ni tok velik, no, sm zanč pomislu. Čudn je svoj lajf tko pogledat.

*

BLAŽ: Hana se pa ful veseli, se mi je zanč zazdel.

MILA: Aja?

BLAŽ: Ja, a ni z unim dojenčkom sam šibala pa mu vse neki razlagala.

MILA: Ja, ful je zdej ta dojenček ... tud dojita se pa vse.

BLAŽ: Normalno.

MILA: Sam jima ni čist dobr stekl, k mora tud flaško skos dodajat.

Mila se smeji.

BLAŽ: Ja, tud men je dala za podojit mal.

Mila se smeji.

MILA: A resno? In kaj si reku?

BLAŽ: Ja, jst sm podojil, seveda, to se boste že vi pol pogovarjal, men je vseen.

MILA: Ja, ful se veseli, sam, po mojem bo kr mal razočarana, k bo vidla, kako je to z dojenčki v resnici, da ni to še lih tko, da se bo kr igrala z njo, kt si je ona zamislna, vsaj na začetku, no, pa kr še neki časa ne ... A mi daš ta šraufenciger?

BLAŽ: Ja, sam ne vem, če boš s tem lohk ...

MILA: Ma lej, sej tud če se zvije, sam da se razstav ...

BLAŽ: Ma ja.

MILA: Sej je najboljš, da to kr odšraufam, a ne?

BLAŽ: Ja, po mojem ne bo šlo drugač.

MILA: Amm, ma ja, no, u bistvu bo po mojem kr kul ... mal me je blo najprej strah, k smo bli že čist ven iz teh dojenčkov pa to, mislm s Hano je zdej čist neki drugca, mislm, to je zdej človk pač, sicer pač mali človk, ampak človk pač, da se pogovarjat, večinoma tud kr zment, mislm, kaj, a si lačna, a te lulat, hočeš rajš modre čevle, aja, dons bo šla Mima s tabo spat namest zajčka, ne vem, ne bi graha, bi pa še korenčka, okej, ti hočeš kluče držat, joj, sori, ti si hotla pozvont, ne vem no, so tam neki odgovori pač, pa lohk gremo že praktično povsod, vse je bl spontano pa hitrejš pa to, ne vem, spi ponoč, sama je, pove, če je žejna, če jo kej žuli, si vzame kozarc z vodo z mize, obuje copatke, te stvari ... to se mi je zdel tko, mal težko za preklopit nazaj iz tega, tko, aaaaa vse to nespanje zdej pa dojenje spet iz nule pa vse ... sam kaj pa vem ... nekak sm pa zdej dojela, da bo ful laži, se mi zdi, tko, mislm, sej bo teži, ker bosta dve, sam bo tud laži ... ker smo že šli že čez to, mislm predvsem, ker sm šla jst že čez to, pa ne bom po mojem več tok komplicirala ... mislm, pač ta prvič me je res vse tko kr presenetl ... ne vem, sej sm mela tko prjatlce, k so mele, sam nismo se na tak način to pogovarjale, al kaj, ne vem no, res dejansko nism mela koga kej vprašat, razen mami pa Janjo pač, pa še to si želim, da ju ne bi, ker se u bistvu nč nista spomnle in je blo vse ful u izi očitno in me je sam zafrustriral nekak. Pizdamatrna, tale ne gre nikamor ...

BLAŽ: Dej, bom jst kr s kleščami.

MILA: Dej, pliz, ja.

BLAŽ: Ma ja, ti nasveti od mami, ja ...

MILA: Oh, nč ni hudga to, no!

BLAŽ: Na kej drucga misl, pa bo!

MILA: Kako je šele unim, k nč nimajo?

BLAŽ: Mmmm, dej ne jokat, no ...

MILA: Ja, pa lohk jokam, če hočm!

BLAŽ: Ne, sej lohk, no, sam tko sm mislu ... da ne jokat pač, a veš?

MILA: Ns so prov zajebal s tem nejokanjem, a veš to, res to jst zdej ful berem zarad tamale, pizda, a lohk pustiš otroku čustvovat, zakaj ne bi joku, če ga boli, zakaj mu govoriš, da ni nč hudga, če se njemu pa zdi hudo, jst mam res ful težave s tem!

BLAŽ: Pa sej ti skos jokaš ...

MILA: Včeri je Hano neki pogrizl ponoč, sej ne vem kaj, ampak ni bil tko komar al pa neki, sam si je kr spraskala, pa tko fejest rdeč v takih kolobarjih, kr tko mal na ven pa to, kt en relief, tko kr bedno je zgledal, sm že iskala po Džeriju, če ma kake bolhe, ampak ni nč, ne vem ... in sm ful hotla mami vprašat, s čim nej jo zdej to namažem, ona je zmer vedla te stvari, kaj je za komarja, kaj za koprive, kaj za oso, ne vem ... in sploh nism vedla, kaj nej zdej namažem. In sm se ful zjokala, tko ful, vse za nazaj, pa ta trebuh me žuli pa Grega me je sedemnajstkrat vprašu, kere dneve mam nek tm seminar, k ga mam, in mi je vse sam zamoril, ampak u glavnem prov mela sm un filing – faaak, nikol ne bom znala teh oljčkov nardit pa propolisa pa ne vem nč od tega. To je mami vse znala in jst se nism nč naučila ... no, to ... to mi je ful žal, da se nism več naučila od nje ...

BLAŽ: Ja, men tud mal, sam mi je šla tok na živce s temi stvarmi takrat, da si prov nism mogu nč zapomnt ...

MILA: A ne?

BLAŽ: In kaj si pol?

MILA: Ja, pol sm z bepantenom namazala in je tud pomagala.

BLAŽ: No, a vidš. *Mila se malo nasmehne.*

MILA: Ja, smešn, a ne?

BLAŽ: Vsaj Hani ne bo treba vsa oranžna od propolis hodt po svetu.

Mila se zasmjeji.

MILA: Točn to, a to sm ti jst rekla?

BLAŽ: Ne, kaj?

MILA: Ja, ne to za propolis, k sm našla fotko?

BLAŽ: Ne, nis rekla.

MILA: Lih zanč sm našla najine fotke iz osnovne, midva tam prvi razred, a veš kera?

BLAŽ: Ja itak, ta pač skupinska, a ne?

MILA: Jst valda največja, v tretji vrsti stojiva, pa tko ful zrihtana za fotkanje ...

BLAŽ: Ja, vem točno kera!

MILA: Jst tko čopki pa bel ovratnik tak, pa jopco neko modro mal volančkasto, ti tud tko ovratnik pa vse, ful zrihtana u glavnem, pol pa oba tko čez čelo ogaben oranžen flek čez rano, k sva se z glavami butnla, a se spomnš s kolesom ...

BLAŽ: Ja, itak, k si me izsilila.

Mila se smeji.

MILA: Kr ogabno, ja.

BLAŽ: Ja, sej to mi je bla prva misel, k si rekla, s kerim olčkom mazat pa to, mislm, res, tut če ne. Dej, a mi pomagáš tole dvignt, aja ne, fak, ne smeš!

MILA: Pa ne no, sej bom!

BLAŽ: Ja ne, ne boš ne!

MILA: Pa dej, pizda, no, sej ni težko sploh.

BLAŽ: Dej nehi, no!

MILA: Sej ti veš, da mam jst eno skor dvoletnico dvanajstkilsko doma, a misliš, da ona tud kriči, ne me dvignt, ne me dvignt?

BLAŽ: Sej lohk pa u bistvu sam porineva.

MILA: Okej.

BLAŽ: Dej pejt ti na to stran rajš.

MILA: Uau, sploh ne vem, kdaj sva se nazadnje tko kej zares pogovarjala.

GREGA: Hej.

MILA: Hej!

BLAŽ: Živjo.

GREGA: A si?

MILA: Skor.

GREGA: Dej, pohit, pliz, k sm čudn parkiru.

MILA: Kje si pa parkiru?

GREGA: Pač čudn sm parkiru, no, a je važn?

MILA: A si pr Bitencih spet?

GREGA: Joj, sm vedu, da bo to problem.

MILA: Ja, zakaj si pa pol parkiru?

GREGA: Ja, ti si pa rekla, da boš že spodi, pa – a ti težim?

MILA: Sori, sam jst ne morm razumet, če veš, kok štal smo že mel pa listkov pa gajbic pa dvignjenih brisalcev pa pičkematrne ... pa še včer si zraven mene stal pol ure, k se mi je človk dru u telefon, pa se ti vseen ni zazdel, da bi me mogoče poklicu rajš, da pridm dol?

GREGA: Ej, a veš uno, k sva se včer pogovarjala?

MILA: Kaj – a o gajbica?

GREGA: O teh prepirih pa dihanju pa to.

MILA: Jaa ...

GREGA: No, jst zdej jemljem ta vdih-izdih pa to.

MILA: Zakaj to tko cinično rečeš, to se pol sam poserješ na to vse!

GREGA: Fak, nč ni prov kukrkol.

MILA: Ja, teb očitno.

GREGA: No, jst te u glavnem čakam v avtu, Blaž, a rabš prevoz?

BLAŽ: Ne, sm z bajkom.

GREGA: Okej, ti pa kr počas, se nč ne mudi.

MILA: Pa dobr, sej iščem torbico, džizs!

GREGA: Ajd!

BLAŽ: Ajd!

MILA: Fak, a ti veš, kje mam jst telefon?

BLAŽ: Ammm ne, ne vem, a ni v kuhni?

MILA: O ja, je, ja, tenks ... fak! Fak! Faaaak!

BLAŽ: Kaj?

MILA: Trije neodgovorjeni od Gregata!

Blaž se krohota.

MILA: Pizdamatrna, res nism slišala!

Blaž se krohota.

MILA: Fak!

Blaž se krohota.

MILA: Dej, to ni smešn, zdej pa ne vem, kako se obnašat!

BLAŽ: Pač reč sori.

MILA: Dej ne rabm zdej nasvetov nekih, no!

BLAŽ: Sori, no, fak, teb se pa res nč ne sme rečt, pizda!

MILA: Res, Blaž, sam še ti mi manjkaš, res!

*

GREGA: Jst mhm ... bli smo v Parizu lani, ne predlani je že to blo, to se pravi, ja, tik preden je Mila rodila, Mila rodila, ha ha, ja, no, v kšnem osmem mesecu je morala bit, mislm, ni bla z mano tam niti, s službo smo to bli, pa ne gremo velikrat mi, ne vem, kaj je to že blo, kt neka konferenca, ampak mene je bl spominjal na neko izmenjavo, kt nek erasmus je blo, da mal vidš, kako to oni pač, ne vem u bistvu še zdej, kaj je bil čist point, al pa da bi neki tko prov odnesu od tega, ne vem, u glavnem trije smo bli tm, sodelavci pač.

Spal smo pa v hotelu, kr blizu te firme, dost velika računalniška firma je to, u bistvu pa tud zlo dobr locirana, zraven Montmartra, tko res v centru. Pač zjutri smo šli v firmo, pol smo mel pa mal kt neka usposabljanja pa mal v praksi, da vidiš, kako to oni delajo, pol pa ne vem, kšn dan je blo še kakšno predavanje po kosilu, pač s celga sveta smo bli, nismo bli sam Slovenci, to nism povedu, večinoma smo bli pa po kosilu že frej. Zvečer je blo še kako druženje, niti ne čist obvezno al kako že. U glavnem. Kr dost prostga časa za tako stvar. In Mila mi je skos govorila, kaj morm it vse pogledat, ona je čist nora na Pariz, mislm, bla je enkrat kt študentka, se mi zdi, ni zdej neki poznavalka, sam tko, ona se kr ful navdušuje tko nad stvarmi, to mi je blo zmeri u bistvu kr lepo na njej. Ampak jst sm vsak dan, ko smo tam končal, šel kao mal počit v hotel in pol sm gledu teve do sred noči, da sm zjutri komi vstal za na zajtrk. In tko vsak dan, razn če so nas oni pelal, na stolp smo šli pa na tist pokopališče, k je Morrison pokopan, pa ne vem ... Drgač pa ja, skos v hotelu. Še kadil se je lahko not v sobi, kupu sm si en sikspek vsak dan, kukr je blo, in nikamor nism šel in nč nism vidu. To mi je pač sedl. Ne spomnm se, kaj sm gledu niti. Dobr mi je blo.

*

MILA: Ej, a maš lohk ti mal tamalo, da bi jst sam pobrala zdej tole, da se ne poreže cela ...

GREGA: Lohk, sam sm hotu lih kakat.

MILA: Okej, a boš hitr?

GREGA: Ja, ne vem, bom probu, mislm, sej lohk tud pol.

MILA: Ma ne, ne, pa pejt ti kakat pa midve lih ta čas un jogurt še pojeva do konca v kuhni pa se pol zamenava.

GREGA: Okej, sam jst sm mislu pol domov kuhat.

MILA: Sej bova neki sam tko, k ne bo zdržala.

GREGA: Okej, sam a bo jedla pol?

MILA: Ma ja, sej bo, al mislš, da ne? Sej kaj pa si mislu kuhat?

GREGA: Ja, tko, un por je že bl beden pa sm mislu porabit, ne vem – kako rižoto?

MILA: Okej, pa mal čorbe mamó še od učeri ...

GREGA: Ma dej, jst je ne bi spet ...

MILA: Sam tamala jo je pa kr jedla ...

GREGA: Kaj, a ti ni kul rižota?

MILA: Ma ne, sej je kul, pejt ti kakat, pa se bova zmenila.

GREGA: Okej.

MILA: Okej, dej, a grem lohk sam jst sam prej še lulat?

GREGA: Okej.

MILA: Ti jo pa lohk sam previješ vmes.

GREGA: Okej, sam mene kakat.

MILA: Ja, sej vem, sej bom hit.

GREGA: Okej.

MILA: Okej.

*

JANJA: Lana? Lana? ... Lana?

LANA: Ja?

JANJA: Kaj so ti kupi tuki?

LANA: Ne vem, to nism jst dala.

JANJA: Tomaž? Tomaž?

TOMAŽ: Ja?

JANJA: Kaj so ti kupi?

TOMAŽ: Ne vem, to nism jst delu.

JANJA: Ne vem, jst sploh ne vem, kdo kej dela, res.

*

MILA: Zanč sm bla pr frizerki, k eni novi sm šla spet, jst to skos mal probavam, soseda mi jo je priporočila drgač, ona je zmer ful dobr ostrižena, sam ja, je tut pač ena tistih, k zmeri ful dobr zgedajo. Pa ne da bi se kej trudila za to, ni taka, sploh, tud tko, če ji rendom uletiš, vedno je pač lepa, ne vem, ta tip pač. No, ampak zdej, ta frizerka me striže, simpaticična, mlada še ful, tud ma otročka malega, ful sva se dobr pogovarjale nekak, to je zdej ta tema, a ne, to lohk skos u glavnem, in pride ta trenutek, ko ti zdej pokaže frizuro, pa še to, k gre uzadi s špeglom in te vpraša, kako ti je. In men valda spet zgeda kt en balon, ne vem, jst mam zmeri to pr frizerju, zmeri je pač sam grozn. Ker mi nikol še, ampak res nikol še, v vseh teh letih, ni bla všeč frizura, ko grem od frizerja. Zmeri si pol še neki doma popravlam, umivam lase, spenjam, ne vem, čakam, da pač mal preraste. In v tistem sm se zavedla, še preden so mi besede tud dejansko zletele iz ust, da bom jst zdej rekla, da mi je super. Ker vedno rečem, da mi je super. In tud sem, valda, pa nč tacga, ampak sam, fak, men je bed rečt, da mi ni všeč frizura, čeprov mi res ni, ker kaj? Sej sploh ne vem, zakaj? Zakaj ne morem sam normalno rečt, da mi pač ni všeč frizura? Pa bi pol mogoče še kej probale pa bi kej mogoče tut ratal, ne vem? To ni čist normaln se mi zdi, a ne?

In tko je tud blo. Ful pohvalm in doma zvečer si sama strižem frfru in ga na koncu spenjam s špangicami, k pelem tamalo v vrtec.

Ne vem, to sm zdej poštekala, ne bom več tko.

*

MILA: A nista vidva končala že z Lukatom?

LANA: Pa ja, no, mal. Pač dopizdi mi, pa grem, sam pol, k ga pa ni, ga pa pogrešam.

MILA: Ja, lej, pol vaju že še neki vleče skupi. K je konc, je konc, to kr veš nekak.

LANA: Kakšn se pa tko teb zdi?

MILA: Ja, ne vem, men sta tok luškana. Tko kt eni mali kužki, a veš, k so že mal veliki.

LANA: Pa dej, fuj!

MILA: Sori, no, ne, res, men je všeč. Tko, zabaven je, a ni, tko, se mi zdiš dost nasmejana, k si z njim.

LANA: Ja, sej je ... Sam k se on mene tok prime, pač povsod je, sam to ... a lohk greš mal tut po svoje? K šele pol tko vidm, k me frendice ne kličejo tok zraven, pa sam tko pomislm, ja, valda, k je pa skos on, pa še tak je ... dotikalen ... kar je men všeč sam ... k pa tko pomislm, k je mela Neja Gašperja, pa sta se skos neki ... pač ... ne vem, men je to blo ogabno. Nism je pol neki klicala.

JANJA: A sta?

MILA: Ja, mislm tist, kar sva znale ... jst ne vem čist za vse, kaj je še uporabno, kaj pa ne ...

JANJA: Kaj pa je ta kup?

MILA: Ja, to je tist, kar ne veva.

JANJA: Ja, in kaj, a to nej pa jst?

MILA: Al pa skupi, no ... ne vem, a ti vse veš?

LANA: Mami, kaj se pa teb zdi, tko, za Lukata ...

JANJA: Joj, Lana, pliz, ne zdej ...

LANA: Ne, sej sam tko, k pomislš na naju skupi, a sva ti tko, o lej, onadva pa pašeta skupi ...

JANJA: Ja ... ah, sej sta še mlada, to bo še ...

LANA: Kaj, a pol mislš, da nima tok smisla?

JANJA: Pa ja, lej ne vem, Lana, jst zdele ne morm ... dej, bomo to enkrat v miru, okej?

*

GREGA: Veš, kaj mene zanima ... A je normalno, da te razpizdi, ko ti tamala podira duplo kocke? Al pa u bistvu tud že prej te pač lesene, k smo jih prej mel ... Ker men je tko včasih, a veš, k začneš gradit, pizda, to včasih prov pomirja, res, skor meditacija, pizda carske so te duplo kocke, to res padeš notr. No, in Hana ma zdej valda to foro in jst vem, da majo to vsi otroci, to mi Mila skos govori, to je normalno, to je normalno, to je normalno, ja, pa sej vem, da je to normalno, sam a je normalno tud, da gre men to na kurac? Da bi jst pač rad enkrat do konca zgradiu neko hišo, ladjo, stolp, neki. Mi mamo tok enih carskih kock, to se jst ne spomnem, da bi jih mi tud mel, to je ful napređoval, to so zdej rampe, gugalnice, tobogani, krmilnice, avti, letala, žirafe, ne vem, to res lohk nardiš svašta. In pol lih padeš notr in ona to podira in ti si tko, ja, ha ha, to je normalno, sej vem, ja, ti uživaš in itak se zarad tebe igrava, ja, ampak, fak, jst bi sam mal kle sedel pa zgradil to stolpnico madrfakersko, pizda, in zakaj mi ne pustiš dat te glave od žirafe na vrat od žirafe, če pa hočem, da se guga na strehi.

*

TOMAŽ: Janja, trikrat sm te vprašu.

JANJA: Ja, pa a sm ti kej odgovorila?

TOMAŽ: Ja, ne ... sam ...

JANJA: Ja, pol je čist vseen, kokrat si me uprašu, a ne?

TOMAŽ: Lej, sori, Janja, jst sm mislu, da kar je na tem kupu, je za na odpad.

JANJA: Ja, sej je. Vse, razn tiste mize, pač. Pa še vedu si, da sm se z Mileno menila.

TOMAŽ: Ja, sam zakaj si jo pa pol tja dala?

JANJA: Ja, kam nej jo pa dam, sej ni nč placa, pizda, no.

TOMAŽ: Sam – zakaj pa pol sploh razvrščamo?

*

MILA: In pol kr slišm ene stavke ... k sm si res res mislna, da jih ne bom nikol slišala iz svojih ust ... Prid vn iz banje, k maš že čist modre ustnice. Kje maš copate? Če ne boš dala kape na glavo, bova morale it domov. Ne s flomastri po kavču. Pokaž, kaj maš v ustih. Vode ne barvice so samo za po papirju risat. Hrana ni za igranje. Ne to v usta. To ni čisto. Ne se tega dotikat. Najprej roke umit. Copati ... copati ... copati ... copati ... Tut kruh morš zravn, ne sam sir. To je vse, kar bo dons še za jest, če si lačna, zdej jej. Vse te annoying stvari, a veš. To sm zdej jst. Kr ta bedna mtka. To se ti kr zgodi. A veš, k res, k nočš met vse počeckan pač, k je grdo. K to ne počekča lepo. To je sam ena bedna črta čez vse. In čez tri leta bo ona znala že lepš risat, jst bom mela pa prečrtan kavč za zmeri. Al kaj? Ja, sej ne vem, pizda, jst desetkrat na dan reees ne vem, kaj nardit. A sm zdej jst čist bedna mtka, če ji ne pustim špricat iz banje? Ker ja, vem, to je lohk ful zabavno, in je zabavno, sam stari, sej je že sam to, da se igraš z igračami v banji zabavno, že samo po seb, brez špricanja. Ker ... drugač je pač vseeeee mokro, kompletno vse. In tega ne pobrišeš sam z eno brisačo, k te vode je res ful, in kam dat pol sploh sušit vse te brisače vsak dan, k mi nimamo tega placa v stanovanju, in itak so to pol čist umazane brisače, k mam še te dlake povsod od Džerija, pač nimamo čisto po tleh. Tko da itak je sam za prat, ampak premal za cel stroj in pol tam stoji in čaka še druge stvari in se itak vse usmradi, k jih ne raztegnemo ... in itak pa kukerkol brišeš, nikol ne morš zares čist vsega pobrisat in pol še stopš gor in maš mokre nogavice in jih morš menat, včas tut večkrat, k to skos neki šibaš gor pa dol, in pol se še ona v pižamci gor usede, k gre za tabo kej lulat, in pol morš še njo spet komplet preoblečt ... Sej ne vem ... K mal mi je tko, morš sedet, k ješ, ja, sliš se ... whatever, sam

otroc se tud zadušijo od tega, dejansko se, k kej žveč pa teče, pa tut tko, že tko je vse usran, tut če na miru je! Ne vem, sej ta teženja majo tut neko ozadje, ni to kr neki brezveze, sam pol se pa poslušaj pa je sam ne to, ne tist. Ne! Ne! Ne! Ne! Ne! ... Cel dan! In si tko aaaaaaaaaaaaaaa, men se ne da tko žvet! A bom sam pizdila neki cel lajf, mislm, ne vem, a se ti zdi, da pretiravam?

BLAŽ: Veš kaj, men se zdi, pa da sm jst že mal poštekutole vse.

MILA: Kaj tole? Moje?

BLAŽ: Ja, pa vse to, no ...

MILA: A ja?

BLAŽ: Ja.

MILA: Dej povej.

BLAŽ: Ja, sej ni nič tacga.

MILA: Ja, sej je vseen, povej.

BLAŽ: Ja, k ni tok v besedah.

MILA: V čem pa je?

BLAŽ: Ja, tko pač, v vsem. V tem, kako si pač. Kako žviš.

MILA: No, dej, povej no.

BLAŽ: Da je pač dost vseen. Čist tko. Da vse sam je. Ti pa, al se sekiraš al se pa pač ne.

MILA: Joj, jst pr teb res kdaj ne vem ...

BLAŽ: Kaj?

MILA: Ja, tko, a me hecaš al me ne ...

BLAŽ: Sej je vseen, a ni?

MILA: Uau, res, huda modrost, res, napiš knjigo.

BLAŽ: Ne rabm knjige.

MILA: No, grafit.

BLAŽ: Res, razmisl mal.

MILA: Bom, Blaž, res, zlo globok bom razmislila.

BLAŽ: Ni treba globok. Lohk pa tud globok. Sej je vseen.

MILA: Hudo hudo, res, ej, tenks za ta pogovor, vse si mi rešu.

*

GREGA: A veš, kaj sm jst pošteku?

Sam iz stroja bi se mogl navadit takoj zložiti pa bi pol umazano posodo sam sprot takoj notr zlagal, pa bi blo. K nas to zjebe, k ne zložimo takoj, pol pa k maš kšno umazano posodo, pa nimaš časa vn zložiti, pol se pa začne sam nalagati.

*

TOMAŽ: Janja? Janja? ... Janja?

JANJA: Ja?

TOMAŽ: Tuki neki vre.

JANJA: Kaj?

TOMAŽ: Neki vre!

JANJA: U, šit, dej ugasn, pliz.

*

MILA: In sm prov razmišlala, to bo zdej mal navezava na lase, mal pa tud ne, z vsemi stvarmi je mal tko.

Jst sm ful hotla enih stvari nekak, ne vem, zdej sm pa mogoče mal dojela, da ne bo lih velik od tega. Mislm, pogledam okol sebe, to je zdej to pač. Jst sm zdej mama. Mal je tko pač pršlo, evo, mal sm zej to tud pač zajahala, ta val, zdej, a ne, če mava eno, pa dejva še mal stisnt, a ne, ne, sej je lepo, ne, je res, super je Hana, pa zdej, k bo ... ampak ja, to je zdej pač drgač. Al kaj. Mislm, je drugač. Ni sam slabš. Mislm, je lih tok ful slabš, da ma ful plusov. Ne, ne mislm tko, sploh. Sam pač, no, to je zdej to. Neke brezskrbnosti zdej ne bo več, no, to je sam ta del, k ga morš kr mal prebavt. Men je to blo ful težko, jst ful skrbim skos, to sm tud zdej u bistvu bl dojela o seb, flegmatična pač nism, no. In ja. Grega je zdej tut ... nekak to, no ... pač ne bo več teh nekih norosti, no, al pa tega filinga vsaj, da ful še neki bo enih stvari ... to se mi je mal zazdel, da sm zdej ugotovila, čez te tesnobe, k sm jih mela, da sm kt ena najstnica, pizda. V glavi to, mislm. Da se mi zdi ta odgovornost ko neka božja kazen, pizda. Pa ni, no. Ni u bistvu. Sej je kul, k nis več mulc, a ne. To s frizuro sm zdej na primer poštekala ... pa ... lohk mam ta lepe čevlje za v gmajno, če pač tko nanese, da se nism mela časa za preobut, lohk mam psa in tut na postli lohk spi, če mu paše, in na kavču in kjer hoče ... ne rabm najprej starga kruha pojest, da lohk začnem ta svežga ... lohk zložim v pomivalni stroj tko, kt jst hočem, tut če ni najbolj optimalno, pa tut ponev, k ni za v stroj, dam lohk v stroj, če se mi je pač ne da drgnt in ... lohk grem z žličko, k sm jo že obliznila, spet v marmelado notr, če hočm ... tko no ... so stvari ... Midva z Gregatom sva pa tut pač ... mislm, sej če pa tko pogledaš, sej je pa vsem težko, a ni ... z vsakim bi pršla do te točke, k pač ... a ne, da? Sam sprostit se moram mal, no, to se mi zdi, to se mi ful zdi.

*

MILA: Ej, a si ti dobila pol izvide?

JANJA: Ammm, ja, sm ja, že prejšn teden.

MILA: Aja, in? Nč ne poveš.

JANJA: Ej, amm, vse okej, sam cista. Očitno.

MILA: Super. A ne?

JANJA: Ja ... super.

MILA: Kaj?

JANJA: Ja, ne, nč, super, ja.

MILA: Kaj, a te vseen skrbi?

JANJA: Nee! Ne ...

MILA: Kaj? No?

JANJA: Ma dej, sej je vseen. Če ni nč, ni nč.

MILA: Ja, sam sej to tko je pač, sej jst mam tud kle na vratu že sto let, pa sm tud paniko nardila parkrat, ampak ja, pol ni pa nč.

JANJA: Pa sej jst ne delam panike, no.

MILA: Dobr no ... ti ne ... ampak tko, kšna bi jo pa lohk ... pa ne bi blo to pač nč tacga.

JANJA: Sam moja je pa res tko ... res je tko, pač bula. A ni?

MILA: Mislm, ne vem, jst se zdej ne spomnem čist več – sam, a ni tko, k ta moja nekak?

JANJA: Ja ... hm ...

MILA: Ne, tuki bol, a čutš?

JANJA: Ja ... u! Pa te to nč ne boli?

MILA: Ne.

JANJA: Tud to?

MILA: Ne. Mislm, tko, če ful prtisneš, čutim grlo sam, ne pa pač bule.

JANJA: Sam lej, pr men, a veš, čaki ... lej, k men je sam to čudn, k je tko bl kle prot pazduhi, a ne? Mislm, ne vem ...

MILA: Ja, tko je mal, kt da bi blo, mhm, pač ja, kt eno tako tkivo.

JANJA: Ja, sej!

MILA: Ampak lej, če so pogledal, pa če ni, ni, mislm, to bi pokazal.

JANJA: Ja no, sej. Sej me ne skrbi ... Sam k Lari, a veš, Lari?

MILA: Ja, Lari, vem.

JANJA: No, njej je šele tm ene tretjič pokazal, tko da ni čist nujno, da se to takoj vid.

MILA: Ja, pa sej ti si tud že velikrat šla.

JANJA: Ja, sej zato.

MILA: Pač spremlaš ... ampak lej, zdele je očitno vse kul.

JANJA: Je, sej.

MILA: Ne, sej vem, sej jst se tud skos neki tipam ... zmeri neka bula, pa če ni bula, je pa znamenje al pa slepič al pa kaj jst vem, skos neki skrbim.

JANJA: Pa ne, sej mene nč ne skrbi.

MILA: Ne, tebe ne. Sam tko ... kje si pa modrc kupila?

JANJA: Dober, a ne?

MILA: Ja ful.

JANJA: A boš probala?

MILA: Ja, sej ga ne spravm gor, ni šans ...

JANJA: V Nami sm ga, jst sam še tam, res, une gospe te sam pogledajo, pa takoj vejo. K men grejo ful tko narazen in res mi je težko najt dobr.

MILA: Ja, vem, ej, ne govor ... ne vem, jst pa sam še tm, k je za ta resne gospe kej najdm ... pol so pa to sicer neke čipke pa to, k si drgač nikol ne bi izbrala, sam prov rabm, da je tole širok, da me podpre tuki.

JANJA: Ja, ti rabš fajn oporo, mislm, blagor teb.

MILA: Joj, vse bi dala za male joške, ej, zmeri sm ti bla fovš.

JANJA: Ja, jst pa teb.

*

GREGA: Že cel dan razmišlam ... včeri sm sreču enga kolega, iz srednje še ga poznam, paralelka moja u bistvu, pa tko, tak smešn model je bil, dost, u bistvu sploh ne vem, če vem kej o njem, razen da se mu je pleša že ful zgodi začela delat pa je pol skos nosu neke kape pa to, no u glavnem, srečam ga sm pa tja, zdej je reševalc, uniforma pa vse, je tamali lučke pokazu pa sireno, čist je bla vanga takoj, no u glavnem, hotu sm rečt, da mi je povedu, da so mel par dni nazaj en primer, na Šmartinki je vozu en človk 120 na uro, ja, dejansko, in se je zaletu v avto, poln nekih mulcov, k so zavijal levo, pravilno pač vse, sam pač niso lih precentl, al pa niso mogli niti precent, kok hitr se u bistvu ta avto prbližuje. In uzadi jih je sedel ... štiri, pač, štirje so sedel uzadi, in en sedemnajstletni fant se je v tem trenutku pač trka s telesom postavu pred svojo punco, k je sedela zraven njega. Zaščitu jo je u bistvu, pač jo je, in je tud preživela zato. Ona pa voznik pa še en fant, k je sedel za voznikom, bo tud pač zlo verjetn preživel. Rešu ji je lajf in umrl. Sedemnajstletnik. In to mi je tko ostal, ne vem, skos zdej to razmišlam. Tud s tem kolegom sva se pol ful pogovarjala, u bistvu ga je dost pretresl to, se mi zdi, pa oni verjetn res vidjo svašta, če so prvi tam, prov sva mela debato, no, dokler ni valda tamala pol mela dost pa je hotla po svoje, ne zdrži še ona neki to, valda. Ampak ja, no, to, a bi jst v tem trenutku skoču pred nekoga? Ne veš, ne. Ne morš vedt u bistvu. Ker to je instinkt, to je res stotinka sekunde ... in ne skoč vsak tko. Ne da je to kej narobe, mislm, to so te stvari, tuki ni razmišljanja, a ne, to je sam ...

sam pač skočiš. In eni skočjo. Eni skočjo pred čiste neznance tud, eni pa pač tud pred svoje ljudi ne ... in ti ne veš čist, kje si, dokler pač ... to me je dons spet ... ne vem ...

*

MILA: Vem, Grega, sej ne pravm, da si skos, sam pač, ne vem, sam pač umakn se, če maš kej tacga pač ...

GREGA: Pač a ti veš, kok je folk na telefonih?

MILA: Ja, pa kaj ma to veze?

GREGA: Ja, pa sej nč ne delam!

MILA: Štekam, Grega, sam nimaš kej klikat, če je Hana zravn. Kaj ti je treba mmc kliknt, če je ona pač nekje blizu?

GREGA: Ja, pa sej ne!

MILA: Ja pa ja, skos to delaš, k te vidm, sam da si eno minutko mal frej, takoj že neki klikaš al fejsbuk al novice al pičkematrne!

GREGA: Ja, če lih gre mogoče kej do tebe, pol pa kej kliknem, ampak sploh ne skrolam pa nč!

MILA: Ja, pa sej to ti govorim, ona gre, ti takoj klikaš, pol pa ona pride tut hitr nazaj, a ne? In skos pol hoče ta telefon ... pa ne sploh to, no, zakaj sploh, to je nek tik brezvezn, a lohk pač sam daš nekam stran telefon, ko smo doma, če ga kej rabš, se pa pač umaknš pa pogledaš, kar hočeš.

GREGA: Pizda, težiš mi, kt da ne vem kaj ... A lohk mal filinga, pizda, a veš ti, kaj folk vse dela, k so otroci, jst sm tuki, stari, kuham, zlagam kocke, nauču sm se vse živali narisat, pizda, a lohk mi ne visiš skos, a lohk mal perspektive, stari, a je treba res čist za vsako stvar zatežit, pizda?!

*

MILA: Mela sva en kreš, ene par let nazaj, k sm se jst neki fiksirala, da bi šla rada v toplice za en vikend, pa ne da je zdej to ful neki moja želja, nism mogoče niti tok ta tip, ne vem, savne pa to, nism lih ta, sam ne vem, prov dobila sm to sliko v glavo, midva v tistih belih plaščih, k hodva po hotelskem hodniku v teh copatkah, mal masažica, mal bazenček, pol pa že kej pojest, samopostrežni bufet, pomarančni sokec zjutri pr zajtrku, ne vem, mal brat, sončku se nastavt, tko, ta izica, k se lohk mal delaš, vsaj v svoji glavi, da je to tvoj lajfstajl, da pač tko žviš po teh hotelih, da ti je to vse navadn, da ti en kuha, en pospravlja, da greš še mal v bazen pred spanjem pa to. No, in midva, da bova šla, neki sva se še clo sfajtala takrat, no, jst sm ven padla, da on nč ne sam od sebe, da skos sam čaka, da se jst spomnem, kaj bi, kako bi, kdaj bi ... od njega pa nč, kt da sva že prot konc lajfa, uno. No, in takrat je blo prov tko, da bo on to prevzel, da nama bo zrihtu ta vikend in da bo to neki tko kt darilo, ker sva se dejansko ful lepo pogovorila in se mi je zazdel, da je poštek, da men to pač ni kul, kar mava, mislm med nama, da hočm, da se bl trudva, da mava več od tega odnosa, no, ne vem. In on se res ful vrže not, vse prečeše te bukinge in vse ... ful zadovoln, kako nama je dobr neki najdu, prov noro ugodno in to, in jst se ful veselim in valda sm izsilila, da mi je pokazu – ker kaj? Itak ni blo zares prese-nečenje, ker sm jst vse to sploh sprovedla, no, in še hvalabogu, da mi je, ker je bil on čist ponosen, da je najdu super ugodno varianto namest teh predragih hotelov, in pol mi pokaže, da je rezerviru air b'n'b: *“Sam 15 minut stran od teh term pač, ker – a veš? – pol sam lepo vzameš celodnevno karto, napokaš vse v potovalko, na poti do bazenov je še clo merkator, si kupiš zajtrk pa kej za malco, ker čez dan itak nis neki lačn, zvečer si pa skuhaš pač doma al pa mejbi greš tut na pico, si pač mal prvoščiš, a ne.”* In on to men ful s ponosom razlaga, kt da je odkril pizda alternativo bencinu. In sm znorela, valda, ampak on faking ni štek, zakaj men to ni to. In s tem filingom sva šla iz tega pogovora, kt da jst kompliciram. To sm si ful zapomnla, ta filing. A ti mene sploh vidš? A je to kompliciranje, če hočem enkrat v lajfu pridt v kopalnem plaščku od sobe do bazena? Za en vikend, stari. A lohk? A lohk hočem mal več kdaj, pizda?!

*

LANA: Ej, mami, kaj bi si ti tko misnla, če bi jst mal pavzirala faks za kako leto pa spakirala ruzak pa šla mal tko ... videt stvari ...

JANJA: A lahko tole mal držiš, pliz?

LANA: ... tko, zase, a veš, tko k skos poslušáš mal, kako kej je kje pa kam ns pele to vse ... a veš ... tko razmišlam, kdaj bom pa vidla to, če ne tko ... zdej?

JANJA: Čaki, dej ne, pliz, kle gor sedet. Amm ... a to me tko sprašuješ, hipotetično?

LANA: Ja, tko, ja pa ne, mislm, čist tko ... a veš, k se skos sprašujem ...

JANJA: Dej, kle se dej raj, to je vse že spucan.

LANA: A si ti prebrala tist člank, k sm ti ga poslala?

JANJA: Ker, a o žilcah?

LANA: Ne, ta k ti skos govorim, o prihodnosti pa ...

JANJA: Joj, Lana, jst zdele, res, še za službo mi ne rata nč narest ...

LANA: K če tko pogledaš, sej faks počaka ... mislm, sej kaj pa je faks, sej to tut spada zrav n kak.

JANJA: Pa o čem se midve zdej pogovarjava? Da bi pustila faks?

LANA: Ne, da bi šla potovat mal.

JANJA: In pustila faks.

LANA: Ne, mami, sam ...

JANJA: Zakaj bi mi še to zdej naložila?

LANA: Pa kaj teb naložila, sej to ni o teb?

JANJA: Jst ne morm, jst ... jst ne vem ... lej, oči pride čez pol ure, dejta se vidva, jst ... jst ne vem ...

*

BLAŽ: A ni to smešn?

MILA: Kaj?

BLAŽ: Da nam mami ni pustila niti vode pit na tem kavču, zdej ga bomo mogl pa na pol prerezat, da ga bomo sploh lohk fuknl čez okno vn.

MILA: Je, ja.

MILA: Sam a ni tut mal dobr to, ta filing, no, da gre naprej ...

BLAŽ: A pa se ti zdi, da gre?

MILA: Joj, spet ti s temi dvoumnimi. Valda, da gre, no, fak, res, jst grem kitat mal.

*

BLAŽ: Zanč sm šou s psom na sprehod, kle na Barje hodva midva, ni folka pa tko, bliz je, pa mal širine je, to mi je kr kul. Mam pa enga tko kr zmešanga psa, no, zdej je že kr kul, ampak k sm ga vzel, u bistvu sva ga vzela, no, s punco, bivšo, takrt pač, k sva še bla, no, blo je vmes že svašta, u glavnem je bil pa kr adijo pamet, pa še zdej no ... ni lih ta pes za na tržnico it z njim al pa u dom za ostarele, no, ampak je pa že socializiran nekak. No, ja, nekak pač. No, in Bojan, Bojan mu je ime, je že mel ime, k sm ga vzel, k sva ga vzela pač, drgač pa dober ime, a ne, mu kar paše, res je en tak Bojan, al pa mogoče David bi lohk tud bil, tko en bl teh resnih psov, ta, k je že od zmeri stric, vrjetn tud, k je bil še mladiček, če bi ga vidu, bi že zgledu mal str, ta no, te sorte pač. Sej pol k ga spoznaš, je tak, no, je luškan fejest, tak razigranček, sam na videz je pa pač tko, no, gospod pač. No, in Bojan, u glavnem, ma zdej nekje že pet let in ni več tok ta bluzer, al pa ja ... No, ni več tok zdvijan in se me kr drži nekak, razen seveda na ta posebn dan, a ne, no, ko midva hodva pač in tko u bistvu sploh ne tok ful pred nama, kakih dvesto al pa tristo metrov pred nama, mah, kaj jst vem te številke, tko pač res ne daleč, pač stoji srnjak. In naju gleda, nč ne steče al pa kej, nč se ne premakne, gleda z unimi štrkljčki al kako se to sploh reče, niso še rogovi, ampak tko pač tist, no. Jst hitr Bojana primem, ga prpnem, Bojan je mal blesav, ga še

kr ne vid, jst rečem: dober dan gospod srnjak, evo izvoli, lohk greš, ne bova te motla ... on pa kr stoji tm. Jst še kej rečem, a ne, da bi ga splašil al tko, itak u tistem ga tud Bojan zagleda in se mu zdej meša na vrVICI, cvil pa praska pa ne vem kaj, on rd drgač mal pošprinta za kako živalco, u glavnem, ta gospod srnjak pa lepo lagano počasi mal po mal gre po polju, pa še tko ni čist ziher, če bi sploh mogu it, tko kt da se mu mal krivica dogaja, prov na živce sva mu šla. Pred nami pa uno, res, celo polje, ta širina, k je na Barju, u glavnem se ma kr za sprehodt no do enih tm dreves. Ja, no, in počas pa le zGINE nekak, tko, zlo počas, Bojan je tud že obupu, in hodva midva naprej v drugo smer, mam ga tko še mal na vrVICI, vsaj tko pač, dokler se mi ne zdi, da to smo pa zdej res že pozabil, in pol itak še neki skačeva čez en ta graben, v največjem blatu, itak, prva napaka, no in pol še Bojan hoče eno vejo neki tm vn prvlečt, pa rečem, dobr, ne me zdej vlečt še v te alge, in evo, na, ga spustim. No, in tuki Bojan seveda izvede klasičn pasji manever, ko se še kako minuto pa pol dela, da je res čist pozabu na vse, kar je blo pred to vejo in tem blatom, in da te tko res res prepriča, da res res *res* ni panike in da res *res* ne rabiš skrbet in da mu lohk res *res* mirno pustiš, da se oddalji od tebe na neko neulovljivo razdaljo, preden pač spizdi pol za tistim srnjakom. Kar je seveda tud točno tko izvedu. Ja no, pač, ne prvič ne zadnjič, in ja ... nč. Šiba on čez polje in jst pač počasi nazaj, itak je to najna smer za nazaj prot avtu. Jezn sm nase, valda, vem pa tud, da ne bo dolg, ni ta ps, da res ful neki zasleduje, mal steče, pa je hit nazaj in ja, res, evo počas ga že vidm, da že mal bliži men išče sled, uno bezlja gor pa dol po travniku in se dela pomembnga, itak ne ve, kaj dela, Mojca je skos rekla, da lovi duhove, in ja, res ni v resnici nek lovc, enkrat je miško izkopu, pa je bil tok presenečen, da jo je takoj spustu iz gobca, da je še una bla vsa šokirana, pa sta se mal gledala, pol je pa sam šibnla tja v eno lukno vsa zmedena, un je pa cvilu še bl zmeden od nje. U glavnem, vidm jst Bojana, da se tm neki folira, jst hodm prot njemu, zadi za sabo pa že slišm en traktor. Pa sm že vedu, da bo to zdej ena debata, mal sm se mu umaknu, da gre kao mim, in k sva vštric, on ustav pa mi tko kao prjazn reče, da to pa ni fajn, da mi ps tkole laufa spuščen, da mi ga bo kak lovc ustrelu, da jih je kle vse polno, kao. Jst sm na ta stavk čist živčen, to skos slišiš od folka, da ti ga lovc lohk kr ustrelji, če ga maš tkole spuščenga, ampak zdej pač ni več tko, in mu seveda to tud povem, da tega pač ne more, da se pa strinjam, da ni fajn, da ps tko neki po svoje

laufa, sploh za srnami pa to, moja napaka absolutno, in da ga bom prvezu, k pride. In v tistem Bojan tud res pride, jst ga prvežem, mal sm ga pokregu kao zarad tega traktorista bl, ker to sm prebral in u bistvu se res to tud strinjam, da nima nekak smisla psa zdej neki za nazaj kregat, njemu se je že svašta zgodil vmes, pol pa končno pride, pol ga pa ti kregaš u bistvu, da je pršou, ne pa da je zbežal, in ja, no, nekak nima smisla ... No, pol pa tud kmet počas pride do bistva, tko kt bom tut jst zdele počas, a ne, ja, no in reče, kar se je men že u bistvu skos zdel, da ma u bistvu en drug point, in sicer reče, da kmetom ni kul, da psi kao pač serjejo po poljih, ker pol to travo pač kmetje dajejo kravam za jest in da neke bakterije al paraziti iz tega dreka lohk pol sprožijo pri kravi splav in da majo oni pol škodo, ker tok časa skrbiš za kravo, brejo kravo, pol pa nč od tega ... Jst sm bil u bistvu kr šokiran, tega pač nism vedu ... Kar sm pol razmišlu, je pa tud zanimiv, da se sekiram zdej za splave tam nekih teličkov, ki se bodo itak rodil sam zato, da jih taisti kmet takoj ubije in proda za meso, kar je tud sam priznal, ampak kakorkol, si mislm, da je to pač njegov job in da se je mal nespoštljivo zdej nespoštljivo obnašat. In se razvije kar u izi neka debatica o drekih in o gensko spremenjeni hrani in, ne vem, o truplih, k kar ne zgnijejo, in koga vse je že vleku s traktorjem iz grabna in o artritisu njegove žene in da nej povem to o drekih še prjatlom in zakaj ne pelem psa tja v Župančičevo jamo v tist pasji park, da se tam zlaufa. Pa mu povem, da je pač tist res premajhen park, da psi, al pa vsaj moj, ne vem, kako so ostali, rabjo mal več placa za se zlaufat, pa tud da se lohk umakne, če mu ker ps ni preveč všeč, ful rata živčen, če nima tega placa, da gre lohk stran, in da tist sploh ni noben pasji park, ampak sam en tak peskovnik. Ker tud je. No in ... kaj sm jst u bistvu hotu povedat? Vpraša me kmet, kako je že to s psi, a se ps bl razume s psom al s psico, ve, da neki ne gre, ni pa zih, kaj od tega. Ampak ja, jst rečem, kar pač mislm, da u bistvu ni nujno, da se ne razume s kom, da pač moj pa ja ... se s fanti ne razume najbolj ponavad, mislm, ja, ne vem, pač s psičkami se bl ujame. In reče on super, no, pol peder ni, vsaj to.

In v tistem Bojan začne lajat nanga, tko, iz nč, prej je čist tak skuliran sedel zraven mene, pol pa prov uno, zobje pa to, uno prov začutu me je, da mi je zavrela kri, in je sam povedu uno, sam povedu je modelu, pa kva je s tabo stari, res, prov uno, koji kurac si ti, pa kaj se mi to gremo?!

Kr gledu sm ga. Jst pa nism nč reku. To mi je blo pol tko ... pizda, še Bojan ga je v kurac poslal.

*

TOMAŽ: Pa tut sm opazu, da ne prenesem več radia v avtu. Nobenga, de-jansko. Ne muske, ne govorjenja, ne poročil, ne učenja angleščine, ne zvočne knjige, nč. Že tko ti skos neki nabija v uho, kamorkol prideš, v vsakem lokalu, trgovini, doma itak zmeri neki, v službi, ne vem, pol pa da bi še v avtu poslušu. Ne. Jst to sam vse ugasnem pa pelem. Sam pelem. V tišini. In dostkrat mi je žal, da sm že pršou pač kamorkol že, jst bi se še kr pelu. Zakaj bi se sploh še kej ustavlu? Sam tišinca pa pejmo. A ni tko mal?

*

BLAŽ: Uau, lej k sm najdu svoj plakat iz osnovne! Lej, k smo to še vse neki fotokopiral iz knjižnce pa gor lepl pa to.

MILA: Ja, ti si!

BLAŽ: Kaj?

MILA: Ja, lih ti si lepu?!

BLAŽ: Kaj? Sej sm!

JANJA: Ne, nisi!

BLAŽ: Kaj nism?

MILA: Ja, nisi!

JANJA: Jst sm ti.

BLAŽ: Kaj?

MILA: Pa jst tut sm ti unga divjega petelina al kaj si že mel, sej res pa si kazu une diase, k jih je fotr na bolšjaku enkrat dubu zraven ne vem česa, pa si ti pol razlagu, da je on lovc pa da slika divje živali pa da

mamo doma medvede al medveda al kaj ... pa so me vsi sprašval pol, če je res, in sm še jst morala celo osnovno pol še lagat, da je fotr lovc.

Grega se smeji.

GREGA: Kaj?

JANJA: Ja, res, k je od njune sošolke mami klicala, da si ne upa ta sošolka k nam na praznovanje, ker se boji medveda.

Grega se smeji.

BLAŽ: Ne, ne, tist je blo neki drugca, k me je stokala povsod, pa sm si zmislju, da ne bi pršla, no.

MILA: Ja jst se tut spomnem, Lara Tomšič.

BLAŽ: Ne res, k me je prov zasledovala, pa si neki zapisovala pa neke simbole mi je risala v zvezke pa ne vem ...

MILA: Pa dej, kaj zdej govoriš, če se pa obe spomneva!

BLAŽ: Ma dej, skos vidve boljš vesta!

MILA: Pa dej, kaj to zdej neki govoriš?

BLAŽ: Ja, kaj?

MILA: Ti si se zmer zmuznu iz teh stvari!

JANJA: Ja, midve sva ti mogle pa vse pomagat, ti si pa Beverly Hills gledu.

BLAŽ: A dej, fak, kok se lažeš!

Grega se smeji.

MILA: Pa če je res!

BLAŽ: A dej, če se prov spomnm, kako sm to nesu tm zravn merkatorja, da mi je še barvno sprintu, pol pa nism mel dost dnarja, k me je

mal presenetl, da je to tok drago, pa sm moral mami klicat, da je pršla plačat praktično v pižami in je čist znorela, kok je drago, in še ona ni mela dost in pol ji je mogu un Stane od zgori posodt, k je lih pršu iz trgovine, in ji je blo čist nerodn, pol mi pa še ni pustila rezat tega neki, k je škoda zdej, k smo tok plačal, in pol sm jo komi prepriču, da res rabm za plakat.

MILA: Pa dej, no, dobr je, no, sej je vseen!

BLAŽ: Ja, ne, ni vseen, pizda!

MILA: Aja, a pol pa, da ni vseen?

JANJA: Pa dobr, no, vseen je, no, sej se sam pogovarjamo, no!

BLAŽ: Ja, ne, se ne, jst sm se hotu neki resno pogovarjat, pa sta vidve zamorile, tko k zmeri.

MILA: Kaj si se pa hotu resno pogovarjat, a nis ti kao flegma?

BLAŽ: Ja ne da se mi zdej več!

JANJA: Kaj, resno si se hotu pogovarjat o plakatih?

BLAŽ: Ja. Mislm ne. Neki drucga sm hotu povedat pač.

GREGA: No, men se zdi, da je zlo lep plakat.

BLAŽ: Ma dej, jebi se ti tud.

GREGA: Ja kaj sm pa jst zdej naredu?

*

TOMAŽ: Kako je?

LANA: Pa evo, u redu.

TOMAŽ: Kje pa so vsi?

LANA: Mami se prepira s šefom od stanovanja, Grega pa Hana sta na igrišču, Mila je šla v tamalo sobo mal počit, za Blaža pa ne vem, kje je.

TOMAŽ: Kaj pa to pakiraš?

LANA: Pa tko, mal sm si nabrala, zdej k mam mir ... Tole srajčko, k me nanjo spominja, pa ena pisemca sm najdla, k sva si pisali en čs, k je rešvala moje predpubertetniške lubezni, ful sm se nasmejala, vse je shranla, a se spomneš iz vrtca k ...

Tomažu zvoni telefon.

TOMAŽ: Joj, sori, tamala, sam mal. Ja, prosim? O, ja, vi ste ... Seveda, lejte, jst se vam res opravičujem, dež je bil, vse je meglen, pa ta parkirišče znam praktično na pamet in res ne vem, kaj mi je blo, jst nism čist nč pogledu. Men je zlo žou, sm kr fejst podrajsu, vem ... Lejte ... Ja, vem, da je fejst, sm vidu, sm dobr vidu. Sej zato ... Ja, vem ja, je počen, ja, sm pogledu, sej zato sm pa ... Ja ... Bo, sigurno bo kr neki, sej zato sm pa ... Ne, ne, sam spredi je ... Lejte gospod, ne rabte nč skrbet, sej zato sm pa ... Sigurno je vse u redu, sam spredej sm, sej se vid ... Vem, fejst se vid, ornk sm podrajsu, sej sm reku ... Sej zato ... Ne more nč bit uspodej, je, kar je ... Vem, da je fejst, ja ... Sej zato sm vam pa številko pustu ... Razumem ... Vem, zlo je zoprn ... Gospod, sej zato sm pa številko pustu, jst bom to vse plaču ... Razumem, da niste na to računu, to so te stvari ... Kam pobegnu? Nč ne bom zginu, gospod, sej zato sm vam pa številko pustu, zakaj bi se vam pa zdej izogibu? ... Ja, vem, da bo ornk račun, zato sm pa številko pustu ... ja, če bi se hotu izognt, je prov gotov ne bi. Razumem, razumem ... vse bom prevzel ... vi ... ja, razumem ... vi pejte k majstru, pa mi sporočte, kaj sta ugotovila pa kok sm dolžan. Sigurno se bom javu, gospod, sej sm vam številko pustu ... Tomaž Slavko Mahle, Na jami 3. Tko, ja ... A vi ste pa šestka, ja, vem, ja, šestka je pa tkole čez parkirišče ... no, pol sva soseda, ja, normalno ... Ja, lahko vam slikam še dokument, če se boste bolj počutu, sam ... vem, ja ... vseh sort ljudi je, ja, vem ... u glavnem. A velja pol? Sva zmenjena. Ja, točno, pošlem. Velja, se vam opravičujem še enkrat ...

Eh ... odložu.

Tomaž išče po žepih denarnico, da bi slikal osebno izkaznico.

LANA: A ti to resno?

TOMAŽ: Ja, nism pogledu. Mislm, sej ne vem, a so to leta al ...

LANA: Ja, pa ne to. Bil si kul model, pustu si mu številko, kar res ni tko samoumevno, model ti pa teži, kt da si en kriminalc.

TOMAŽ: Ja, sej veš, kako so ljudje s temi avti ... skrbi te, da te ne bo kdo nategnu ... kaj pa on ve o men?

LANA: Oči! Pustu si številko. Upraviču si se v štartu. V dveh stavkih bi končou ta pogovor, če bi te pustu model do besede. Se opravičujem, bom plaču. Stari! Pa kok je še takih ljudi?

TOMAŽ: Ma ne, to se kr dela ...

LANA: Ne, se ne. Razn, če te kdo res vid.

TOMAŽ: Joj, k bi se vsaj v unga fiata zraven, ej, k zaklet, v najbolj zrihtan avto. Sm prov vedu, da bo kompliciran.

LANA: Oči? A me ti poslušáš?

TOMAŽ: Ja.

LANA: Kreten je bil do tebe.

TOMAŽ: Eh, prizadel ga je.

LANA: Ne, oči, kreten je bil.

TOMAŽ: A mislš?

LANA: Ja!

TOMAŽ: Pa je bil res mal jokica, a ne?

Tomaž in Lana se smejita. Tomaž pošlje sliko osebne izkaznice in pospravi telefon. Razgleduje se po dnevni sobi.

TOMAŽ: Ja, kva čva zdej?

LANA: Uuuuu, ne! Tega se pa rajš ne dotikat, to je vse neki za neki.

Tomaž ne ve, kaj bi.

TOMAŽ: Ej, kaj pa če greva midva v kino?

LANA: V kino?

TOMAŽ: Ja. Pejva v kino, tko kt včasih!

LANA: Sam, a si zih, tm je kr težko za parkirat?

Tomaž in Lana se smejeta.

TOMAŽ: Aja, sam ne, fak! Mami dela dons palačinke.

LANA: Sej loh, gre pa z nama.

TOMAŽ: Ja ... sej veš, kako je to ...

LANA: Ja ...

TOMAŽ: Loh, greva pa jut!

LANA: Jutr mam jst predavanja do devetih.

TOMAŽ: Al pa v petek?

LANA: Ne, v petek ne morm. Lej, sej bova ...

TOMAŽ: Ma ja, sej se bova našla, sej to je tko.

*

GREGA: Enkrat, po mojem smo bli tam drug al pa tretji že mogoče, ne, ne, drugi letnik sredne, smo pahal z ekipo pač to našo stalno, k smo bli pač, in kr naenkrat uletita dva krimiča, u bistvu sta že vs čas tam zraven sedela, mi sam pač nismo dojel, da sta krimiča, mulci pač,

itak smo bli vsak dan tam, nč se nismo neki pazl, mislm, noben se ni, tam so vsi pahal, no, ampak ta dan je pač tko blo, in naenkrat uletita ta dva, pokažeta bedže, al kako je že blo, en je sam zgrabu Hrena, k je rolu lih, moja gandža je bla drgač to, to se spomnem, jst sm bil dost ta, no, k sm skos forsiru, da gremo na džoint, men je skos sedl, ne vem, enim ne tok, jst bi pa že zjutri začel pohat, k smo bli v srednji, pa skos sm si soliče med odmori rolu, tud če drugi niso hotl, ne vem, rd sm pohu pač. Rd sm bil počen, še zdej u bistvu, to je najboljši filing u lajfu, a ni? Sam tko v družbi mi pa nikol niso pustil zvijati, k sm predebele delu, vedno so se prtožval pol. No u glavnem, ne vem, jst sam vem, da k sm te bedže zagledu, da sm sam skliznu, sam šprint, nobenga nism pogledu, sam špura, pa Rado vem, da je šu za mano. In sva tekla čist predolg, zarad adrenalina po mojem, itak naju noben ni lovil, nisva pa čist vedla, kaj je z ostalimi. Men je blo mal žal gandže, to se spomnem, pa mal sm bil itak že pozn, tko da me je že tko skrbel, kaj bo mtk, ona je medicinska sestra, v kliničnem je delala, nočne dostkrat, in je mela rada, da smo res po šoli doma, da smo se še kej tko zmenil oziroma da nas je lahko vse izprašala, ona je ful taka, no, vsiljiva, kurc, še zdej je taka, tok sprašuje, tok hoče bit zraven nekak, da ji že sam zarad tega nč ne poveš, pač tu mač, nobenga prostora tko ti ne da, no. U glavnem, fak, čist sm narobe to zgodbo spet štartu. U glavnem jst sm spizdu, jst pa Rado, no, sva spizdila, Beno pa na primer ni spizdu, ne. On je ostal s Hrenom. In to me je čist ... jst, recimo, nism niti pomislu na to, da lahko ne spizdim. Da je to sploh možnost. To se ful spomnem. Pa niti ne vem, česa sm se tok ustrašu, k u bistvu sm mel najbolj izico doma, men bi najmanj sral doma, itak je že šel brat moj čez to, po mojem so itak vedl, da jst tut poham, nč kej tacga ne bi zdej spet blo.

Spomnem se, da sm gledu Benota, k je razlagu, kere batine je dubu pol od fotra, kok se je neki usral pa se zapru nekam al kaj je že blo, ampak način, kako je to govoru, se mi je zdel pa res tko fak, ti se u bistvu ničesar ne bojiš.

On je mel prov neko to ... ne vem, a je to načelnost, to neko pripadnost, to neki ne vem, to neki pač, jst to nimam, pizda. Jst sm zmeri bil mal pizda, se mi zdi. To me mal tko preganja.

*

JANJA: Lana?

MILA: Ne, midva sva.

JANJA: Aja ... ej lej, tam na mizi, kaj sm ti prštimala. No, al pa Blažu, kukr se bosta zmenila.

MILA: Kje na mizi?

JANJA: A ni tam na mizi?

MILA: Oooo, šola v naravi!

GREGA: Kaj mi to daješ?

MILA: Ja, poglej, kašna sm bla.

GREGA: Pa sej sm te že vidu mejhno.

MILA: O džizs, no.

Janja kriči iz sosednjega prostora.

JANJA: A si ti prnesla vrečke slučajno?

MILA: Ja, sm ja.

GREGA: A ta si ti?

MILA: Omajgad, ne, fuj! To je Sara Malič, k je vsem rekla, da mam še ple-ničke, in ni noben hotu zraven mene sedet na busu pol.

GREGA: Fak, kera prasica ...

MILA: A ne?

JANJA: Kje pa jih maš?

MILA: A niso tm zravn ... čaki, kje je tista ta rdeča vreča?

GREGA: Ja, pa sej je tm zravn.

MILA: Lej, to sm jst.

GREGA: Ma ja, sej bi vedu ... Kje je pa Blaž?

MILA: Blaža pa ni blo tuki, se mi zdi ... ja, ni ga. Njega so neki iskat pršli, k ni hotu kakat neki.

GREGA: Fak.

JANJA: Najdla!

MILA: Ja, on je na teh šolah v naravi tud po en teden zadržvou. Tko kt ma zdej od Lucije tamala. Karin. A veš kera?

GREGA: Ja, k majo vižlo.

MILA: Ja, oni majo tut zdej celo jebo s tem kakanjem ...

GREGA: Fak.

JANJA: Najdla sm!

MILA: Kle so ga mogl prov pridt iskat v Dolenjske, k ga je tok trebuh boled, mami se je že prpravlala na tumor, cel je bil tak. Pol je pa zdravnik poštek, da sam ni kaku cel teden.

GREGA: Fak!

JANJA: Najdla sm!

MILA: Ja no, sm te slišala! Ja, klistir pa vse ...

GREGA: Fak. Slabo.

Pride Blaž.

BLAŽ: Oj.

GREGA: Oj.

BLAŽ: A je Džeri tut?

GREGA: Ne.

BLAŽ: Pol lohk spustim Bojana?

GREGA: Komot.

MILA: Lih se pogovarjamo o šoli v naravi v Dolenjskih. Kako ti nis kaku cel teden, da so te moral pridt iskat.

BLAŽ: Avč.

Janja spet zakriči iz sosednjega prostora.

JANJA: A je to Blaž?

BLAŽ: Ja!

MILA: Pol so bli pa vsi tok iz sebe zarad tega tumor sleš klistirja, da so name recimo pozabil in me noben ni pršou iskat pol, k smo mel prihod pred šolo.

GREGA: Kaj?

MILA: Ja. In me je dejansko mogla pelat dam tovarišica Olga. Dejansko.

JANJA: Blaž, a boš ti pol vzel te krožnike?

BLAŽ: Ja, sej sm reku, da bom, sam dons ne morm.

JANJA: Kaj?

BLAŽ: Ja bom, sam ne dons!

MILA: In še ona ni mela izpita al avta al kaj, ker se spomnem, da sva same sedele pred prazno šolo eno uro in pol, ker je bla pač nedelja in je bla šola zaprta in sva na konc praktično vdrle k našmu hišniku, k je žvel čez cesto, in pol je od njega klicala svojga moža, da naju pride iskat, ker jst nism znala številke od doma. In še pol nism čist znala jih vodit do doma, ker sm poznala sam pešpot, ker nism nikol šla z avtom do šole, in smo pol kr tam neki krožl.

Smeh.

MILA: Res, bizarno je blo. Pol sm vsaj znala nekak povedat, da sm zravni knjižnce doma, da smo nekak najdl, pol sm pa vedla, kam.

BLAŽ: Ja no, sej vemo, no, zmeri si bl boga od mene.

Tišina.

GREGA: Ja, kako bi šla pa ona drgač domov?

MILA: Kako to mislš?

GREGA: Ja, verjetn je ona tud mela neko prtljago al kaj, če ste bli cel teden?

MILA: Ja, pizda, ne vem, tko je blo.

BLAŽ: Ahaha, lukne v zgodbi!

MILA: Ne vem, mogoče pa ni mela tok, al pa je bla blizu, kaj jst vem?

GREGA: Al je pa itak hotla pr hišniku prespat.

BLAŽ: Al pa ni blo vse čist tko, mogoče?

MILA: Ne no, res je blo! Janja?

JANJA: Ja?

MILA: Dej prid sm, no. A ne da me je Olga takrt prpelala iz šole v naravi?

JANJA: Dej no, Blaž, a lohk rečeš Bojanu, da gre dol s kavča?

BLAŽ: Zakaj pa?

JANJA: Ja, ne vem, tko pač.

MILA: A ne, da me je tovaršica Olga prpelala?

JANJA: Al pa vsaj eno rjuho dej spodi.

BLAŽ: Pa če gre stran kavč, a se nismo to zmenil?

GREGA: Ja no, to ni več čist nujno ...

MILA: Janja, no?

JANJA: Ja te je, no, pizda! A lohk greste zdej čez te knjige, pliz?

Vsi se malo spogledajo.

GREGA: Fak, stari, sočustvujem res, stari, jst če ne morm normalno kakat, konc, zame je to to.

MILA: On ... sam da je za jest pa za srat.

GREGA: Fak, no, to si pa tut zdej rekla ko neka petinšestdesetletna teta.

MILA: Ja kaj sm pa tacga rekla?

GREGA: Ja no, kaj pa je s tem narobe, a ti pa ne rabš jest pa srat, mislm, a ne rab vsak sam jest pa srat ...

MILA: Dobr no, rabš pa tut kej drucga, no!

GREGA: Ja pa niti ne u bistvu ...

MILA: O džizs, no!

BLAŽ: Dej, jst se tut rajš ne bi več o tem pogovarju.

JANJA: Ajde, no, zdej pa zares, pliz, no!

MILA: Okej, a lohk jst vzamem Vinetuje?

JANJA: Ja.

BLAŽ: Ja. Jst bi pa to kuharco ta črno.

JANJA: Kaj bomo pa z ostalimi kuharskimi?

MILA: To je vse v italjanščini.

JANJA: Ja vem, sam sej po slikah veš ...

MILA: Kokrat pa jih vzameš v roke?

JANJA: Ja, ne vem, tko ... mogoče pa kdaj.

BLAŽ: Super, vzem!

JANJA: Ma ne, lej, kok je tega ... jst nimam tega placa.

MILA: Ja, kdo pa pol?

JANJA: Ja, ne vem, sam škoda mi jih je tko za stran ...

BLAŽ: Vem, ja, pa mogoče te bo kdaj zanimal, kako se po italjansko reče špageti.

JANJA: Ja, kaj, a ti bi pa to stran vrgu?

BLAŽ: Ja, ne vem, no, če bi že mel garažo, bi pol raj bobne dal not kt pa dvesto knjig, k jih ne bom nikol odpru.

JANJA: Ja, kaj bi pa ti vzel sploh od kle?

BLAŽ: Ja, tist k mam tm, jst sm si že vzel.

JANJA: A to je to?

BLAŽ: Ja, pač tist, k me zanima ... kaj pa nej?

JANJA: Kaj maš pa ti?

MILA: Ja, jst bi te vinetuje pa to Delovo zbirko, če vama je kul?

JANJA: Kaj pa te rdeče?

MILA: Joj, dej, pliz, neee, to nam nikol!

JANJA: Pa to so te prešerni pa to, ne bomo to stran metal!

BLAŽ: Ne mene gledat, jst tut ne!

JANJA: Fak, jst mam že od dedija te iste, pa ne vem, če jih nima Tomaž tud od svojih, pizda, to se že vse podvaja.

MILA: Dej, bom jst še te nobelovce.

GREGA: Pa če mava že te!

MILA: Kere?

GREGA: Ja, te mava, točno te!

MILA: Aja? Šit. Ful je tega.

BLAŽ: Ja, ful je tega.

MILA: Ja, nč, pol je to to, al kaj?

JANJA: Ja, to mi niste zdej čist nč pomagal.

*

TOMAŽ: A bom jst že sploh odplaču kredit do takrt? Čaki, to bo pol 2035, a ne, to se prav čaki, če ... 2009, 19, 29, fak, ne! To mam še deset let, al kaj? Ne, pa to zihr nism prov zračunu. Ja, pa sem, ja. Kaj pa to pol nardiš, to bi se pa mogu mal pozanimat jst ... kšn dodatni varčevalni al pa kej, sej za Lano mava ... bl al mn, no, mejčkn sva ga počrpala, k smo mogli komplet kopalnco menat lani al predlani, ja, ne, 2016, to je pol tud že ... evo, tkole gre! Hitr gre res ... pa sva rekla, da bova dvojno dajala zdej nazaj, da notr prneseva, ampak, ja, je skos kej ne, pa avto nam je šou, to sm se tud fejst nategnu, niti pet let ni zdržu, pa je bil preverjen rabljen, jst to vedno kao prek serviserja, no evo, pa je tut vseen očitno ... to sm si zmeri reku, da bi se rd mal bl naučil okol teh avtov, zmer ko en papak izpadem v teh situacijah pa na tehničnih pa to ... Sej zdej to kr Janja bl prevzame, res, jst ne prenesem, da me tko obravnavajo, ko da sm nesposoben. Prid ti, stari, v našo firmo, naše stroje montirat, pa me prov zanima, kako boš izpadu, res ... A zdej pa, k sm dec, moram pa avte znat šraufat? Ja ne, jst pač ne, in kaj? ... U glavnem ja, bom mogu kr mal premislit tole vse res ...

*

JANJA: A ti si u redu tko drgač?

BLAŽ: Kaj to misliš?

JANJA: Ja tko, k mami ni več pa ... ne vem, k vem, da si še dostkrat hodu k njej na kosilo pa to ... pa ti je verjetn kej dajala še, a ni? Zdej pa pač ne vem ...

BLAŽ: A če rabm dnar?

JANJA: Ne! Mislm, ja, če si u redu?

BLAŽ: Ja, u redu sm, sej mam job, žvim, men mami že ne vem kok časa ni nč dajala.

JANJA: U redu, no, nism vedla.

BLAŽ: Sej ti veš, da jst tut delam, a ne?

JANJA: Ja, vem, ja, tko včasih ...

BLAŽ: Ja ne, jst delam.

JANJA: Dobr no ...

BLAŽ: Službo mam!

JANJA: Okej, no!

BLAŽ: S plačo!

JANJA: Ja no, sam vprašala sm, takoj nek problem, če en sam dobr hoče, no.

*

GREGA: Pa veš, kaj gre men na kurac? Ti fotri, k vse tko delajo na ven, da jih ja vsi slišjo, kok so oni dobri fotri, kok so pozorni, kok si zapomnejo imena od vseh sošolčkov, pa se z vsakim neki mal pohecajo, k so tok kul, pa k tok znajo vse vse vse zrihtat, oooo, danes vas je pa veliko

v peskovniku, no, koliko jih je Lina, kako znava midva prešteti, ena, dva, no, daj, sej znaš ... a nama je malo nerodno? Ooooooo, Jakob, kaj pa imaš ti tole v rokah, a je traktor? A boš nesla ti Jakobu še svoj avtoček pokazati, boš, a ne, katere barve je pa tvoj avtoček? No? Katere barve je moja bunda? No, povej, no, sej znava, no! Noooo, pa mu ga lahko tudi posodiš malo, a ne? On bo pa tebi posodil svojega traktorja, a ne? Tko si mi delimo, a ne, en posodi nekaj, drugi pa nekaj drugega, potem se pa vsi lepo skupaj igramo, a ne, in smo prijatelji, a ne? Lepo je imet prijatelje, a ne, da nismo sami. Ne, mečemo pa ne. Kaj pa če bi midva raje Jakobu zapela kakšno pesmico? A, Lina? No, katero znava? Neeeeeeeeee, tepemo se pa ne! Prijazni moramo bit drug do drugega ... kaj pa če ... ooo poglej to palico! Kako je zanimiva! Tudi palica gre lahko kot traktor, poglej, bruuuum bruuuum bruuuum ... ne, Lini, pusti fantka, noooo! Ooooooo poglej! Kaj pa dela tvoj džip? Katere znamke pa je, a je toyota? Je, ja, zakaj pa je to džip? A zato, ker ma dvignjena kolesa, a? Taka terenska, a ne? Pa poglej, dva auspuha ima, a poveva midva Jakobu, zakaj ima to ... da ga ne zalije voda, ko gre čez reko, a ne, a veš, da gre lahko kar čez reko? Takole bruuuuuum bruuuum. Oči se je tudi s takimi peljal, sm ti povedal a ne? No, kje pa? Ja, v Afriki, ja. To je daleč. Pa kaj je še oči vidu daleč v Afriki? A je leva? Je, ja. Velikega! Kje si pa ti leva vidla? A v živalskem vrtu, a ne?

Jst bi to kr ... jst bi to kr ... jst sam spakiram pa gremo, gremo z igrišča, res! Men se to ne da v lajfu, ne vem.

*

MILA: A jst že kr mizo prpravm?

JANJA: Lohk ja, ampak lohk tut jst.

MILA: Ne, sej je kul. Blaž? Blaž?

BLAŽ: Ja?

MILA: A to, kar je na mizi, je za kam?

BLAŽ: Kaj?

MILA: Kam grejo te stvari, k so na mizi?

BLAŽ: Kaj pa je na mizi?

MILA: Ja, te neke škatle, ne vem, kaj je kle sploh ... eni zvezki pa čevlji pa kaj je to?

BLAŽ: Ja, to je moje, bom si dal tja.

JANJA: Dej hitr, k je vroče.

BLAŽ: Pa sej lohk daš kle zrav.

JANJA: Dej sam odmakn, no. A to si zame dala krpo?

MILA: Ja, k podstavkov ni več.

JANJA: Ja, super.

MILA: O lej, kera žlica.

JANJA: Ooooo ... Blaž! Pa kje si zdej?

BLAŽ: Pa evo no!

MILA: A to si dala tud njene rezance not pa vse?

JANJA: Ne, rezanci so bli pa že mal preč, na žalost. Sm svoje prnesla. Ampak ja, ostalo je pa vse iz skrinje, tko da, ja, evo, kompletno od mami kosilo.

BLAŽ: O, hudo. Hvala, mami.

MILA: Hvala, mami.

JANJA: Hvala, mami.

Tišina.

JANJA: Mmmm ... najboljša juha.

MILA: Ti tud dobr skuhaš govejo.

JANJA: Ja, sam ni čist ista.

MILA: Mmmm.

BLAŽ: Mmmm. Kaj to piska?

JANJA: Sarme, sam bom še pustila kako minutko. To mi je tut prov žou, da se nism naučila narest, neki mi sfali, pa ne vem čist, kaj ...

Tišina.

MILA: Sam res ... kaj bi vidva tko vprašala mami, če bi jo lohk še neki pač vprašala?

BLAŽ: Jst bi jo vprašu, kako se ma, pa kva je zdej, a je to sploh kej al ni nč, kje smo zdej, a so to zdej energije neke al duhovi, jezusi, alahi, bude, to mal, kdo je uganu pač?

JANJA: Kaj bi jo ti?

MILA: A veš, kaj bi jo jst vprašala, jst bi jo vprašala, tko, o ljubezni, o očiju, al pa tko še bl o tem, kar je blo pred očijem, a veš, to mene ful zanima, da bi se tko pogovarjali mal, kt dve ženski pač, s kom je bla prej, kako je blo, zakaj ni šlo, zakaj je šlo, kako je pršlo do tega, da je bil na koncu oči pač oči ... ne vem, to me ful zanima, jst to nč ne vem. A kdo od vaju?

JANJA: Ne.

BLAŽ: Ne, valda.

MILA: A veš, tko k pogledaš okol sebe, pa so to vse ful neke nore zgodbe: pa se zaljubiš pa zabluziš pa greš narazn pa spet skupi pa kaj jst vem, mislm, sej oni so tud verjetn mel take, a ne? Sam da mi pač nč ne vemo.

BLAŽ: Men je Vesna enkrat rekla, da je bla z enim nogometašem pred očijem.

MILA: Kaj?!

BLAŽ: Ja.

MILA: Z nogometášem? Ni šans!

JANJA: Ne, jst tud tega ne verjamem.

BLAŽ: Ja, ne mene gledat, men je Vesna tko pač rekla.

MILA: Pa s kom to?

BLAŽ: Ja, ne vem, no, nism to sprašvou, jst sm bil mulc.

MILA: Ma ni šans!

BLAŽ: Ja, ne vem.

MILA: No, ampak a vidš? Te stvari pač. A se ne bi blo kul to mal pogovarjat? Mene to ful zanima, mislm zmeri bl, a veš, no, kakšna sta bla tko, kt človeka? K to mami, oči na eni točki sploh ne vela več. Mi pa to nismo nikol presegl, nikol se nismo tko pogovarjal. Jst nč ne vem, o njima recimo. A ne?

JANJA: Ja.

Tišina.

MILA: Kaj bi jo pa ti vprašala? Razen pač to kej za skuhat ...

JANJA: Pa ne vem, kaj bi jo ...

MILA: Ja, sej ni to tko zdey neki za razmišljat, sam tko, kar ti pade na pamet.

JANJA: Nč mi zdele ne pade na pamet.

MILA: Pač neki ti zihr, no, sej je vseen.

JANJA: Ne vem, nč mi ne pade tko.

MILA: Lohk je tud več stvari, če se ne morš odločt.

JANJA: Ja, ne vem točen zdele.

MILA: Sej je sam igra.

JANJA: Pa dobr, no, bedna mi je ta igra, pač ne vem, a lohk pojem juho, no?!

*

GREGA: Pa jst bi skenslu te koše za reciklirat na balkonu, k bolš, da so sam taki mali pod koritom, in ko se zafila, pač vzameš, neseš in čao. Tut, če je čist mal, lej. K to, k si daš pol na balkon te neke zaboje mal večje, kao ful praktično, ja, no, ni. K to se sam nalaga, ta papir pa to steklo, to pol nikol ne neseš in pol se ti sam naserje tok tega, da se ti sploh ne da več bit na balkonu, k je grdo, in pol pa res sam še smetišče nastane.

*

LANA: Ma dej, nč se ne morš z njo zment.

MILA: Mislm, ja, no ... včasih je mal tko ...

LANA: Mislm, sploh nism nč tacga rekla!

MILA: Veš, kaj ... ni ji lih lahko zdele, se mi zdi ... pa ...

LANA: Sej je ne rabš nč brant!

MILA: Ja, pa sej je ne!

LANA: Ja, pa jo!

MILA: Mislm, valda jo ...

LANA: No, ne rabš.

MILA: Okej, ne bom.

Tišina.

MILA: Sam faaaaaak, čist je vn padla.

LANA: Ja!

MILA: Prov uno, še jst sm se usrala.

LANA: Ja ...

MILA: Fak, mi nismo več mladi ...

LANA: Jst si nje sploh ne predstavlam, da je bla kdaj mlada. A ona je recimo tko kdaj kej skadila?

MILA: Ja, tega ti pa jst ne morem govorit.

LANA: Sej mi je Blaž reku.

MILA: To se ti z mami pogovarjej, Lana.

LANA: Zato pa še mn štekam to.

Tišina.

MILA: Veš, česa sm se jst recimo ful veselila pr tem, da bom mama?

LANA: Česa?

MILA: Da bom glavo potopila na morju.

Lana se smeji.

LANA: Kaj?

MILA: Ja. Naša mami ni nikol glave hotla zmočit, mal je bla kao frizura pa pol tud ušesa pa ne vem, ful ji je šlo na živce, če smo jo kej pošprical, res. To je bla prov stvar. Od mami frizura.

Lana se smeji.

LANA: Aaaaaaa, frizura!

MILA: Res! Prsežm. Zmeri je tko plavala, da je glavo ful vn iz vode molila, k kužki, k Džeri, k se noče zmočt ...

LANA: Ha ha ha ha, plavala k Džeri!

MILA: Prsežm. Tko da, no, evo, nama je že to pojem od fukane mame. Mami, k skoč na glavo v vodo.

Tišina.

LANA: Sam zdej, k pomislm, mami tud mal plava k Džeri.

Smejita se.

MILA: Ma dej, ti si počena!

Smejita se. Tišina.

*

BLAŽ: Edin neki morm s to hrano poštekati, ne vem, al pa bi mu mogu mal bl pogosto menjati te brikete, ne vem ... k neki časa je tko vse super pa to ... lepo je. Pol pa ... kt da se jih mal naveliča že, pa čaka, da bo dobil mogoče še kej drugga ... pa začne čakati en dan, dva dneva pol pa tretji dan sicer poje, valda, k je že ful lačen, ampak pol pa spet jovo na novo. Noče. In jst vem, kaj se to dogaja, jst vem, da on zdej čaka, da mu bom dal kej boljšga. Ampak hkrati pa tut vem, da če mu dam zdej še kej zraven, da bo sam še bl čaku, k bo vidu, ja, lej, če pa mal potrpi, pol pa dobim še neki boljšga ... No, pol se pa gledava. Pa jst trmast, pa on trmast, pol pa skos hodim gledat, a je zdej že kej pojedu al ni, on se pa prestavlja po sobi, kt da ni jedu že en let, pa me pa tko lačno gleda pa neki vzdihuje ... in jst tega sploh ne zdržim. Pol si pa jst kaka jetrca pripravlam pa on s temi učkami bogimi. In kaj? Nč. Pa še njemu nardim. Ne zdržim. In točno vem, da delam napako, k to se ne konča. In fora je, da res vse drugo, kar poje, razn briketov, da ma kr mal drisko pač, res, briketi mu najbolj odgovarjajo ... sam ja, pol pa noče pa me gleda tri dni ... pa mu dam spet mal mocarelce gor ... no, pol smo pa spet tm. Tko me skos na foro.

*

TOMAŽ: Janja?

BLAŽ: Ne, sam jst sm.

TOMAŽ: Kje pa je Janja?

BLAŽ: Neki so šle na banko pa neki še, ne vem, neka pošta je pršla al ni pršla al ...

TOMAŽ: Ja, zakaj sm pa pol jst ko zmešan letel prej iz službe sred največje gužve, k jo mamu zdele?

BLAŽ: Ja, ne vem, zakaj pa si?

TOMAŽ: Ja, zato, k sva bla zmenjena, da peleva zdele tist, kar je za na center ponovne uporabe, preden se zapre, zakaj?!

BLAŽ: Aha. Ja, to pa zgleda, da neki ne bo šlo. A boš kavo?

TOMAŽ: Rajš ne. Ja, halo, kje si? Ja, jst sm pa tuki. Ja, tuki, a nisva bla zmenjena, da peleva na Snago? Kok pa rabš? Ja, ne, do štirih je sam. Jutr je isto sam do štirih. Ja, sej sm šu že dons prej iz službe, veš, kako me je Matko gledu ... ja pa ne morm jst kr vsak dan prej hodt ... Al kako si ti to predstavlaš? Ne slišm te, Janja, če me maš na spikerju. Ja, in kaj nej jst zdej? Ne slišm te, če me maš na spikerju. Kaj? Dej poklič me, ko se boš loh k sploh pogovarjala.

Tomaž prekine pogovor. Tišina.

*

JANJA: Fak ... fak ... tok me stiska ... jst ne morem dihat. Jst ne morem dihat ...

MILA: Janja, ej ...

JANJA: Jst ne morem dihat, jst ne morm dihat ...

MILA: Hej!

JANJA: Neki je narobe, vse me stiska tuki, ne morm dihat!

MILA: Kje te stiska, a tko pr srcu?

JANJA: Ja, ne, ne vem, tko fuuuul mi razbija pa tko, jst ne vem ... to ni ...

MILA: Hej, u redu bo, vse bo u redu!

JANJA: Jst ne morem dihat.

MILA: Janja, u redu bo, lohk dihaš.

JANJA: Ne, ne, ne morm.

MILA: Dihaš okej, vidm te, dihaš, sam ... dej ... used se tuki, okej?

JANJA: Uf ...

MILA: Okej, zdej pa zapri oči, pa dihej ...

JANJA: Sam, k mi tko ...

MILA: Vem, okej, probi ne govorit zdej, sam dihi mal ... sam poskus se sprostit, okej? Sam vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... sam dihat morš ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vse bo u redu ... sam dihat morš ... vdih ... izdih ... a je bolš?

JANJA: Ja, ne vem, mogoče ... sam srce mi tok razbija, da ...

MILA: Ti kr še dihi, okej, minil bo, sam ... kr dej, okej, vdih ... izdih ... vdih ... izdih ... vdih ... izdih ...

*

TOMAŽ: In tut sm preračunu, trinajst let, a ne ... Lana je zdej osemnajst in takrat bo ona enaintrideset. Ponavad majo zdej okrog tridesetga otroke, se mi zdi no, tko, povprečno, če mal tko po sodelavcih pogledam, mal kasnej majo, kt smo mi mel, no, torej pr enaintridesetih bo moj vnuk al pa vnukinja star al pa stara, no, eno leto.

Jst bom eno leto dedek. Pizda. To se mi zdi kr mal nekaj. To niti še ne govori, ne hod, no, mogoče hod, jst sm to že mal pozabu, ampak ja, u glavnem, sploh ne bom nič vedu o tem pač ... vnuku. To me je tko mal ... ni mi to ... eno leto je pa res mal mal.

*

GREGA: Hej, evo donat.

MILA: O, tenks! Okej, a pol boš lohk?

GREGA: Itak, a so težke?

MILA: Ne vem, kaj je točno, mogoče je mal težko, zakaj?

GREGA: Pizda, tud me neki hrbet.

MILA: Aja, fak, ma dej pol, pa pust pa bosta pol Janja pa Tomaž.

GREGA: Ne, sej bom.

MILA: Pa dej ne, no, res!

GREGA: Ne, sej ni panike.

MILA: Pa če ti ni treba, no.

GREGA: Pa dobr, sej vem, bom lahko!

MILA: Pa dej, ne, no, če te hrbet boli!

GREGA: Pa dobr, no, fak, a nič ne morem rečt, al kaj?

BLAŽ: Kaj pa ti?

GREGA: Nč ... tale nastavk za sesalc sm prpelu, k jutrn jst rabm avto, pa rab pač ... ne vem zdej točno, neki. Pol sm pa mal posedel. Pa ti?

BLAŽ: Zakaj si pa luči ne pržgeš?

GREGA: Pa sej nism mislu bit dolg ... sam tko mal, a veš? Ja, kje si Bojan?
A se boš ti men kdaj pustu pobožat? Zanjč se mi je na nogo ulegu,
a veš to?

BLAŽ: Ja, ja, mal je začel popuščat.

GREGA: Ja, stari, ti se to sam neki delaš, dobr vem jst ...

BLAŽ: A maš še kšnga?

GREGA: Ja, valda, sam mam sam laško.

BLAŽ: Ma ja, na tej točki mi je zdej že čist vseen.

GREGA: Kje si pa ti bil?

MILA: Sej to ni nč tacga, res, pol k se tko mal z ljudmi pogovarjaš, ful ljudi
ma to ... sam se ne pogovarjamo tko o tem.

JANJA: Ma kaj?

MILA: Ja tko ... panične napade.

JANJA: Aja! Ne! Mislm, nč tko, no ... sam ... ne, jst nism mela paničnega
napada ...

MILA: Mislm ...

JANJA: Ne! K mene je prov tko v srcu.

MILA: Ja, sej vem, sej to tko je, mene je tut zmeri tko.

JANJA: Ja, Mila, sam to je drgač, k ti si ...

MILA: Kaj sm?

JANJA: Ja, tko ... nč, no!

MILA: Ja, ne no, povej! Kaj sm jst?

JANJA: Nč, Mila, nism tko misnla.

MILA: Ja ne, dej povej zdej. Kaj sm?

JANJA: Lej, ne bi zdej to, v četrtek mam kardiologa pa bo že on povedu, kaj je, neki more bit.

TOMAŽ: Ej, jst grem sam preparkirat. JANJA: A lohk, pliz, še enkrat poveš, nism slišala zarad muske?

MILA: A lohk sam pogledaš, pliz, kaj mam tuki?

JANJA: Nč ni, sam tko mal si si spraskala kt en mozolček.

GREGA: Tko se mi zdi, kt da bi moral nogavice sprot dajat že v eno vrečo, pa jih pol kr tko dat skupi u vreči prat, tko kt ti svoje modrce mogoče, da jih že takoj skupi daješ in tut pol, k jih iz sušilca vzameš, jih maš že vse na kupu u bistvu pa hitr pol najdeš te pare pa to, to bi nam ful enga časa pršparal, mene to čist živčenga nardi, k mi vsi štumfi zginevajo.

MILA: Kje je pa Tomo?

JANJA: Ne bo ga.

MILA: A res, kaj pa je blo?

JANJA: Ma dej, ne bi zdej sploh o tem.

LANA: Mami, a me lohk ti pol spustiš pr Metelkovi?

JANJA: Ja, sam dej, res, če bo Luka pr nas tud spal, mu reč, da nej ne hod v gatah po stanvanju, k očija to res zlo mot.

GREGA: Včeri se mi je zdela ful tko odrezava.

MILA: Mah neki jima ne štima zdejle.

GREGA: Ja, neki nista ... sam je res naporna, pizda, a ni?

MILA: Ma ja, sam on je pa tud tak fotr, a ni, zmer bl, pizda, tak zapečkarški
no ...

BLAŽ: Ej, Bojan je mal zgrizu tole preprogo, ta zvito, sej ni bed to neki, ne?

GREGA: Ma ne ... dej mogoče sam mejbi raj dol nes v kanto?

BLAŽ: Ja, bolš, ne?

MILA: Sej sploh ne vem, kje nej začnem ...

JANJA: Eeeeeeeeeej, u redu je, sej lohk mal jokaš ...

MILA: Sej ni nč, sam tok je vsega ...

JANJA: Vem.

MILA: Pizda, a bom jst še kdaj mela svoje možgane nazaj?

JANJA: Itak da boš!

MILA: Jst sploh ne morm nč razmišljat, nč si ne zapomnem, koncentraci-
jo mam za manj časa, kukr traja, da nardim najosnovnejše kosilo,
pizda, komi sm se mal pobrala po Hani, zdej pa spet sam en blur,
za bogve kok časa spet ...

TOMAŽ: A lohk ne zlagate stvari na hodnik, k se ne da nč mim pol nest, no.

LANA: Ej, lejta me!

MILA: Uaaaau ojoj, ful ti paše ...

JANJA: Res ti.

LANA: A res?

MILA: Reeeces! To morš ti vzeti!

LANA: A res lohk?

MILA: Ja, valda, ful ti paše! A si šla ti tud kej čez un nakit?

LANA: Sem, ja, sam ni mi neki ... to je res tko mal no ... zlato je vse ... mislm, mela bi zarad babi, sam res pa ne vem, če bi dejansko kdaj ...

MILA: Ja, sej vem, sej to tud babi ni nč nosila.

JANJA: Nism tko misnla.

TOMAŽ: Kako si pa misnla?

JANJA: Ja, ne vem, no, ne tko!

TOMAŽ: Ja, dej povej pol!

JANJA: Dej, a lohk, pliz, doma, res ne bi zdej o tem, jst sm tok zmatrana res, pliz, a lohk sam mal diham?

MILA: Hej, midve sam še čez zdravila greva, pol me pa lohk pobereš, okej, ej, a si šou pol po pižamco zjutri?

Aha ... pa ne sej, če je mal večja, bo pa za dlje časa al kaj ... a je ful prevelika?

JANJA: Ja, lej, če maš tenis, maš tenis, čist tko me je prešinl, če bi šla, ampak lej, bova šla pa drugič.

TOMAŽ: Sori, pizda, sej mi je bed, sam ne morm ga zajebat last minute ...

MILA: Pa dobr no, sej ni zdej to nek apartma, da morš drajsat zdej vse, k greš. Pač sam tok, da je v nekem normalnem stanju, pol bojo pa že oni naprej, karkol že bojo pač ...

JANJA: Vem, kaj mislš, ja, sam takih sten jim pa tut ne mormo pustit.

MILA: Pa ne vem, kaj pa bi ti?

GREGA: Pa sm mislu kake makarone ... uno mezgo mamó še za porabit, pa ne vem, a ti nis še nč lačna?

MILA: Ne vem ... nism neki, ne.

GREGA: Sej sm tko mislu, da zdele še po parmezan skočva na poti pa po jogurt za zvečer, pol pa ti po tamalo, jst pa grem dam skuhat. Pizda, solate nismo že dolg, to mi kr pozabmo!

JANJA: Tamala bi tega benjamina za v sobo, je rekla. Jst bom pa amarelis, to sm ji ga jst prnesla ... mislm, mi. Za šestdesetko. Pol mi je pa skos fotke pošiljala, kako cveti. Vsak let.

BLAŽ: Pa sej sm.

JANJA: Ne, nč te ni, vse sva midve nardile. Še Lana je več pomagala.

BLAŽ: Ja, pizda, pa nism jst kriv, če se dobivate takrt, k mam jst job. Itak, k pa kej zložim, mi pa vse razpakiraš pa sama razporediš!

JANJA: Ja, če bi bil več tuki, bi pa mal bl šteku sistem.

BLAŽ: Pa kakšn sistem, roba je, roba more vn, roba, škatla, roba v škatlo, čao.

MILA: Lačna sm.

GREGA: Kaj pa če zdejle skočm?

MILA: Ja, lohk, sam a ne bi rajš preden gremo dam, da se ne kuha v avtu?

GREGA: Ja, pa sej lohk sm dam v hladilnik.

BLAŽ: Ja, kul, a si ti z bajkom?

LANA: Ja, pa ti?

BLAŽ: Ja, tut ... aja ne, sam fak, jst mam še Bojana!

LANA: Pa sej gre lohk tud Bojan ...

BLAŽ: Ma ne, ne bi to ... on med folk pa to ...

LANA: Pa sej nas nau neki ful ...

JANJA: Kako so pa kej oni?

MILA: Jah, tko, ne vidmo se tok neki zdej, k smo se preselil, ne rata nekaj ...
mislm pa, da ful šibajo okrog, no, vsaj na facebooku tko vidm mal ...
Indonezija pa Tunizija pa Egipt pa ...

JANJA: Aja, tko?

MILA: Ja, ja, tko, kr, kr zares.

JANJA: A niso oni neki tožl vrtca, k so jim tam rekl, da se morjo cepit tamali?

MILA: Ne, čaki ... kaj pa če ti pobereš mene z avtom, pa jst pač pustim kle bajk, pa greva skup po Hanko, aja, pa vmes še dam po poganjalčka al pa ne, kr tko po Hanko pa se pol doma parkiramo pa gremo s poganjalčkom pa do igrišča pa to, pol pa zjutri skupi peleva Hano, pol pa do sm z avtom, pa vzameš ti moj bajk, jst mam pa lepo avto za pol, ti si pa pač neodvisen.

GREGA: Sam kaj pa pol moj bajk?

MILA: Aja, fak. Ja ne, pol pa prid ti z bajkom do mene pa greva skup po Hano pa pol dam, aja, ne sam jst rabm avto jut. Ja, pa pust tm bajk pač.

GREGA: Kaj – pa da grem peš dam po avto?

BLAŽ: Dej, a lohk to klimo ugasnemo, mene prov glava boli ...

JANJA: Mene tud!

MILA: Ja, sej si ti tud šla potvat.

JANJA: Ja, že, sam to je blo mal drgač ... sm že mela kej narjen, a ne? Pa ...

MILA: Mislm, v resnici, če zdej tko za nazaj pogledam, tko zase, kam sm pa to hitela?

JANJA: Joj, ma dej nehi mi s temi, res!

GREGA: Ej, a bi kdo kavo?

JANJA: Jst bi, prosm!

TOMAŽ: Jst tud, pliz!

GREGA: Blaž?

BLAŽ: Ammm, ne. Sm že dost dons.

GREGA: Mila?

MILA: Ammm, jst bi eno malo, prosm.

BLAŽ: Ma ja, al pa, ja, dej bom jst tud eno malo.

GREGA: Lanč?

LANA: A je mlek?

GREGA: Ne.

LANA: Ne, pol pa ne bom.

MILA: O fak, ne v ta spodnjo skrinjo pogledat.

JANJA: Ja, vem, ja.

MILA: Jst bi to kr vse skupi na odpad, a je to bed?

JANJA: Ne vem, kako to ... sam po mojem ni lih fajn, no ...

MILA: Ampak sploh ne vem, kako bi se lotla, tko je ...

JANJA: Ja, vem, ja ...

MILA: Ne, jst nism bla nč živčna prej, jst sm ratala živčna, k si mi ti reku, da ne veš, zakaj sm tok živčna, in pol me je to živčno nardil, k se mi

je že takoj, k si pršou, zdel, da si ti živčen, in pol name projeciraš to živčnost, kt da sm jst živčna, ampak res nism bla, in to mene pol živčno nardi!

LANA: Pa Tadej na svojem žvi pa Maja pa Deja ...

JANJA: A nista one dve iz Kranja?

LANA: Ja, okej, sam Tadej je pa iz Lublane, pa njegova sestra se tud zdej skupej z dvema cimrama seli.

JANJA: Ja, lej, Lana, sej je vseen, tko k je oči reku, če si lohk plačaš, lohk greš.

GREGA: Kako je blo?

TOMAŽ: U redu. Hitr. En dva tri tja, nazaj ...

GREGA: Ja, hitr ste bli ...

TOMAŽ: Ja, nč nismo neki še tko vidl ... pač tko zvečer mal, kar so nam tam zrihtal, tko nč kej, edin pol to neko pogostitev pol po zaključku, te njihove sakije pa sušije pa to ... pol pa k smo mal spil pa pojedl pa se mal sprostil, so nas pa IT-jevci njihovi še v Maca pelal ...

GREGA: Itak.

TOMAŽ: Itak. To je blo pa to, lej, štirje dnevi, še jet leg ni minil, sm bil že nazaj.

BLAŽ: Kje?

MILA: Pa tam, k so čistila, no ...

BLAŽ: Ja, sam tiste omarce ni več.

MILA: Aja, sej res.

JANJA: Ja, če je pa vse na men, pizda, uno, vse, jst sm skos kle in skos vas sam neki kličem in skos se odločam, kaj bomo, kam kam bomo ...

jst vas čakam! Vi vsi mate skos neki, stari, jst mam tud stvari, pizda, pa skenslam, a veš? Da se dobimo, pa nardimo to, kar je za narest u bistvu, ker je za narest, a ne? Sej sam to je. To je pač treba nardit. A mislš, da je pa men fajn?

MILA: Ne, sori sam ... jst to ne morm dat na Rdeč križ ... sori ... lej, ta ma še njene lase gor ... ne vem ... jst ... pač, za Rdeč križ bi blo treba to vse oprat in jst tega pač ne morem oprat ... enostavno mi je ... in ne vem, ne vem u bistvu ... kaj bomo, ne vem, lej ti povej, jst ne morm.

GREGA: Veš, kaj mi je dons rekla?

MILA: Kaj?

GREGA: Ja, tko se vozva na bajku do vrtca, a ne, ona za mano na sedežku in govori: modre mam, modre mam. Pa jst njej: ja, modre čevlje maš, ja. In reče ona: kaj pa oči? Pa rečem jst: ja, kakšne pa mam jst? Pa ona gleda mal v tišinci pa začne: ni zelena, ni zelena, ni zelena, pa jst: ja, niso zelene barve ne, kere pa so? Pa še mal tko razmišla: Aaaaaaaam, rjave. In jst: Ja, bravo, rjave mam, ja. Pa reče Hana: Mami pa roza. In jst njej: A res, roza ma? In ona: Ja, roza ma. Pa rečem: A niso rdeče? In ona tko tih, neki časa razmišla in reče: Ja, oči, bravo! Rdeče so. Bravo, oči! Bravo!

Smejita se.

JANJA: Sam ne, to sm jst po mojem, k vaju še ni blo, lej, k to je še v Šiški verjetn slikan.

MILA: Aja pa res, ja, k je kr en tepih.

JANJA: Kok sta bla mlada ... mlajš k mi zdej.

MILA: Kr noro tko pomislt, a ni? ... Kako bi blo na primer, če bi se tko zdej srečal v nekem kafiču zvečer ... evo prbližn isto stari ... pa da se mal podružmo.

Janja se smeji.

JANJA: Ne vem, tega si pa sploh ne predstavlam ...

MILA: Fotr bi bil že pijan in ga ne bi nič razumel, jst bi šla ob devetih dam, potem ko bi že pol ure kinkala, ti pa mami bi se skregale neki o politiki in pol, k bi Blaž pršou nekje ob desetih, že nobenga sploh ne bi blo več.

Janja se smeji.

JANJA: Točn tko!

BLAŽ: Ej, a sm jst mogoče tuki včeri tobak pozabu?

MILA: Ne vem, a si ti sploh bil tuki včeri?

BLAŽ: Ne, sam zvečer sm na pir pršou, k je Grega končvou.

MILA: A res, lej, on to nič ne reče ...

BLAŽ: Ja, sej, kaj je pa za rečt?

MILA: Ja, ne vem tko, da sta se vidla, pa ne vem ...

BLAŽ: Ja, pa sej se skos vidmo, kaj je pa to za rečt?

MILA: Ja, ne vem no, jst povem take stvari ... kaj sta pa delala?

BLAŽ: Ja nič, pir sva pila.

MILA: In?

BLAŽ: Ja nič. To je to.

MILA: Ja, pa verjetn sta se kej pogovarjala.

BLAŽ: Ja. No ja. Pa niti ne tok. Kul je blo.

MILA: Ja no, pa če je res, ti sploh ne poslušáš niti mojga predloga, ti čist živčna rataš, če sam probam mal kej predlagat uno, če ni po tvoje, čist znoriš.

JANJA: No, kaj si pa predlagala, pa da nism upoštevala?

MILA: Kere škatle greva iskat, kje bi začele sobo pospravlat, kaj bova naročile za jest, kdaj bova naročile ...

JANJA: Dobr, to si zdej pa tud povlekla skupi ... a zdej pa če mam jst bolši predlog, ne smem rečt niti?

MILA: Ja, kako pa veš, da je tvoj boljši?

JANJA: Ja, na primer veš pač, une škatle so zanič, in to vem, ker sm pomagala Veroniko selit pa sva šli tja vprašat, pa sploh ne veš, kaj dobiš, oziroma dobiš pač, kar dobiš, in maš več dela pol s tem, da to rešuješ, kt z dejanskim pakiranjem, plus mi rabmo take škatle, da jih lohk zapreš, ker bomo to nekam nesl oziroma zapakiral in ne sam selil v neko novo hišo, kt je, če se sam seliš.

MILA: Lej, nimam jst zdej energije za to.

GREGA: Pa dobr, dejva se sam zment, kaj bomo jedl pol.

MILA: Ne vem, men je vseen.

GREGA: Dej, to mormo enkrat se mal zorganizirat, men se zdi, da skos isto jemo.

TOMAŽ: Ne, ti men sej, to sm jst reku!

LANA: Ne, ti si reku, da če vama pomagam pomit okna, da me bosta zapelala do Trzina.

TOMAŽ: Ne, Lana, jst sm reku, da te bom zapelu do busa, da boš lohk šla do Trzina.

LANA: Sam to ni logično, zakaj bi pol jst z vama pomivala zdej okna dve uri, če bi bla lohk v petnajstih minutah na glavni, kamor bom očitno itak morala it? Mami?

JANJA: Dejta, ne mene v to, jst nism sploh sledila.

LANA: Ti zmeri z njim potegneš!

JANJA: Ni res, Lana, delam, a ne vidš, kok je še za nardit?!

LANA: Vidva se sam s sabo ukvarjata skos!

MILA: Zakaj se pa zdej name spravlaš?

JANJA: Sej se ne, sam vprašala sm te, če maš pol jutrn čs.

MILA: Ja, na tak način, kt da ga nikol nimam.

JANJA: Ne, Mila, ni res, čist normaln sm te vprašala.

MILA: Ne, nis me, prov s tem tvojim tonom si me.

BLAŽ: O fak, najdu sm cel predal, poln bombonier. Aja ... u ne, nč ne bo!

GREGA: Fak, kok je že ura!

MILA: A greš ti po tamalo?

GREGA: Ja, sam dejva sedežek prestavn, pliz. U, a si ti vidla mogoče kje moje tevice?

MILA: A niso v avtu?

GREGA: Ne, sej zato.

MILA: In kaj je on reku?

JANJA: Da se ne bi loču, bi pa šou mal narazen.

MILA: Ja, kaj pa to pomen?

JANJA: Ja, to pač, da se bova ločila, ne pa še takoj. Mislm po mojem, ne vem.

MILA: Fak ... sori, sploh nism vedla, da ...

JANJA: Smešn je pa to, da sm jst to bl tko rekla, k sm mislna, da se bo mal zamislu ... mislm, itak pol v vsem tem dretju, pa to je skos, pa sm

kr rekla, nism sploh vedla, da bom, tko zletel mi je bl pač ... ne vem, on je pa kr pograbu nekaj ...

MILA: Fak, Janja ...

JANJA: Lej, dejva ne zdej ...

MILA: Pa kako ne zdej, če je pa ...

JANJA: Dej, zdele mava druge stvari ...

MILA: Ej, a maš lohk ti mal tamalo, da bi jst sam šla domov, en stroj dala prat, k nimam več gat nobenih, čist sm pozabla.

GREGA: Pa sej greva lohk midva v bistvu.

MILA: Pa sej ji je kul kle, a ji ni?

GREGA: Ja, čist tko, da teb ni treba, sm mislu ...

MILA: Ma ne, mi kr sede it mal na pavzo.

GREGA: Dej, a lohk še moje majce tanove daš?

MILA: Ja, sam jst bom dala na šesdeset.

GREGA: Pa ne, no, dej na štrdeset, no.

MILA: Bom pa zvečer dala še na štrdeset.

GREGA: Pa sej lohk daš tud gate na štrdeset.

MILA: A lohk, prosm, operem svoje gate tko, k jst hočem?

GREGA: Pa dobr, no, nism tko mislu!

MILA: Kako pa?

JANJA: Sam tko obrneš pa prtisneš.

MILA: In se sama spuca?

JANJA: Ja, tri urce pa je. Dober, ne?

MILA: Ne morem verjet, to pa sploh nism vedla, da obstaja ...

JANJA: Ja, mi mamu tud tako.

MILA: Ja, kaj pa če bi vi mal podelil to znanje, pizda, mi smo dve let nazaj pečico kupval, če bi jst to vedla, bi zih tako kupila, ne vem, če kej sovražm tok k drgnjene pečice, ej ...

JANJA: Ja sej ...

MILA: Lej, ne vem, kaj nej ti rečem, res. Sori, res ne. Sej jst tud nočem bit ta, joj, ni mi do seksa, ampak, pizda, ni mi. Ne vem, jst ... k njo zvečer zrihtam pa to, k ona ugasne, jst tud faking ugasnem. Pač ugasnem. Pa nočem bit ta, res, jst bi ful še, še neki, ne vem, ja, seksala, vse bi jst to, ampak fak, Grega, men se še stuširat ne da, a štekaš to? Pa smrdim! Pač ni mi. Mism, mene ni, jst sm fuč. In ti neki, če se me dotikaš pol ponoči, men je to ... men je to, faaaaak, jst rabm spat, jst res rabm spat, jst bi te včasih ubila, fak, sej mi je bedno, zdej, k se slišm, kako to govorim ... mism, sej jst se tud vprašam, a je to okej, a gre to stran, pa zdej še ena prhaja pa ...

BLAŽ: Ma dej, stari, men se to ne da, jst bom dal Džerija v vajino sobo, zato k skos renči na Bojana in sm skos mal v pozoru in ne morm nč delat, pizda, pol.

LANA: Pa zakaj mi skos muzko ugašaš?

JANJA: Če pa ne morem mislt nč od tega hreščanja.

MILA: Men se ne zdi, da sm kej tacga rekla, mism ... en ji pa tut more mal povedat kdaj.

GREGA: Ja, to že, sam a se ti zdi zdej lih trenutek za te stvari?

MILA: Mism, ti mi pa tut skos slabo vest nabijaš.

GREGA: Pa dobr, no ...

MILA: Sej si sam reku, kok je dosadna ...

GREGA: Pa dobr no, teb. Sam mal jo je pa tut mogoče treba razumet, da ...
kam zdej greš?

BLAŽ: Kako to misliš?

MILA: Ja tko, a ti ni nikol, tko mal bedno to, skos neki na pol, a si ne želiš
kdaj, da bi tko ... mal več, od, ne vem, tega?

BLAŽ: Ne, jst velik mn kt pol. Men je to dost.

MILA: A ti je?

BLAŽ: Ja. Še preveč mi je.

TOMAŽ: Okej, električar pride jutr zjutri, sam zgleda, da bo sam varovalko
zamenu pa tale razdelilec zunanji. Sam ne se zdej nč dotikat al pa
kej, da nauš prklapljala nazaj.

JANJA: Ne, ne bom, fak, hvala, pa ... sori, če sm te kej zmotla ... sam ful sm
se ustrašla, k se je začel kadit.

BLAŽ: Men se sam zdi, da njemu ni kul, če grejo spuščeni psi vanga, k je
na vrvici. Res no, to ni nikol kul, pizda. Pol pa moj znori, pol me
pa tko gledajo, uuuuu, ta je pa hud! Ja, ne stara, sam nima se kam
umaknt, a ne? Res, jst ga bom začel zdej spuščat, če bom vidu, da
kšn teče prot nama, res. Fak of. Pa nej se zmenjo.

JANJA: Mah, ko mu bo prvič zamokala omako, bo poštek, da ne gre to
tko izi. Misl, to je neka zgodovina. To so leta in leta in leta tega,
da se poznaš. Misl, a veš, kaj je to poznaš, jst njega poznam bolš,
k se sam, pizda. Zvil ga bo. Najprej v želodcu, pol pa še tko. Pol bo
pa še dojel, da ma ona debele gležne. Ker jih ma. Pa nč tko, pač ma
jih, sej vsaka ma neki, jih pač ma. Res debele.

GREGA: A veš uno, k ti otrok uleti z neko tko kr rano, uno, k mu kej visi,
pa neki kamnčki not al pa tam kak čigumi s ceste al kajjestvem neki

tko resnega, kri povsod pa to al pa ne, k pride vs tak švoh pa meglen
pa nč ne more, če prov bi vseen vse, pa ga pošlataš pa čist uno gori
in mu zmerš pa ma tko ful vročine pa se ti tko mal obrneš okol po
prostoru, kje je kaka odrasla odgovorna oseba, da bo vedla, kaj zdej
nardit, pa ugotoviš, da si to zdej ti?

*

MILA: Nosečniški možgani, nosečniški možgani, nosečniški možgani,
nosečniški možgani, zelo dobro vejo, kaj se rima na račke, in to so

tačke in
kračke in
krtačke in
postopačke
razbijačke
zvijačke
potapljačke
hlačke
mačke
režačke
pospravljačke
godrnjačke
klopotačke
frfotačke
hahljačke
značke
cepeljačke
spačke
zehljačke
rumenjačke
zabavljačke
bisernjačke
coprnjačke
risačke
opravljačke
sestavljačke
šepetačke
tovornjačke

utrudnjačke
pomagljačke
pahljačke
čofotačke
prepirljačke
bisernjačke
migetačke
vrtiljačke
utripačke
besednjačke
hihitačke
natikačke
ziheračke
lepotačke
grizljačke
skakačke
vzpenjačke
topotačke
divjačke
sadovnjačke
vikendačke
zapiračke
bobnjačke
prasketačke
koprnjačke
zlatnjačke
vozačke
direndačke
poganjačke
gobezdačke
zapravljačke
škrtačke
rezgetačke
sprehajačke
zaklepačke
kobacačke
prikljanjačke
cmokljačke
poljubačke

rokovnjačke
škripačke
koromačke
trepetačke

*

Popolnoma izpraznjen oder. Na njem je samo še Lana.

LANA: Sej ne vem u bistvu ... pa ne, da je men vseen al pa kej ... sploh ne ... jst sm ful občutljiva za vse to, kar se dogaja, tko preveč, res, jst dobesedno skos spremljam po facebooku, instagramu vse, kar se dogaja, kje so spet ujel neke delfine, kok je še teh belih nosorogov, kdo je pojedu kok smeti, plastike, vse te temperature rekorderske, otroke lačne, to, Jemen, Afganistan, mislm, jst sm skos na to pr-klopljena, pa ne, da sm zdej kšn aktivist posebn, mislm, grem na proteste pa to, podpisujem peticije, sej verjetn bi mogla bit še bl nekak aktivna, ampak mam tud mal svoj lajf, vsaj poskušam nekak, no, ker to sm hotla prej rečt, to je nekak dost normaln, okol sebe, če pogledam svoje sošolce pa to, mi vsi to skos vse vemo, gledamo, se pogovarjamo, to je ta ena stvar, mi smo nekak skos v tem, pa ne, da smo mi zdej kle eni, ne vem, kej posebnga, mi smo vsi kr eni rendom ljudje, vsi mi, sam pizda, ne vem, res slabo kaže, a ne, sam to je pač – ni dobr. K mi je zanč Blaž reku: Ne bom mel otrok, kt da je to nek statement al pa ne, pač kt tko, ne vem, problem rešen, ne bom mel otrok pač, ja, okej, sam kaj pa mi, pizda, eni so pa vseen mel otroke, a ne, to smo mi zdej pač, ne da sm še otrok, vem, da nism nekak, sam tud tko za nazaj govorim pač, ker sm bla, a ne, no, in mi smo že kt otroc vedl, da ne bomo mel otrok, tko hipotetično, valda bomo, kšni no, ne vem, jst tud ne vem, pizda, jst ne bom ver-jetn al kaj, če bo res tko, kt pravjo, no, sam to pač, ta en filing je, pa nočm novih stvari kupovat, pa še nekak se mi dost to poklop, k zdej res ful dober second hand dobiš, jst od mami nism neki dobila, ona, k gleda to devetdeseta pa to, k se zdej kr dost nos, je kr tko, ne, ne, sam stran, sploh se ne more videt na teh starih fotkah, na primer, jst bi pa dons vse to nosila, no, sam pizda pol sm pa zuni in je na primer ful vroče, tko kt je blo zanč na primer, in sm mela torbo, pa to vse k cel dan okol trogaš, k ne veš, kje boš pristal, neka predavanja neki maš, pa neki po zoomu pa se pol nimaš kam dat,

k je domov predaleč, pa pol neki si v knižnici, pa zjutri je mrzlo pa maš jakno, pol, popoldan te pa opeče in vse mi gre na kurac, ker sm na primer dve uri rabla od filofaksa do amzsja, ker je vse, dobesedno vse faking razrit, in bi pač ful na primer pila radensko, tko res ful, in pol ne vem, pizda, k mi je bed kupit to plastiko, sam mal pa pač tud, pizda, a si lohk kupm zdej to faking radnsko, k mi bo nardila čudež v želodcu, in ker pač nimam doma niti bazena niti avta, da ne govorim privat jeta, pizda, ker un, k ga recimo ma, se zih ne sprašuje, a bo kupu radensko al je ne bo, ampak ma verjetn še ločen privat jet, sam zato, da si uvažā točno tisto faking vodo, k jo pač hoče od kjerkol že pač, res, kaj bo zdej ta moja radenska v tem scalu, to mi res faking mori, in pol si jo včasih tud kupm in pol itak ne uživam, ker sm bedna in ker je to bedno, in pol še tm sedim in razmišljam, fak, sam ti konzervativci bojo pa vsi mel po vsaj štiri otroke, k bojo na vseh referendumih in volitvah volil drugač, kt bom jst, in to mi tud valda ni kul.

**Sodobna
slovenska
dramatika**

Ela Božič

Interpretacija Sanje

Grumova nagrada za mlado dramatičarko

*And the freaks have stormed the White House
I moved into a lighthouse
It's on a scenic quay
It's oh so far away*

(Pavement, 1997)

Komentarji Sanjinih vlogov so resnični komentarji na vlogih resničnih slovenskih youtuberov. Ohranjena so tudi resnična imena avtorjev komentarjev.

PRVI PRIZOR**INT. OTROŠKA SOBA – VEČER**

Sanja sedi pred belo steno. Obrne se in se zazre v otroško risbo anatomsko precej iznakaženega slona. Stegne se proti risbi, jo sname z žbljička in odloži na mizo. Zazre se v kamero.

SANJA (*agresivno*): Ojlaaaa ...

Sanja se spači, si s prstom obriše pobeglo maskaro in se zazre v zaslon.

SANJA: Oj ...

Namršči se in si pramen las zatakne za uho.

SANJA: Lepa afna lepa afna lepa afna ...

Zamiži, rahlo odpre eno oko in z onohtenim kazalcem pritisne na sprožilec.

SANJA: Aloha in dobrodošli nazaj na kanalu Interpretacija Sanje!

Dons bi mela eno tako fino poletno temico, ampak tko no, pač men se to zdi res ful pomembno za razvoj slovenske znanosti. O čem govorim? Seveda o samonapihljivih supih.

SUP je ubistvu kratica za “Stand Up Paddle Boarding”, ki se je prvič pojavlo že tko tisočletja nazaj na vseh možnih kontinentih. Ampak dejansko ta današnja oblika origin... originira s Havajev. V 40-ih letih 20. stoletja je bil en John Ah Choy bl str in ni več mogu ful vstajat pa se usedat gor pa dol na surfu in je pol zato začel stat gor in se poganjat z veslom za kanu. Njegova sinova sta začela to tehniko uporablat k sta turiste učila surfat in kmal je dobila ime “Beach Boy Surfing” ker so bli oni Waikiki Beach Boys. V 90-ih so pol supanju dejansko dovolil postat šport in leta 2007 je začela izhajat prva SUP revija, Standup Journal.

Dons je to ful trendy šport za vse starosti, oblike, velikosti, rase.

Na supu lahko ... lahko supaš, lahko ... delaš ... jogo, lahko ribe loviš ... lahko ... potuješ?

Ampak ta sup-game se je popolnoma spremenu, k je vanga vstopu Tomo Nowak, slovenski izumitelj, ki je sup prilagodil našemu času in točki evolucije, na kateri smo. Podjetje SUPRISE! je iz supov naredu skorej umetno inteligenco, čuteča bitja, k se sama od sebe napihnejo zaradi mini motorčka. Kokr veste mene res res fascinira umetna inteligenca, pač to je simulacija človeških inteligenčnih procesov v mašinah in predvsem računalnikih. Glavna stvar umetne inteligence – oziroma mi temu rečemo “*ej aj*” – je, da *vsrka* res velik informacij, jih *analizira* in jih pol *uporabi*, da lahko *predvidi* prihajajoče dogodke. Se pravi ful ji je pomembna rast in razvoj in js se nekak ful povežem s tem, ker men je to tud ful pomembno.

Tomo Nowak je na idejo za visokointeligenčne supe pršu, ko se je enkrat pelu po morju in so ga ful bolele roke. In ta fascinantna zgodba še ni končana – zdej razvija tud koncept za samozložljiva vesla.

Tkoda dejte si zdej v teh toplih dnevih mal tko vzet kšn sup pa it na Kolpo al pa kšno drugo rekico, kjer ni tok migrantov, in se pustite razvajati samonapihljivmu supu, ki opravi vse namest vs. No, sam se napihne pač, ostalo je pa normalno.

7 komentarjev

Tadeja Murovec

Zanimivi video

Maja Kramberger

Ti imaš kakega fanta

slavica ivančič

Koliko stane

Tevž Tavčar

Kok s hot

Gal Meh

Z

masa hancic

Ful dober video Lepa si in Lepo stanovanje maš

Sanja Sanja

Nocem bir hater, ampak zdi se mi da si mal prevec obsedena na mateeialne stvari, mogoc pa to sam igras

Svetla pisarna v petem nadstropju nebotičnika – poslovni prostori podjetja, ki je izumilo samonapihljive supe, SUPRISE! Skozi okna pada svetloba na SANJO, privlačno 32-letno blondinko, ki zleknjena boža zebrasto preprogo. Zraven nje leži TOMO, šef, v čigar pisarni se nahajata, ki se muči z zapenjanjem hlačnih gumbov.

TOMO (*Zadovoljno premeri zapete hlačne gumbe, nato se odkašlja*): Tole je blo zadnjič.

SANJA: Tomo, to rečeš vsakič. Se slišva jutri po peti.

TOMO (*se prevali na trebuh in dvigne na komolce*): Ne, resno. Zdele je blo zadnjič. Ne morem te več švercat.

SANJA: Švercat? Ampak kaj boš brez svoje socialne analitorke in grafične posredovalke? Podjetje za samonapihljive supe ne more brez socialne analitorke in grafične posredovalke. Tvoje besede.

TOMO: Sanja ... a si že kdaj slišala za socialno analitorko?

Sanja se namršči. Oprijet roza pulover si potegne čez zadnjico.

A si že kdaj slišala za grafično posredovalko? (*Zavzdihne in se skobaca na kolena.*) Veš da je ta sup-game ubijalski. Mislš, da bo pol k boš mel eno tako genialno idejo kt so samonapihljivi supi kr konc ampak kr ni konc. Kr pridejo novi izumitelji z novimi idejami za nova prevozna sredstva. Kdaj si nazadnje slišala koga k se zgovarja od supov? Supi so bli tko tri leta nazaj. Takrt so vsi petdesetletniki v krizi srednjih let razlagal kok se radi vozjo po Krki pa kok ne rabjo delat vaj za hrbet pa kok je supanje kt droga. Ampak faking električni skiroji Sanja. To ns je ubil. In zdej so električni skiroji z eno gumo v grobu ker se vsi petdesetletniki kobacajo na električna kolesa. In zdej me je res res strah da bojo električne rolke. Res me je strah.

Sanja stegne roko in Toma nerodno pogladi po mastnih laseh. Tomo se nenadoma zgane in Sanjo zgrabi za roke.

Ful cenm tvoje analitorske in posredovalne sposobnosti Sanja in ful si mi zvesta že vsa ta leta in ful si riba sam ... Jani si mal škakljiva. Ne morem

tvegat in zgubit otrok. Jabolko je zdej že trinajst dejansko se ji začenjajo razvijati možgani in te bo enkrat sam izvohala. In ona je ... nekak vse kar mam. Če se sup-game ne izide.

SANJA: Električne rolke so ...

TOMO: Ampak sej bi se loh skrivala še naprej mislm sej si loh kupm burner phone pa se tm zgovarjava pa loh ti kupm drug stanvane pa ene madžare gor napiševa sam ... sam tko res ne morem več ker kr čuttm kako se ...

Kako se kvarm? Kt ... štrudl. Počas postajam mrzu in trd in vse teži me je odlept od posode in morš res ornk z nožem spodi da me dol spraskaš in ... (*Zavzdihne.*)

Zanč sm ubil muho. Še nikol nisem ubil muhe. Komarje ja, to so štir palčke vn iz ene palčke in k ga ujameš si je zaslužu umret. Ampak muhe pa nikol. Pa je dedi zmer meu un muhomor v obliki rožic al pa čebelc in zmer so pol tiste krvave nogce dol visele. Ampak js nikol nisem ubil nobene muhe. Preveč so mi ble ... človeške. Mislm v primerjavi s komarji. Take velke mesnate učke so mele. Zanč sm pa ... (*Glas se mu zatrese.*) ... stal v kopalnci in se gledu v špegu in začuttm nek ugriz na spodnji polovici levga stegna tm uzadi in sam primem in stisnem in neki zaškrtata in pol zlezem z roko pod pižama hlače in ven potegnem speštano muho taka čist zelena je bla pa čreva so ji ven gledala se mi zdi ... (*Popolnoma prebledi.*) ... in js sm sam okamnelo strmel vanjo in jo kt v transu spustu v wc in potegnem vodo in strmel v valove k so jo počas odplaknl.

SANJA: Fak.

TOMO: Kvarm se. Kt ... štrudl.

SANJA: Okej ...

TOMO: A vidš une požarne štenge?

SANJA: Ja.

TOMO: No, če bi Jana padla po teh štengah od une zgorne rumene ograjce do une spodne rumene ograjce, a mislš da bi ji pomagu vstat?

SANJA: Najbrž?

TOMO : Najbrž! *Najbrž*. Ampak vidš, včasih bi reku *stoposto*.

Sanja nekaj časa premišljuje.

SANJA: Okej ...

TOMO: Ej ...

Stegne roko in prime Sanjo za podlaket.

Ful si huda, nej ti noben ne reče drgač. Sej si ful luštna pa srednje mlada. Je še velik šefov k rabjo nekak zapolnt cajt. Loh te ... prporočim. En Kris je zdej ful v vzponu z nekimi igrcami ...

SANJA: A mi pol sam posreduješ mail od unga facebook modela k si neki govoru?

TOMO: Zuckerberga? Ja ... dobiš.

Tomo se skobaca na svoja petinštiridesetletna kolena, zasopihan vstane.

TOMO: Nikol ne pozab – res si riba. Čau Sanja.

Tomo odide proti vratom, se nenadoma ustavi in obrne.

TOMO: Sanja?

SANJA: Ja?

TOMO: A se ti da sam Luna mal sprehodb k more lulat pomoje?

SANJA: Ja itak.

TOMO: Tenks.

Tomo odide. Sanja še zadnjič poboža zebrasto preprogo, vstane, si še enkrat popravi pulover čez zadnjico in zapusti pisarno.

DRUGI PRIZOR

INT. OTROŠKA SOBA – VEČER

Sanja vstopi in zaklene vrata z drobno ključavnico. Previdno stopa skozi talno oblogo plišastih zadev, action manov in barbik in sede za mizo na oblazinjen gamerski stol. V ozadju se na računalniškem zaslonu predvaja posnetek ognja, ki gori v kaminu. Sanja ima čez ušesa poveznjene velikanske slušalke, na mizo je pritrjen velikanski mikrofon. Z grozljivo dolgimi nohti nekajkrat nežno potapka po mikrofonu in se sladko nasmehne.

SANJA: Hejla, interperer... interperertartorji!

Dons mam za vs en tak ful fun video. Pač men je res ... amm ... pomembno, da v življenje vnesem tud mal zabave. Work hard, play hard. In zdej že par dni komej čakam da vm povem za svoje novo odkritje – aplikacija Eating Eel! Kokr veste mam js fuul rada inovacijo in to je ubistvu razvilo slovensko podjetje, pač res noro. Tukej gre za umetno inteligenco, ubistvu je nekak bistvo tega v hranjenju take animirane jegulje k tko sama ugotovi, da je lačna in da bi jedla. No in pol maš ful enih različnih opcij za hrano, tko ful je realistično, maš lohka fast food, kitajsko, mehiško, sushi, kmal bojo dodal tud iransko, k je to zdej baje dost big deal. Za Slovence je pa tud, da lahko vzameš prekmursko gibanico, k jo lahko dobiš v paketku “Slovene dishes”, k trenutno stane sam 4,99 evrov. Ker ubistvu maš znotrej igrce posebno denarno valuto, eureels, k jo ubistvu dobivaš z resničnim dnarjem, in pol s tem kupuješ vse te slastne prigrizke za svojo jeguljico. Drgač so pa na voljo prou tko dejanske znamke hrane, eden od sponzorjev je mcdonalds, tko da lahko tud kupš happy meal za svojo happy jeguljo.

In zdej sm ful ful vesela, da vm lahko povem, da po novem sodelujem z Eating Eel, in prou posebi za vs sm se zmenila za to, da sam vtipkate kodo “Sanjazo” in dobite 20 posto popusta ob nakupu aplikacije, ampak ne pozabt, da ta akcija velja sam do petka. Tko da ... komej čakam, da skupej jeguljimo!

167 komentarjev

koko pro

ej ti mas res ful dobre videe
nared enga o avtih

x4xTremeG 420

Srednja žalost

slavica ivančič

Koliko stane

Tadeja Murovec

Lej za tako super telo, pa visoka si lepo zgledas.

marija osojnik

Sanja kaj je bilo s tabo in tomažom zakaj sta se ločila

Julia Jeršič

Živjo upam da te ne morim preveč ampak ker vem da se spoznaš na apple (ipad iphone...) me zanima če bi mi lahko nekaj pomagala.

Že na tik toku se videla ogromnooo posnetkov ko ljudje ustvarjajo
Večinoma jih ustvarja na ipadu APK Procreate in me zanima kateri ipad mi priporočaš če sem beginner in tudi nemislim preveč zapraviti ker se mi zdi nesmiselno zato pa te prosim ce mi lahko odgovoris

Oprosti za dolg komentar ampak res bi bila full happy ce bi mi pomagala

BTW si the best youtuberka na svetu love youuuu

Pa privoščim ti PS5 ker si ga zaslužiš

sandi bradač

Koga to briga kaj si kupila, oziroma kaj si dobila. Eni si ne morejo privoščiti tako dragih stvari ti pa kar naprej neki novega. Sicer ti nisem fovš. Take stvari bi lahko podarila v dobrodelne namene.

Svit Polančič

Probaj igrati xbox

tea smid

sanja cas gre naprej in tudi tvoja kariera. bres tomaya vsaj zamene si ista bila usojena zelo sta bila cute par ampak kar je je glaj bodi pozitivna in vesela se vidimo v naslednjem video sanja adijo

Irena Martinjak

ful maš lep mikrofon

Manca Turk

Super video,super povedano...Všeč mi je kr si povedala po resnici, in ušeč mi je kr tud povedala da če teb neb biu ušeč ga tud neb nam prodala :)

Poslovni prostori podjetja Eating Eel, bornega poskusa replikacije aplikacije Talking Tom, slovenske zgodbe o uspehu. Velika soba, ki med drugim vključuje številne džabuzle z najstniki, mizo za ping pong in avtomat s solatami. Sanja je locirana v rožnati džabuzli, kjer se v oprijetem krilu trudi sedeti kar se da elegantno s prekrizanimi nogami. Poleg nje se komaj viden nahaja KRIS, nesrečen mladostniški milijonar, ki je zdaj že večinsko pogreznjen v džabuzlo.

Sanja se s težavo ter škripanjem džabuzle obrne h Krisu, se mu nasmehne in mu s kremplji popravi skuštrane zuckerberške kodre. Kris se ne odzove.

SANJA: Ej ... Pač ljudje nimajo tok radi jegulj. So what. Važn je da veš svoje napake in se zdej lohka premakneš naprej. In sej maš ogromno ekipo, tko tri razvijalce, in veš kaj hočeš in zdej mamo tud neko demografiko že nabrano tko da naslednjič sploh ne bo panike sam mogoče neki mn sluzastga, tko kšno luškano stvar, tko ...

KRIS: Prašička?

SANJA: Amm ... mislm ja lahko. Js sm sicer bla bl tko "ovčka" al pa "konjček" pač tko neki kar ne živi v blatu in kar ne spominja na koline. Ampak lej mamo cajt bova že pač našla kar prtegne kogarkol že js res ne vem kdo igra Talking Toma a je to tko za otroke sam sej otroc ne znajo lih govort? Pač a vidš tm so tko kužki pa mucki pa oblačila mogoče bolš kt da hranš jeguljo mislm ne vem kokr se ti zdi drgač.

KRIS: Sanja js faking ne morem več. Zakaj se nism mogu js spomnt Talking Toma? Karkol zdej nrdim je slabš in ne doseže več tega genialnega proizvoda.

SANJA: A dej no. Kris, poslušej ...

Zdrsne z džabuzle, se odplazi h Krisu in ga prime za roko.

SANJA: Ti si ful pameten in ful neki posebnga in tko delaš to kar je prihodnost pač razvojna podjetja so res prihodnost in k boš čez dva mesca milijarder bomo pil šampanjc in igral call of duties in se bomo vsi smejal in prodajal merch k bodo gor ovčke al pa konjčki al pa ...

KRIS: Prašički?

SANJA: ... al pa al pa prašički ja in ti boš prehitel Dončiča in boš najbogatejši najmlajši Slovenc al karkol že in bo res noro.

KRIS: Js sam ne razumem zakaj more bit tok težko tko včasih si sam pršu v eno pošto in so bli vsi tko “na službo” in zde se pa čuti tak pritisk da morš neki ustvart in js sam ne vem sanja js ne znam tega js sm res tko type b oseba a veš tko kaos pa to in pol sm pač mislu da vzamem eno genialno idejo o govorečem mačku in jo nardim svojo in posebno in zanimivo in privlačno in od kle pol ta ideja o jedoči jegulji in mam vs ta dnar od očija in sm naredu res vse tko kupu sm ping pong mizo za delavce pa redno mam team buildinge v escape roomu enigmariu ampak ne vem sanja mislm da to ni to mislm da bi mogu nazaj v ...

SANJA: NE!

Kris prestrašen pokuka iz džabuzle.

SANJA: Šola je pa tko največje pranje možganov Kris. A res mislš da je Elon Musk tm kjer je zarad šole a? Al pa Jeff Bezos? Al pa Bill Gates?

Kris previdno odkima.

Ne ne seveda ne. To so velikani to so ljudje k majo visok IQ k so ustvarjeni za uspeh. In ti si tud del te superiorne rase. Teb je usojena veličina. In sej veš kaj je reku Gandhi: “When you’re sad, stop being sad and become awesome instead.” In tko je res. Izklop žalost izklop javnost izklop družino. Vse kar je važn se zgodi med temi štirimi stenami z wallpaperjem z motivom iz Gospodarja prstanov.

KRIS: Rd mam Gospodarja prstanov.

SANJA: Ej sej vem pikec sej vem. In tud vem kaj rabš zdele. En brainstorm session ane?

Kris žalostno pokima. Sanja ga previdno potreplja po glavi in karseda elegantno vstane.

SANJA: Bom poklicala une tvoje najstnike.

Sanja zapusti sobo. Čez nekaj napetih trenutkov vstopita SKRIVENČENI NAJSTNIK in STRAŠLJIVA NAJSTNICA, ki za sabo vlečeta vsak svojo džabuzlo.

SKRIVENČENI NAJSTNIK: a si ...

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: kaj

SKRIVENČENI NAJSTNIK: a si vidla

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: kaj

SKRIVENČENI NAJSTNIK: dior

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: kje

SKRIVENČENI NAJSTNIK: o moj faking bog na sanji

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: aja ne

SKRIVENČENI NAJSTNIK: pač ne mi kr neki govort pika sabina pač js vem kako je s tem sanja ma ogromn dnarja in si je komot kupila bajto na bledu

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: kaj je s tabo narobe

SKRIVENČENI NAJSTNIK: kaj

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: sanja ma tistih devet žensk v srednjih letih k si ne znajo narest smutija

SKRIVENČENI NAJSTNIK: vsak si zna narest smuti to je sam zmleta zelenjava

KRIS: A lahko brainstorm?

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: youtuberke so tko new age natakcarce po socialnem in finančnem statusu

KRIS: Prosim

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: pa sanja je definitivno prestara pač ona je tko
50 al kok

SKRIVENČENI NAJSTNIK: pika sabina sanja se enkrat na teden posname
s šminko kodrlajsaste barve k jo sponzorira objavi par slik s šam-
ponom k ga nikol ni uporabla in pol si lahko kupi počitnice na
barbadosu al kamorkol že grejo ljudje k se bojijo afrike

KRIS: Prosim Pika Sabina ...

SKRIVENČENI NAJSTNIK: da ne začnem o

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: da ne bi

SKRIVENČENI NAJSTNIK: tiktoku

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: aaaa

SKRIVENČENI NAJSTNIK: pač to je nova aristokracija

STRAŠLJIVA NAJSTNICA: dej utihn zakaj bi pol kdorkol sploh počel
karkol družga zakaj se mi pol matramo s to slabo animirano jeguljo

KRIS: Prosim Pika Sabina strah me je ...

SKRIVENČENI NAJSTNIK: pač ...
nismo vsi dost pogumni

TRETJI PRIZOR

INT. OTROŠKA SOBA – VEČER

Sanja stoji pred majhno šolsko tablo, kjer se je zopet pojavila podoba rahitičnega slona. Podobo nežno pobriše, nato pa opazi, da je ostala drobna rožica, ki jo je prej vohljajal slonček. Za trenutek premišluje, nato pa nariše nespecificiran graf s strmo naraščajočo črto. Rožica ostane. Sanja s stola vzame eleganten blazer in sede na stol, ki ni več gamerski, temveč ugleden in posloven. Pritisne na sprožilec.

SANJA: Hej hej!

Rada bi, amm, spregovorila o men ful pomembni temi, predvsem pa je ta tema ful ful pomembna za prihodnost ekonomije. Preden začnem – naroči se na Interpretacijo Sanje, če hočeš videt svet, kot ga vidi moderna ženska.

Bitkonji. Amm ... bitkonji so postal ful velika stvar v zadnjih neke letih, recimo desetih, in ubistvu jih je nardila japonska firma, oziroma sklepam da japonska, pač Satoshi Nakamoto, da bi lahko ljudje plačeval brez nekega *vmesnika*, vmesnik je neka tretja oseba, kot so npr. banke. To je digitalna valuta – se pravi na računalniku – in jih ne moreš dejansko sprintat, ne moreš jih držat al pa videt, ampak so tm in so ful ful vredni.

Amm ... bitkonji nimajo lastnika. Niso od države, niso od neke skupine, niso od neke osebe. Bitkonje si lastimo mi. Uporabniki. Js. In mogoče tudi vi?? In potem pride na vrsto rudarjenje. Nove bitkonje *rudarijo* in potem ti *rudarji* dobijo mal bitkonjev, in te lahko potem prodajo drugim ljudem.

Okej, tukej si poglejmo graf.

Na zaslonu se pojavi graf.

Tale ... tale črtica je bitkonj. *Vrednost* bitkonjev. No in potem mam spodej letnice in grejo od 2016 do 2020 in vidte, kok so dejansko ... kok velik denarja je to zdej. Tko da ... če hočete sodelovat v prihodnosti, če hočete bit v vrstah Elona Muska in Jeffa Bez..., Bezosa in ostalih, je treba samo pomislit na prihodnost, zbrat pogum in se vržt v to.

Ker to ... bitkonji ... to je kot hobi. Namest da date 200 evrov za eno kitaro al ... lopar ... al ... kokrkol, vložite 200 evrov v kriptovalu-te. In potem mal spremljate, ker bitkonji kej naraščajo, in potem

si vzamete en večer, mogoče si nalijete mal vinčka, pržgete Najine mostove in se vključite v vrsto za vložiti. To sm js nardila včerej, za PandaCoinz, čakala do dveh zjutrej in ns je blo 500.000 ampak sm pršla not! In pol mi je blo ful žou, da sm vložila sam 200 evrov. Tko da še enkrat: js res predlagam, da si to vzamete kot hobi. Da si recimo rečete, oki, zdej bom pa vzel februarso plačo, k februar je bl kratek, in jo bom vložil v bitkonje. In boste del prihodnosti, pač kok noro, a ni?

4506 komentarjev

UlaSimonic

Hojj, ful sm vesela, kr si si uzela cs pa to povedala iskreno. Ful velik pomen, da je en koncno iskreno spregovoru o tem, da pac ni cist use u rozicah, tko, da ful hvala ti.

Sara Bartol

men je bolš če ne govoriš

matjaž kokalj

A sem lahko tvoj prijatelj 🤖

marija osojnik

Sanja kaj je bilo s tabo in tomažom zakaj sta se ločila

Janja Saksida

Ne

Mohamad Afiq

B.e.S.T f'u"l'l D.a.T.i.n.G h.o.T G.i.r.L's —L—o—V—e—S—e—X——❤

🤖 ..👍 Clickhere : 18cams.xyz

!❤️❤️❤️ 今後は気をライブ配信の再編ありがとうございます！この日のライブ配信は、かなりやばかったですね！1万人を超える人が見ていたもん（笑）やっぱり人参最高！まさかのカメラ切り忘れでやら1かしたのもドキドキでした., 🤖❤️在整個人類歷史上, 強者, 富人和具有狡猾特質的人捕食部落, 氏族, 城鎮, 城市和鄉村中的弱者, 無`守和貧窮成員。然而, 人類的生存意願迫使那些被拒絕, 被剝奪或摧毀的基本需求的人們找到了一種生活方式, 並繼續將其DNA融入不斷發展的人類社會。·說到食物, 不要以為那些被拒絕的人只吃垃圾。相反, 他們學會了在被忽視的肉類和蔬菜中尋找營養。他們學會了清潔, 切塊, 調味和慢燉慢燉的野菜和肉類, 在食品市場

上被忽略的部分家用蔬菜和肉類，並且學會了使用芳香的木煙（如山核桃，山核桃和豆科灌木 來調味g食物煮的時候1
1618596948

Špela Majer

Sanja me lahka followaš na tik toku

bobi7 tanevski

Greh te vodi u smrt , a smrt u pakao i ogneno ezero ! Zbog toga BOG (ISUS HRISTOS) Dosao u Telo , Ziveo Savrsen Zivot bez Niti Jedan Greh i ostvario pobjeda nad smrću u Fizicko telo za nas (Isaija 53) ! Moras da se Rodis ponovo od Voda i Duh , kako bi usao u Carstvo Nebesko ! Citajte BIBLIJA , Verujite u ISUSA HRISTA , Trazite da vi podari SVETI DUH u vase Telo , bjezite iz prokletu religiju (Idolopoklonstvo) i budite spremni za zadnja vremena

billy00p

Hvala za ta informativni nism vedo kr sploh niamm trga doma zelo dober videjo in zj mislim da mam raka ali ajc na levi jajci hvala sanja duo

Mačja Kraljica

Naredi video o Demonih!

I LOVE YOU!

DavidVrh0

Najbolj grda ženska na svetu

viktor haliti

Ne pijes vode

maligirl

zakaj se važš to je nekaj za kar ti noben ne bo hvaležen

Aneja Neumeister

can yall let her be who she wants to be like sanja you do you!! <3

anja košir

Zivjo interpretacija sanje :) moram iskreno priznat da te sem pred provociranjem iz strani denise dame poznala vendar te nisem ravno redno spremljala, potem pa sem v njenem videu sem večkrat opazila da te ta zenska provocira, naj povem da njene videe gledamo v primeru ko smo v družbi in gledamo in se zgrazamo in drzimo za glavo kje je ta oseba zgubila stik z realnostjo, uglavnem ko sem opazila kako se brez razloga spravlja nate(pa ne samo nate, pljuva in zali kar vse povprek, slovence, itd-), sem doma presaltala na tvoj kanal in pogledala skoraj vse tvoje videe v enem večeru..kaj sem opazila, tvoji videi so vsi polni lepih, pozitivnih vibracij, izzarevas svojo toplo in prijazno osebnost, si posrecena, simpaticna, zanimiva in predvsem ni te strah biti ti, brez kakrsne koli igre pred kamero ali se truditi nekaj kar nisi. Kdo je denise, ni resnicna oseba, namrec pred kamrami igra in glumi po domace povedano, spominja me na Mirelo iz bigbrotherja al pa raje bolj Ursko Cepin, tam nekam bi jo uvrstila, njeni videi so brez vsebine, izmisljotine, kot drugo pa zenska siri negativno, sovrastvo, ljubosumje očitno nate, plehkost in povrsinskot, plus to pa se za viede niti malo ne potrudi, njeno ozadje je kot iz kaksne stare sobe kjer jo nekdo drzi za ujetnico..Ti si Zakon! Odkar te je najbolj povrsinska in plehka osebnost youtuba zacela pljuvati v svojih morecih videih si moja najljubsa youtuberka, ti sledim in podpiram 1000%..Ostani to kar si, ponosna sem nate da si ostala na svojem nivoju in se nisi spustila tko nizko kot ona! Bravo

lana delrey

laze opereala si je rit for anyone who need facts text me on insta Lana_
del_rey_forever__

Maid cafe v Los Angelesu. Pastelno rožnate stene se prelivajo v pastelno modra tla. Okrog mizic se premikajo mlada dekleta, oblečena v prikupne služkinje, in se ukvarjajo z večinsko moškimi obiskovalci.

Za mizo, najbližjo sredinskemu odru, sedita SANJA in MITJA. Sanja z na novo pobeljenimi lasmi se smehlja Mitji, ki je naročil "moe-moe" meni in zdaj navdušeno strmi v natakario, ki izvaja droben "moe-moe" ples. Sanja se neha smehljati, dvigne skodelico kave in mrko srkne.

Drobni ples se zaključi, natakario se prikloni in odide. Mitja zaploska in se raznežen obrne k Sanji.

MITJA: Kok čudežno, a?

SANJA: Res, ja.

MITJA: Prva izkušnja?

Sanja pokima.

MITJA: Ej, js res... odkar sem odkril tele cafeje, mi je ful težko hodt nazaj v Slovenijo. Tko res... tko res tako posebno razumevanje človeka majo, se mi zdi.

Tišina. Sanja skrbno pregleduje konice svojih las.

MITJA: Sori. Je bil uredi let, ne?

SANJA (*se nasmehne in vzravna*): Super! Res tko ful ti hvala, tko neverjetno je tukej. Let je bil fin, edin otroc ...

MITJA (*dvigne kozarec k ustom, se skremži in kozarec odloži na mizo*): Ja, ej, te sosednji otroc ...

Začudeno se ozre k sosednji mizi.

MITJA: A se ti ne zdi, da so to isti otroc?

SANJA: Amm ... kaj pa vem?

MITJA: Otrc so pa res satanovo seme, a niso?

Pomigne natararici in naroči v japonščini.

MITJA: Anyway, res me veseli, da si pršla z mano, pomoje bova kr super sodelovala. Boš vidla, tuki je čist drugo kt doma. Ful si manjša riba v ful večjem morju, nisi kr takoj najbogatejši v državi. Ampak k kej dosežeš, je pa res noro. Drgač v ta lokal baje včasih pride Musk.

Sanja sunkovito odkriža noge in se ozre po kafiču. K mizi se vrne natararica s pijačo.

MITJA: Mislm, zdele ga pomoje ni, ampak a ga ne bi blo noro srečat? On je pa res idol, js bi tud mel rakete.

Mitja nagne kozarec. Sanja opazuje natararice in skuša posnemati njihovo držo.

SANJA: Js bi ga ful spoznala. Tko res. Tko res se mi zdi najbl fascinantna oseba našga časa. Zanjga pa res absolutno nč ni pomembnejše od razvoja in inovacij in kar je naredu z bitkonji pa tesla k so kt ladje za na cesto, pol pa to, kokr si reku, te rakete pa sploh, pač men je to res tok fascinantno ...

MITJA: Ženska prvič v vesolju.

“Houston, imamo problem.”

“Kaj je narobe?”

“Ah nič, ni pomembno...”

“Kaj se je zgodilo?”

“Nič...”

“A lahko, prosim, poveš?”

“Veš ti dobro, kaj je narobe.”

(Tišina.)

MITJA: Ej, bejba, js morm samo prečekirat en sale, k bojo zdele rezultati, bom takoj.

Mitja majavo vstane, se nežno prikloni mimoidoči natakariči in odide proti toaletam. Sanja se obrne k sosednji mizi, kjer sedita njena sinova TOMAŽ IN TOMISLAV.

SANJA: Kaj bosta? A bi vročo čokolado?

TOMISLAV: A boš še doooooolg?

SANJA: Mal še potrpta, pol gremo pa v mcdonalds, a prou?

TOMAŽ: Js bi cheeseburger.

SANJA: A res? A je konc tvoje čudaške mcfish faze?

TOMAŽ (*si zakrije obraz z rokami*): Če je Jezus reku, da rib ne boli, če jih ješ.

SANJA: Faking babi.

Pomigne natakariči, ki pride bliže.

Hello. Do you have hot chocolate?

Natakariča prikima.

Two hot chocolate, please.

Natakariča odide. Sanja Tomislavu.

A ti maš pa kr Tomijeve dinozavrovske hlače? Sam pazi, da jih ne boš ...

Sanja opazi, da se vrača Mitja, in se sunkovito obrne nazaj k mizi. Otroka dobita vroči čokoladi.

MITJA (*smrkne in sede*): Faking otroc, a? Nikol še nisem vidu otrok v maid cafeju, ker psiho starš ...

SANJA: Kje pa pol mene vidš pr tvojmu podjetju?

MITJA: Ej, js bi te ful meu za obraz te cele zadeve, pač res mormo počas pridobit tud vse tiste, k niso lih 35-letniki v dragih supergah pa na električnih skuterjih. Ti maš že kr ornk bazo vzpostavleno, tko da js bi, da začnemo kšno bl ženskam prijazno kampanjo za kriptovalute. Tko – js sm močna ženska in imam rada kriptoborzo. Ne vem. Nism lih ...

Tomislav da žličko vroče čokolade v usta. Ne popiha, ob vreli čokoladi panično zajavka in jo izpljune v svoje naročje. Seveda zadene dinozavrovske hlače. Tomaž razširi oči in zakriči, Sanja se obrne.

TOMAŽ: Mamiiiiiii!

MITJA: Mami?

Prostor nenadoma utone v temo. Začne se vrteti disko luč, na oder stopi ena izmed natakarc in izbruhne v čustveno nabito pesem. Mitja zaprepadeno strmi v Sanjo, ki zaprepadeno strmi v Mitjo. Tomaž in Tomislav zaprepadeno strmita v hlače.

MITJA: (*majavo vstane, se približa Tomažu, nato Sanji*): A se men samo zdi, al midva nikol nisva uporabila kondomov? A? Sanja?

SANJA (*se nasmehne*): Sej si reku, da ti je ful bolš brez?

MITJA: Mislm, ja, mi je, ampak sm nekak sklepou, da maš nek plan B, neke skrivne tabletke?

Tišina. Razen čustveno nabite pesmi.

MITJA: Sanja?

Tišina. Še vedno čustveno nabita pesem.

MITJA: O fak. Ofakofakofak, ti že tko tri mesce nimaš menstre.

SANJA: A ni to dobra stvar? Sej ti ni blo všeč med menstro ...

MITJA: Čigavi so te otroc?

SANJA: ... in ti otroc so sam en tak stranski produkt, Tomo recimo sploh ne ve za Tomaža pa Tomislava in tud nism mela namena ...

MITJA (*se prime za glavo*): Tomaž pa Tomislav?

SANJA: ... in zdej je na poti Mitevž, ampak to nima veze ...

MITJA: Sanja js res nism pripravljen bit oče js sm tko res zaznamovan iz svojga otroštva ker mojga fotra nikol nism mogu jemat resno ker je mel skos kr neke bolne fore kt neko obrambo pred čustvi in intimnostjo in tistimi neprijetnimi pogledi od tvojga otroka k te pogleda da ga zabavej in ti sam ne veš kaj za vruga hoče od tebe pač kaj lahko sploh počneš z njim ... (*Tomaž začne spuščati nergave zvoke.*) No tak je bil moj fotogr. In pol moja mama je bla pa sam psihopat k je cel lajf hotla da grem na bežigrad in pol k nism šou mi je rekla da sem kt mast na špehu te družine k jo je treba odrezat stran da lahko res uživaš v špehu in pol sm začel to svoje podjetje s temi neumnimi kripto valutami ... (*Tomaž stopi k Sanji in jo vleče za nogo.*) ... k morm zdej sam še o njih cele dneve govort pa poslušat in pol si pršla ti in sm se končn mal zabavou ker z mojo ženo je vse tok pasivno-agresivno ker se izogibam seksu da ne bi mela otrok in pol ti prideš in se ponosečiš in zdej bo še en mini mitevž z bolnimi šalami in pasivno-agresivno ženo k ma vso pravico bit pasivno-agresivna ker je njen mož čustveno debilen ...

Tomaž prime Mitjo za nogo in začne vleči. Mitja osupel utihne, besno opazuje Tomaža, nato mu prisoli zaušnico. Konec pesmi. Tomaž se opoteče, se spotakne ob stole, nato pa steče nazaj k mizi, kjer stoji prestrašen Tomislav. Mitja pobere svojo jakno in odvihra. Nato se vrne, stopi pred oder, se nežno prikloni nastopajoči, in spet odvihra.

Sanja obstoji v tišini.

Po radiu se zasliši novica, da je Elon Musk končno prehitel Jeffa Bezosa in je zdaj uradno najbogatejši Zemljan.

SANJA (*z mize vzame telefon in vtipka številko*): Ej, Mitja, sori za tole s Tomijem, sej to sta ubistvu od sestrične, haha, pa sm te ...

ČETRTI PRIZOR

INT. OTROŠKA SOBA – VEČER

Sanja sedi pred belo steno. Obrne se in se zazre v otroško risbo anatomsko precej iznakažene žirafe. Zazre se v kamero.

SANJA: Ojla, interpretatorji! Dons bi rada mal govorila o Marsu in o tem, zakaj se mi zdi ključno, da ga koloniziramo.

Okej, pač prvo kot prvo vsi vemo, da je pač globalno segrevanje in ozonska greda in da bo ta svet kmal eksplodirou oziroma sonce oziroma neki bo šlo slej k prej narobe. In v tem primeru se zdi res ... res ni pametn, da ostajamo na enem propadajočem planetu. Sploh pa, zakaj bi mogl ljudje bit planetarno monogamistična pasma? Zakaj ne bi poselil vseh planetov, k jih lahko?

Poleg tega pa selitev na Mars res omogoča, da končno začnemo od začetka, kar se tiče arhitekture. Men se res zdi, da ni nč gršiga od vasi in kvadratnih hiš, k se skušajo zgnest čim bliži k cerkvi. To ni več realno, to ni ... to je kt da si v petem stoletju pred Kristusom. Js mislm, da se je treba ful poglobit v te nove materiale, tko ... steklo pa marmor pa kovine, to so materiali prihodnosti. In tud nova civilizacija z novimi civilisti na novem civiliziranem planetu omogoča, da nardimo tako res dobro družbo, ne bo cerkve pa vojn pa ne vem ras, ampak bo sam ful življenje v sožitju.

Pač mogoče veste, ampak ta firma SpaceX pod vodstvom Elona Muska se ful ukvarja s tem in razvijajo posebno pet milijonov vredno ladjo Starship, k bo bl kt avion kt raketa, in z njo bomo dejansko lahko potoval s planeta na planet tko kt, ne vem, iz Brazilije v Sibirijo. Tko da njihov plan je zdey narest res tako raketo za ponovno uporabo in pol, k bo varno, poslat folk gor in se bomo vsi lepo vkrcal in koloniziral Mars.

Js osebno to ful komej čakam in na tej točki bi vm rada razkrila, zakaj.

Sanja vstane, odide iz sobe in se v sobo vrne s povito štručko.

Js sm ... js sm tud mamica. In seveda je potem otrok takoj na drugem mestu.

Pogleda štručko in se nasmehne, nato pa jo dvigne pred kamero - iz mehkega ovoja se smehlja debel obraz dojenčka.

Tole je Elonslav.

Komentiranje je izklopljeno.

Sodobna slovenska dramatika

Foto: Iven Jakac

Jera Ivanc

#punceinpolpunce

*logocentrična komedija o delcih,
revoluciji in gledališču*

IGRAJTE SE VSE, KI V IGRI SODELUJETE¹

kdo

dolores, kip žalostne matere božje

marijana, podoba svobode z delacroixove slike

PET DEŽURNIH IGRALK (HELENA, IVANA, VIDA, VERA, STANA)

in njihove zbežljane vloge:

helena, eksotična kraljica

ivana, papež

vida, domača perica

vera, astronomka

stana, svetovna in olimpijska prvakinja v šprintu na sto

kje in kako

na velikem odru v duhu stare komedije (z umetnimi joški)

---

¹ prim. dušan jovanović, *znamke, nakar še emilija*, 1970

uvodne opombe

za sedem ali dvanajst govorečih oseb

STANO naj igra temnopolta oseba²

imena dežurnih igralk se ujemajo z imeni zbezljanih vlog zgolj zaradi lažjega branja

motnja v prostorčasu, anihilacija, stapljanje likov igralk z liki zbezljanih vlog ter izstopi likov dolores in marijane iz kipa oz. slike so ključni uprizoritveni izzivi

pri oblikovanju dolores in marijane naj uprizoritev črpa iz bogate krščanske in revolucionarne ikonografije in glasbe

rekviziti, revolverji, pametni telefoni, besede (knjige/knjižice/teksti/sporočila/pisma) naj bodo izbrani premišljeno

u p o č a s n j e n i g o v o r

nabor odpovedanih žensk (meta hočevar, anja golob, nina šenk, alenka zupančič, maca jogan, svetlana slapšak) naj se prilagaja času in prostoru

---

² prim. caster semenya, dutee chand idr.

štirje telefonski pogovori in pismo

VERA: na en teden, mogoče mesec, sej ne vem več, se menjavamo
gor, v garderobi spim

STANA: pogrešam te

VERA: vsi, ki smo ostal na plači
no, vse, ki smo ostale
moški so prvi zbežal, ko je dnarja zmanjkal
zato pa mamo feministično sezono
no, smo jo mel
mele

STANA: a otroka sta v redu

HELENA: ne vem, kdaj pridem
ker dan je
še
zdi se mi, da sem že sto let tukej

IVANA: najprej zalijem vse rastline

VIDA: spoštovani abonenti

STANA: pa ti, si v redu

VIDA: spoštovane abonentke

VERA: direktorica in pomočnica ne dežurata, ker delata od doma

VIDA: dragi starši

HELENA: kako mi je včasih ta bajta dišala

VIDA: ljubi otroci

VERA: za vsako različico programa je treba pripraviti nove utemeljitve in
izračune, program se pa ves čas spreminja

STANA: ne vem, nisem v redu

ta odsotnost vsega, publike, smisla, besed, katarze, me ubija

IVANA: zalijem rastline in grem na obhod

VIDA: ker so odpadle predstave, so odpadla tudi naša srečanja po predstava-
vah, zato vas vabim k druženju na daljavo
ne

HELENA: po žlahtnem je dišala, po umetnosti

STANA: nič ne bo v redu, na glavi mam štrudelj, podplate pa tko trde, da
bi lahko bosa step plesala

VERA: igralke dežuramo, ja, pet nas je ostal, za vse smo same

STANA: pa te kocine povsod, v nosu, pod pajsho, brado mam do jošk, muco
pa do kolen
pacek

HELENA: zdej pa zaudarja, po gnilem, zatohlem, plesnivem malomeščan-
skem artizmu

VERA: prej pa ni, da ni

razstave, literarni večeri, koncerti, branja, pogovori, predstavitve,
okrogle mize, paneli, delavnice lektorske, pedagoške, ročna dela,
vse smo mel, tud vodene ogleda po upravi

HELENA: psevdoumetnost, to je zame artizem

IVANA: pogledam, če je vse zaklenjeno, da ne puščajo radiatorji, kako je s
kotlički, pipami, tuši, zračim, merim vlago

VIDA: razmere so, kakršne so

če me pogrešate, kot jaz pogrešam vas, se lahko, dokler se razmere
ne izboljšajo, družimo prek ekranov
ne

HELENA: briga me, kaj piše v sskj

IVANA: knjige potrebujejo nizko, pianino in rastline pa visoko vlažnost

HELENA: umetnost je, lahko pogledaš v etimološki slovar, nekaj, kar
je narejeno z umom, kar je pametno, razumno, ne pa totalno
neslano antiintelektualistično, kvazifeministično, retrogardistično
stereotipiziranje

VERA: nazadnje je šla v potrditev ena velika predstava za tri igralka in ena
mejhna za dve

STANA: a tujke bi

VERA: obe bosta en tak postmodernistični kolaž, ena nerojenih predstav,
druga literarnih večerov

IVANA: mam navodila in tabelo z datumi in opravili, kamor se podpisuje-
mo, da ne zalivamo preveč

povsod mam tabele in red in se podpisujemo

VERA: u, kakšni proporci

VIDA: dragi otroci

VERA: gledam eno parafrazo delacroixove svobode
volčji čas ljubezni³

STANA: izmi te rajcajo, kaj

VERA: pa marija sedem žalosti iz škofjeloškega pasijona⁴ je tud tukej

VIDA: vas zanima, kaj se v praznem gledališču zgodi z vlogami

---

³ rudi šeligo, režiserka in scenografka meta hočevar, veliki oder sng drama ljubljana, 1988

⁴ pater romuald, režiserka in scenografka meta hočevar, veliki oder, sng drama ljubljana, 2000

VERA: neka stara scena za razstavo, ki smo jo tud planiral, je obtičala na odru

vse je obtičal

VIDA: poiskali jih bomo

s skrito kamero

ne

ja

STANA: vulgarizem, spiritualizem, postmodernizem, konstruktivizem, socrealizem, pointilizem, kubizem, fauvizem, antiintelektualizem

oprosti, ta res ni seksi

IVANA: razen v intercu, tam se nobena ne podpiše

HELENA: feminizem je novi humanizem

VIDA: lepo vas pozdravlja vaše gledališče

alarm

IVANA, HELENA, STANA, VERA: alarm, moram pogledat, kaj je, se slišva

sedem mečev

marijana: nov dan, nov začetek
sedem mečev, kakšno pretiravanje
že samo če te gledam, me boli
tebi govorim, ki buljiš v tla in stokaš
tok tok, je kdo doma
zakaj me ne gledaš, ko se pogovarjam s tabo
res me zanima

dolores: pusti me

marijana: tok tok, res me zanima

dolores: ker si vulgarna

marijana: vulgarna

dolores: vulgarna

marijana: misliš svobodna

dolores: svobodna

razgaljene prsi so svobodne samo, kadar dojijo
tink

plenk

marijana: no, to pa je kolosalna neumnost

joška, ki si jo v usta tlači kričeč, rdeč, plešast dojencelj, ni nič
drugega kot joška, ki si jo v usta tlači kričeč, rdeč, plešast dojencelj,
in nima veze s svobodo

kakšna svoboda, lepo te prosim
ne morem verjet

moje svobode ne moreš gledat, svoje kletke pa ne vidiš

dolores: to ni kletka, božja usoda je

marijana: skovana iz mečev in bolečine materinske ljubezni
halo

dolores: skovana iz ljubezni do boga

marijana: ki je tvoj sin

dolores: ki je moj sin, moj smisel, moje vse, kar imam
okej

zaloputne okence

marijana: ne, ni okej
tvoj sin ni bil nikdar tvoj

dobrodošli

ivana: meine damen und herren, mes dames et messieurs
dobrodošli v teh nemirnih časih v naši mirni in spokojni luknji
ha
kjer vas imamo radi, čeprav vas preziramo
ker ste naš blagor in naše prekletstvo
zato
crknite, adijo, pa pridite spet jutri
ha
dame in gospodje, ladies and gentlemen, večni smo, tu smo – za vas
nocoj smo z vami papež iván, konferansje, lahko sem vse
in dve lepotici
hélena
helena: héléna
héléna
ivana: eksotična kraljica
in vida
vida: domača perica
ivana: me smo
helena, ivana, vida: tičice vesele, vse dni za vas bi pele
ivana: najprej eno domačo
vida: ženska stoji na robu pomola, bosa je
v daljavo gleda
in v globino
v daljavo, v globino, v daljavo, v globino
ne poznam njenih misli

to nisem jaz
to nisem jaz
razpršila sem se
že davno
to nisem jaz
to nisem jaz
izgubila sem se
drugje

kam greste
to je zgodba o ženski, ki je stala na pomolu in so njene solze kapljale
v morje in morje je pelo

ne odhajajte
 potem se bom slekla in sentimentalna bom samo na začetku
 solz ne vidim, samo slišim jih
 solza pade, skoraj neslišno, morje se vznemiri, jo sprejme, odpoje
 solza pade, morje se vznemiri, odpoje
 slišite to ponavljajočo se večnost
 solza pade, morje odpoje, solza pade, morje odpoje
 solza tink – plenk
 morje trrr – ššš

tink – plenk
 trrr – ššš
 tink – plenk
 trrr – ššš
 tink – plenk
 solza dol spolzi
 trrr – ššš
 morje vzvalovi
 tink – plenk
 trrr – ššš
 c – pau c – pau
 tink – plenk
 trrr – ššš c – pau
 trrr – ššš c – pau

takrat pa tok tok tok tok
 potrka na srce morje
 in reče mirno trrr šau
 trrr – šau

kadar bo žalost največja
 pobegni iz ječe c – pau
 vrata bodo odprta
 jadro bo polno tr – šau

v daljavo v globino v daljavo
 strmijo srce in oči
 v globino v daljavo v globino
 morje šumi šššumi c – pau
 tink – plenk
 trrr – ššš

tink – plenk
 trrr – ššš
 šumi
 in dete pri angelih spi

vida izvleče revolver in se ustrelji

ivana: spet se je

helena: to ni v redu

bom jaz prva

ivana: prav

dobrodošli, meine damen und herren, mes dames et messieurs,
 nocej bo bla bla bla nastopila lepa héléna

helena: héléna

héléna

ivana: la belle hélène

ženska, o kateri so prepevali aojdi in rapsodi, ki so jo opevali poeti
 in tragedi, jo razlagali dramaturginje in filologi, uprizarjali režiserji
 in režiserji, nikdar pa nam o sebi ni spregovorila sama ženska sama
 nikdar sama

prosim, aplavz

vida: če bi bila moški, bi imela jajca

helena: ne

to je moja replika

vida: ne, ti rečeš: če bi imela jajca, bi bila gospod

helena: aja

vida: rada bi poskusila še enkrat, ampak drugače

helena: naj bo

vida: hvala

če bi bila moški, bi imela jajca, ki bi me gnala po svetu, dokler se ne
 bi zrela vrnila v zavetje toplih ženskih prsi, v čvrst stisk roke svojega
 že odraslega sina

če bi bila moški, ne bi stal na robu pomola tink – plenk in jokal za
 zapuščenim otrokom tink – plenk in za bolno, ostarelo soprogo trrr
 – ššš

to nisem jaz

razpršil sem se

že davno

to nisem jaz
to nisem jaz
izgubil sem se
drugje

sentimentalen sem samo na začetku

vida izvleče revolver in se ustrelji

ivana: oh

helena: res, nekaj povsem drugega

bom jaz
lahko noč, dober večer, prišla sem naravnost iz troje, gospod, to je
zgodba o meni
o meni
jaz nisem jaz, jaz sem samo svoj privid

kaj res je, kaj ni
kar vidiš, se zdi
to nisem jaz
ampak jaz
utihni

človek, boginja
kraljica, prasica
za vas
sem jaz
utihni

vaša sem, svoja
sem tvoja in moja
helenska, latinska
sem videz, resnična
sem omega, alfa
pokvarjena plošča

vse sem lahko
to sem jaz
in jaz

za vas
jaz sem za vas
jaz jaz jaz jaz
utihni
prasica

*heleni se zrvsata
ivana ustrelj v zrak*

ivana: kako zoprna motnja
helena: imam pač dvojno naravo
jaz tudi
ivana: oh
helena: ena je božanska, druga človeška, ena pridna, druga poredna, ena
helenska in druga latinska
nismo vsi enostavni, nismo samo eno ali drugo, ni tako preprosto
ivana: ampak skrajno zoprno
helena: kaj naj rečem
ivana: kar hočeš
helena: če bi bila gospod, bi imela jajca
ivana: če bi imela jajca, bi bila gospod
helena: res to rečem
ivana: kaj naj rečem
helena: ne rečem tega jaz
ivana: to si že rekla
helena: kaj pa rečem
da si se razblinila na obalah egipta, prasica
utihni
razblinila sem se na obalah egipta, ko se je moj mož iz strahu pred
sodbo zgodovine usral in se namesto zame odločil za mojo trpno
različico, zvesto soprogo in ljubečo mater, ja, zate, mimoza
ja, zame, prasica
namesto zame, uničevalko ladij, mož in mest, se je odločil za privid
ti si privid
utihni
morilka
utihni

helena ustrelj heleno

zevs me je spočel, da bi odrešil mater zemljo požrešnih ljudi
samo orodje sem bila
orožje
gledam svoje joške, jaz, hélénaus hélándros héléptolis héléna, hči
zevsa in boginje maščevanja nemesis, morilka tisočerih mož, zmagal-
ka mest in ladij brez števila, in se sprašujem, zakaj ne bi bilo zdaj
nekaj tisočletij obratno
kdo mi brani s krvjo potešiti bes, ki se je tisoče let sidral v spomin
mojih genov
o, kako smo trpele, raztelešene, razčlovečene, razmesarjene, zmerjane,
ponižane, razžaljene, zaničevane
kdo mi brani maščevati se, kdo
precednik države res publice politeje ljubenije
podprecednik združbe sloboudnih sisateljev
glavni tajnik makademije znatnosti in uščnosti
člani šlofouske konfetarce
kje ste, miške
ne boste mi ušle
zbezam vas iz vaših lukenj in peskovnikov in vas potolčem
za vse boste plačale

izvleče revolver

gremo, punce

ivana jo ustrelj

helena: zakaj pa to

ivana: ni v redu

ne moreš kar vseh postrelit

helena: ja, lahko

ivana: ne, ne moreš

helena: ja, lahko

ivana: ne, pa ne

helena: ja, pa ja

in tako dalje

ivana: ne, pa ne

zlasti v primeru smrtne kazni je fino, če krivdo najprej dokažeš

helena: nič mi ni treba dokazat

ivana: seveda moraš

helena: ne, pa ne

ivana: zlasti pa žrtev ne more bit tožnik, sodnik, porota in rabelj hkrati

helena: jaz nisem nobena žrtev

ivana: seveda si

helena: ne, nisem

ivana: ja, pa si

helena: ne, pa ne

ivana: ja, pa ja

helena: ne, pa ne

in tako dalje

ivana: ja ja ja ja ja ja ja

helena: jebi se

helena ustrelj ivano

jebi se ti in tvoja krivda in tvoji prevezani joški

ivana: no

ivana ustrelj heleno

kaj je narobe z mojimi joški

helena: grdi so

ivana: točno taki so kot tvoji

helena: ne, moji so lepši

ivana: točno taki so kot moji

helena: moji so lepši, evo

ivana: povezane mam, ne morem

helena: usrala si se

ivana: nisem se usrala

helena: ker so moji lepši

ivana: mater, si tečna

ivana ustrelj heleno

kao radikalna feministična revolucionarka, v resnici pa brez jošk ni
še nikol ničesar dosegla

danes vsi kažejo joške, ljubica, revolucije z joški ni

helena: seveda, nismo za revolucijo, mi smo za evolucijo
iz ženske v deca
ni ti dovolj, da razmišljaš kot dec, da govoriš kot dec, zaničuješ
ženske kot dec, še oblačiš se kot dec
ti hočeš bit dec
teb je žal, da si ženska
tebe je sram, da si ženska
ti si ne zaslužiš bit ženska, ti si dec
en navaden, usran, smrdljiv, preklet dec preklet

ivana ustrelj heleno

ivana: kdo meče polena pod noge uspešnim ženskam
neuspešne ženske
nedojebane, zafrustrirane matere gospodinjske
helena: ti boš mene zmerjala z gospodinjo, v življenju še nisem skuhala kosila
ivana: a res
helena: jaz sem hélénaus héländros heléptolis héléna

ivana ustrelj heleno

ivana: bla bla bla
helena: veš, kaj

helena ustrelj ivano

adijo
gremo, punce
allons, enfants de la matric

ivana ustrelj heleno

ivana: allons, enfants de la matric

*helena ji vrne, streljata se, padata, pojeta in se ruvata za verze
vida ustrelj najprej njiju in potem še sebe*

spominjam se

vera: pri osmih, bilo je leta 1936

stana: leta 1936 sem bila v berlinu

vera: mi je mama iz kartona izdelala teleskop

stana: na olimpijskih igrah

vera: spominjam se

stana: šprint na sto, branila sem zlato iz los angelesa

vera: kako sem bila razburjena

stana: na cilju pa

vera: nisem mogla verjet svojim očem

stana: nisem mogla verjet

za dve stotinki

vera: spominjam se

stana: šprint na sto, srebrna

vera: kako sem bila razburjena

stana: nisem mogla verjet

vera: dve stotinki

kaj

kakšni dve stotinki

stana: helen stephens me je premagala za dve stotinki

vera: hotela sem reči, da se spominjam

stana: šprint na sto, srebrna za poljsko

vera: svojega prvega teleskopa

nisem mogla verjet svojim očem

spominjam se

stana: berlin, 1936, šprint na sto, srebrna za poljsko

vera: čakajte

stop

nekaj ni v redu

zakaj ves čas ponavljate eno in isto

stana: jaz

vera: ja, vi

ko rečem: spominjam se

stana: šprint na sto

vera: rečete vi: šprint na sto ali srebrna ali berlin 1936

stana: olimpijske igre

vera: vidite

stana: tako čutim, to se mi zdi prav, ne predstavljam si, da bi rekla kaj drugega

vera: nekaj ni v redu
kje so zvezde
v observatoriju sem, dežurna sem, noč je jasna in spominjam se

stana: 1936

vera: kako sem za svoj osmi rojstni dan dobila teleskop iz kartona
potem pogledam v nebo, tam pa nič, nobene zvezde
čprav vem, da so tam, že vse življenje jih gledam
vi

stana: ležim na ciljni črti prve proge na mestnem stadionu v clevelandu in
se spominjam olimpijskih iger leta 1936
pogledam v nebo, tam pa nič, nobene zvezde

vera: čudno
spominjam se

stana: šprint na sto

vera: bilo je leta 1936

stana: berlin

vera: spominjam se
ne ne ne
to je zanka
nekakšna čudna, nevidna zanka
čutite, kako se zateguje okoli naju
vi vidite moj observatorij

stana: ne

vera: in jaz ne vidim vašega stadiona
in vendar sva skupaj
v čudnih zankah pod brezzvezdnim nebom

prvi telefonski pogovor

VIDA: tako, otroci, zdaj smo na

(otrok)

tako je, na odru smo, ana

(otrok)

o, nebojša, pozdravljen, si malo zamudil

pridruži se nam, s skrito kamero iščemo izgubljene vloge

(otrok)

ja, tukaj smo že bili, simona, gledali smo skrivno društvo krvz

v dvorani smo sedeli, v peti vrsti

(otroci)

barbara se spomni

in nika tudi

(otroci)

vsi se spomnite

(otrok)

ja, benjamin, z odra je vse videti drugače kot iz dvorane, sploh če je

prazna

(otrok)

ja, rok, tudi oder je z odra videti drugače kot iz dvorane

(otrok)

ja, katarina, sploh če je prazen

varja, si ti zdaj na odru ali za svojo mizo pred zaslonom ali celo, kot

te vidim jaz, na zaslonu

(otrok)

v veselju si

vsi smo v veselju

(otrok)

tako je, kim, vesoljski mornarji smo in zemlja je naša ladja

kaj pa astronom, se spomnite, kaj to pomeni

(otroci)

tako je, bravo, katja, astronom je zvezdni mornar

(otrok)

povej, iza

(otrok)

ne, nikogar ni, samo jaz sem

kozmonavtka sredi praznega, temnega kozmosa

in vi mi kažete luč, vi ste moja zvezda

(otrok)

zaradi vas verjamem, da je svet lahko bolj svetal

(otroci)

smeh

ne zvedav, jaka, svetal

vi ste zvedavi, svet pa svetlejši, bolj s v e t a l

(otrok)

kaj počnem

dežuram, nejc

(otrok)

ne, to ne pomeni, da igram pred prazno dvorano, maša, zdajle nisem

v vlogi dežurne igralke, ampak v vlogi dežurne čuvajke in moja

naloga je, da čuvam to staro gledališče

(otroci)

da se mu kaj ne pripeti, simona

(otrok)

na primer samovžig

(otrok)

da se nekaj samo od sebe vžge, urša, da zagori

(otrok)

res je, katarina, kadar se v nečem nabere dovolj energije, to zagori,

bravo

in tukaj se že dolgo zbirajo energije, zrak je gost

zelo je napeto, vse drhti, kot da bo zdaj zdaj počilo

vsaka zgodba, vsaka misel, vsaka beseda, vsaka vloga na odru pusti

sled

(otrok)

in mi jih bomo poiskali, tako je, aljoša

gremo

(otrok)

kaj je najtežje igrat

naj pomislim

smeh

iskren smeh, iza, iskren smeh

(otroci)

a zakaj

ker

tink – plenk

(otrok)

samo nekaj sem poskusila, jera

samo nekaj sem poskusila

nekaj si izgubila

marijana: tok tok, nekaj si izgubila

tink

plenk

nekaj ti je padlo

dolores: solza

ali kaplja krvi

marijana: ne, res si nekaj izgubila, robček ali kaj takega

ne boš pobrala

dolores: nič mi ni padlo

marijana: malo se skloni, boš videla

ne moreš se sklonit

s temi meči se ne moreš sklanjat

a vidiš

kako boš taka pobirala prošnjice in jim otirala solze in jim vlivala

upanje

kako jih boš objemala in tolažila

kako jih boš sprejela v srce, če je tam tak drenj

dolores: moje srce je brezmejno

marijana: mogoče bo brez mečev še bolj

dolores: pusti me

nikar v zanko

vera: nikoli v življenju se nisem počutila tako izgubljene
velikokrat sem zašla, ampak sem vedno vedela, kam hočem priti,
čeprav je bil cilj, ki sem ga dosegla, včasih drugačen od načrtovanega
zdaj pa ne vem, kam bi rada prišla
spominjam se
stana: berlin 1936
vera: pazite, zanka
nikar vanjo
stana: bom raje tiho
vera: ni treba molčati, samo
ne vem
nisva tu že bili
stana: nisva že ves čas tu
vera: ne vem
ko bi videla zvezde, bi vedela

bla bla bla

ivana: bla bla bla bla bla

helena: bla bla bla bla bla

ivana: bla

helena: bla

strel

vida: ups

tink

plenk

drugi telefonski pogovor

VERA: ta feynman-stückelbergova interpretacija, da so antidelci navadni delci, ki potujejo v času nazaj, in je zato v znanstveni fantastiki smrtno nevarno potovati v času, ker se anihiliraš sam s sabo
veš, kaj me zanima
a se tud pri tej anihilaciji, tko kot pri navadni kvantni fluktuaciji, sprosti energija, iz katere spet nastane par delec-antidelec, in tko v nedogled, in če ja, kaj je ta novi par v primeru, da si ti delec in se srečaš s svojim antidelcem iz prihodnosti
še en par zdajšnje in prihodnje tebe
in kako sploh veš, kaj si, delec ali antidelec
greš v času naprej ali nazaj
ker če je čas definiran kot zaporedje dogodkov – a če greš v času nazaj, zaporedja dogodkov ni
kaj pa dogodki
ker če ni zaporedja dogodkov, tud dogodkov najbrž ni in v bistvu veš, kdaj greš nazaj
ko se nič ne zgodi
torej sem jaz antidelec in te vprašam, ali obstaja teoretična možnost, da srečam svoj delec in se anihilirava, in ali se lahko energija, ki se ob tem sprosti, materializira še v kaj drugega kot v dve različici mene
(*prijateljica*)
kvanta fluktuacija je mogoča samo v vakuumu, anihilacija osnovnih delcev pa samo na nivoju osnovnih delcev, kot mi pove že ime
ha ha
ampak ljudje smo sestavljeni iz teh delcev, a nismo
ne trdim, da nas določa samo snov, iz katere smo, sigurno smo več od tega, ampak v fiziki nas pač določa fizis
rec, kar hočeš, jaz bom verjela, da bi znanost zlahka razložila vse čudeže, če bi se mal sprostila
sploh pa mi je ob misli, da sem lahko hkrati delec in valovanje, hkrati levosučna in desnosučna, hkrati v službi in doma, hkrati jaz in vloga, precej laži živet, zato se bom te svoje vere oklepala kot pijana plota, hvala za prijateljsko podporo moji slepi veri
(*prijateljica*)
kaj
schrödingerjeva mačka⁵

---

⁵ miselni eksperiment (1935) o (ne)obstoju ločnice med kvantno in vsakdanjo realnostjo

okej, bom pogledala

(prijateljica)

ker sem začela raziskovat življenje in delo vere rubin

mi lahko na kratko razložiš to njeno temno snov

(prijateljica)

kaj pa na dolgo

perica, kraljica

ivana: in zdaj nekaj povsem drugega

drugič

tretjič

drugače

vida

helena: vida

kaj rečeš, vida

pa kaj, rečeš

pa kaj, če sem želela boljše življenje, pa kaj, če sem pustila plenice

in kuhanje in pranje za sabo, pa kaj, če sem šla z mlajšim, pa kaj, če

je bil črn in mornar in izza morja, pa kaj pa kaj pa kaj

ugrabil me je

sem jaz kriva

seveda si

utihni

kurba

nisem, ugrabil me je

sama si šla

utihni

prasica

ivana ustrelj v zrak

helena: poslušaj, vida

dve skrajnosti sta

na eni si ti, na drugi sem jaz

obe sva na ladji z od sonca črnim mornarjem odpluli od doma, obe

sva za sabo pustili moža in otroka, ti sina, jaz hčer, obe sva končali

na tujem dvoru

ampak ena je za to nagrajena, druga kaznovana

ena se vrne k možu in hčerki, druga ne

ena gre na nebo, k bogovom, med zvezde, druga skoči v morje, se

obesi, ustrelj

zakaj

ivana: lepo te prosim, to je vendar jasno

ker si ti eksotična kraljica, ona pa domača perica

helena: ampak med vnebovzetjem in samomorom je še cela paleta možnosti,
vida

zakaj se vedno odločiš za samomor

vida: ker sem navadna

helena: nisi

vida: o, marija, daj mi moč

dolores: vstani, vse je v redu

au

marijana: vidiš, ne gre

vida: navadna prasica

vida se ustrela

dolores: oh

ivana: ni v redu

helena: brez veze je

vida: ne znam drugače

marijana: meči morajo ven

meči nočejo ven

dolores: nisem je rešila, nisem ji pomagala

marijana: najprej moraš pomagat sebi

dolores: kaj

kako

marijana: meči morajo ven

dolores: je to edina pot

marijana: edina

dolores: ne bo bolelo

marijana: bo, ampak to bo bolečina olajšanja

kot pri porodu, pred zadnjim iztiskanjem, ko misliš, da ne bo nikoli

konec in te bo bolečina raztrgala, potem pa

dolores: ti si rodila

marijana: dvojčka

nista preživela

dolores: žal mi je

marijana: v redu sem

zdaj sem svobodna

se bova lotili teh mečev ali kaj

dolores: pa dajva

marijana: kako bova šli, po vrsti

kateri je prvi

dolores: ta

marijana: primi ga in izderi

dolores: ne morem

marijana: nerodno si se lotila

čakaj, bom jaz

samo da najdem pravo pozicijo, izvleči ga boš morala sama

ja, takole bi šlo

poskusi

ne, tam primi, z levo

dolores: ne gre

marijana: tale je v napoto

pa dajva najprej tega

dolores: ta je bil drugi

marijana: nič zato

spodaj primi

z drugo roko

dolores: ne dosežem

marijana: kaj pa tale

dolores: tretji

marijana: poskusi tega

dolores: uf

marijana: še malo, še malo

dolores: ne gre

*marijana: mogoče ne bi škodilo, če se malo razgibaš
raztegneš mišice, jih ogreješ, spraviš telo v tek
tako, ja, se pretegneš, dva počepa, en predklon
predklon
no, malo bo pa že še šlo nižje
no*

dolores: au

marijana: kaj je

dolores: križ

marijana: križ

sranje

v posteljo moraš

naj ti pomagam

pospremi dolores v marijo

razsvetljenje

vera: nikjer nobenih zvezd
in ta nevidna zanka
nič ne rečete
če boste molčali, ne bo nič bolje
premisлива
zdi se, da naju v zanko potegnejo besede, morda celo misli, to težko
preveriva, jasno pa je, da nikoli ne veva vnaprej, kdaj bodo prišle
zaveva se šele, ko sva že ujeti
je tako

stana: tako je

vera: spominjam se

stana: berlin 1936
oh

vera: vidite
zato potrebujeva drugačne besede
poglejte malo, če najdete kje kakšne besede, ki niso najine

stana: ne najine besede
bo tole v redu

vera: knjiga, odlično
“programska knjižica”
tudi v redu
o
nekaj sem prebrala in že se bolje počutim
še
“slavnostna sezona opolnomočenja žensk”
uh
še bolje
zdaj pa na slepo
“kabaret velikih treh, avtorski projekt po motivih lepe vide, trojanske
helene in papežinje ivane, premiera takrat in takrat, odpovedano”
ah, čudovito
zdaj pa vi

stana: “ženske v znanosti in športu, iz biografij vere rubin in”

vera: vere rubin

stana: “stanisławe walasiewiczowne”

vera: res to piše
jaz sem vera rubin

stana: in jaz sem

vera: stanislawa walasiewiczovna

stana: walasiewiczovna

vera: walasiewiczovna

stana: ne

walasiewiczovna

kar stella walsh mi recite

vera: stella

vi ste moja zvezda, stana

niste si podobni

stana: ne

vera: na sliki ste nekam blede

stana: tudi vi si niste podobni

vera: spominjam se

ne

berite dalje

stana: "raziskovalno svobodo je našla na področjih, ki moških kolegov niso
zanimala, denimo rotacijske krivulje galaksij"

vera: res je, rotacijske krivulje galaksij jih niso zanimale, mene pa ne
njihova tekmovalnost

in odkrila sem dokaze o obstoju temne snovi

odkritje za nobelovo, vsi so se strinjali, tudi feynman in stückelberg,
ampak je nisem dobila

nikoli

čeprav se galaksije vrtijo, kot se vrtijo, ne glede na to, kdo jih opazuje,
vseeno jim je za tisto razliko manjkajočega uda na štirindvajsetem
kromosomu vretenčarja vrste homo sapiens sapiens na tretjem
planetu od sonca blizu galaktične ravnine na robu spiralnega kraka,
tudi kvantom, veste, je precej vseeno, kdo jih pospešuje, masculinum
ali femininum

to je pomembno samo nam, vrsti homo bis sapiens na tretjem
planetu od sonca

čudno

vse to vem, ne vem pa, kje sem, kateri dan je danes in ali sem včeraj
govorila s hčerko

imate kaj otrok, stana

stana: ne

vera: jaz imam štiri, čudoviti ljudje so

spominjam se

ne v zanko
berite dalje
stana: “vera rubin je prva ženska, po kateri so post...”
vera: ja
stana: “po kateri so poimenovali observatorij”
vera: po meni so poimenovali observatorij
kdaj
pokažite
stana: raje ne bi
vera: no, dajte, naj se prepričam na lastne oči
to je
ah
“po kateri so posthumno poimenovali observatorij”
moj bog, mrtva sem
moj bog, kakšna čast, observatorij
“umrla je leta tega in tega”
kdaj je bilo to
stana: ne vem, katero leto je
vera: ko bi videla zvezde, bi vedela
stana: “sezona ta in ta”
vera: nedolgo nazaj
stana: in vendar ste živi
vera: tudi vi ste že umrli
stana: “leta tega in tega”
vera: prehiteli ste me
stana: sva v nebesih
vera: zagotovo sva v drugi dimenziji, nisva pa v nebesih
tam so stvari jasne
stana: potem sva v biografiji
“ženske v znanosti in športu, iz biografij vere rubin in stanislawe
walasiewiczowne”
vera: v literarni dimenziji, da sva
če sva vsaka v svoji biografiji, kako to, da sva skupaj
dajte, preberite vse, morda najdeva odgovor
stana: “iz biografij vere rubin in stanislawe walasiewiczowne, odrski dogodek
iz cikla bilaterar...
literarnih večerov ženske v znanosti in športu, nastopata ta-in-ta in
ta-in-ta”

vera: moj bog, seveda
nisva v knjigi, na odru sva
midve sva odrska lika, vlogi sva
zato si nisva podobni
“odpovedano”, piše, razumete, zatakneli sva se v pripravah na literarni
večer, na odrski dogodek, v predstavi brez občinstva, v medprostoru,
rekla bi, no, moram še izračunati, ampak če drži teorija superstrun,
sva v sedmi dimenziji, v nekakšnih vicah

stana: v purgatoriju, da sva

vera: to je dober začetek

stana: česa

vera: nečesa velikega

zdaj morava ugotoviti samo še, zakaj sva tu in kam greva
berite dalje

stana: “prostori časa, odprtje razstave načrtov, maket, skic in scenografij
mete hočevnar, odpovedano, koncert debele gospe z anjo golob in
nino šenk, odpovedano, pogovor brez dlake na jeziku z alenko
zupančič, maco jogan in svetlano slapšak, odpovedano”
tudi kabaret treh velikih in midve, vse odpovedano

vera: vse odpovedane

in rdeča nit odpovedane sezone je
no, preberite

stana: “opolnomočenje žensk”

vera: opolnomočenje žensk, tako je

kaj torej na podlagi teh dejstev lahko sklepava o širšem kontekstu
najinega bivanja

kajti zanka, pred katero beživa, gospa stana, je zanka najinih
nedokončanih vlog, presekanih stavkov in pozabljenih besed
a smisel je večji od besed, razumete, našli ga bova onkraj najinih črk,
tu, v tej knjižici

kaj torej lahko doženeva

prvič, da se je gledališče odločilo slavnostno opolnomočiti ženske,
in drugič, da je bilo to slavje odpovedano

zakaj je bilo odpovedano

no, kaj mislite

stana: zaradi bolezni

vera: ne zaradi bolezni, čeprav so se verjetno sklicevali nanjo, ampak
zaradi pravil, ki veljajo v patriarhalnem modelu vesolja, zato je vse
odpovedano, gospa stana, ne zaradi bolezni

tako radikalne odpovedi sicer še nismo beležili, iz česar lahko sklepava, da je bila odločitev gledališča za feministično sezono precej radikalna
kimate, vidim, to mi je všeč
lahko sklepava kaj o namenu take odločitve
je to zgolj trpna parola slavimo ženske, da bodo slavljene, ali naj bo to slavlje tvorni začetek nečesa večjega

stana: to, slednje

vera: gledališče ima neizmeren mobilizacijski potencial, to je iz zgodovine znano
belgijska revolucija, denimo, je leta 1830 izbruhnila v bruseljskem gledališču monnaie, krivo je bilo nemo dekle iz porticija, v mnogočem revolucionarna opera
po koncu predstave se je iz gledališča usul rušilni val gledalcev, se pridružil valu pouličnih uporov, odplaknil nizozemskega kralja viljema prvega in belgiji prinesel suverenost
vidite, tako silna je mobilizacijska moč gledališča
osvobajajo in osamosvajajo
to gledališče se te moči zaveda in odločilo se je, da jo izkoristi
poiščite uvodnik
zagotovo ga je pisala ženska

stana: samo parafa je

vera: ženska, ki se je odločila, da bo spremenila ustaljeni red, pa so jo utišali
ženska, ki je dala besedo drugim ženskam, pa so jo umaknili
ženska, ki si je na vodilnem položaju upala storiti korak drugam, pa so jo spotaknili
ženska, ki v uspehu ni pozabila na druge, a so drugi pozabili nanjo
ženska, ki ji je mar, ko je drugim vseeno
tega ne smeva dopustiti, gospa stana, to zgodbo morava pripeljati do konca
nujno morava najti še druge, dobro glejte, da jih ne spregledate
več nas bo, prej bomo na cilju

tretji telefonski pogovor

HELENA: au, jebemti

(hči)

spotaknila sem se

kaj, kje sem, na obhodu sem in temno je kot v zadnji luknji, jebemti

(hči)

nisem pijana, kaj ti pade na pamet

au, jebemti

(hči)

prvič, jaz ne pijem, in drugič, jebemti govorim samo, kadar je situacija jebena, in zdaj je situacija res jebena

(hči)

kaj daj-no-mama, a mogoče ni

kaj bo z vašo prihodnostjo, kakšen svet bo to, če je že zdej

a ti slučajno kadiš, tamala

(hči)

bolš zate, da ne

(hči)

seveda me skrbi, jebemti, ko tazadni debili smo

komu korist ta radikaliziran neoliberalistično kapitalistični fevdalizem patriarhalni, te vprašam, komu

(hči)

kakšna feministična sezona, dol mi visi za tak feminizem

jaz sem feministka, ne feministka

(hči)

ne me zajebavat, kako ni razlike

ni vsaka oseba, ki je *femininum*, tud feministka

ni vsaka uspešna ženska feministka

a je šefica podjetja, ki najema čistilni servis s podplačanimi čistilkami, feministka

ni

lahko vpiješ o dostojnem plačilu za vse, ampak če hkrat na črno plačuješ gospo, da ti puca, nisi feministka

in nisi feministka, če te skrbi za okolje, hkrat mate pa doma dva avta

in se z avionom vozte na počitnice

in nisi feministka, če braniš javno šolstvo, hkrat pa goljufaš pri davkih

nisi feministka, če podpisuješ peticije za ohranitev ogroženih vrst, hkrat pa žreš avokado

nisi feministka, če si proti vojni, svojim otrokom pa kupuješ plastične puške

in nisi feministka, če linčaš stare prdce, mlade driske te pa ne motjo
če v patriarhatu uspeš, nisi feministka

(hči)

patriarhat nima veze s spolom, to je izkoriščevalska hierarhija
au, jebemti

a

sam kip je

škoda

(hči)

mah, za trenutek sem verjela, da čudeži so in da bog obstaja, da bo
vse v redu in da mi ne bo več treba mislit, jebemti

pozab

povej, lubica, zakaj si me klicala

(hči)

kakšna brazilska depilacija, jebemti

en razlog mi povej, zakaj je dobr met do nacga depilirano vulvo

(hči)

a mogoče ni vulva

če rečem bobu bob, rečem vulvi vulva in me čist nič ne briga, če vse
tvoje prijateljce z gledajo kot petletne punčke, ti

(hči)

a mogoče ni res

človk je brez dlak v otroštvu, na starost in po kemoterapiji

a to hočeš

pecat pedofile, gerontofile in dohtarje

(hči)

nobenga nočeš pecat

zakaj bi si pa pol hotla vulvo oskubit

(hči)

a dej, teb je tko všeč

in kako si prišla do tega, da ti je tko všeč

si z izoblikovanimi estetskimi standardi že iz maternice skočila al te
je vanje kljub mojmu nadčloveškemu trudu, jebemti, ukaluplo okolje

neoliberalistično patriarhalno

a depiliran penis ti je tud všeč

(hči)

seveda vem, kako zgleda

to je zanka, tamala, no
vse življenje ti govori, da si sprejemljiva, če si gladka, in ti začneš
verjet ne samo, da si res sprejemljivejša, če si gladka, ampak tud to,
da se briješ zase
kakšen nateg
storite nekaj zase
e, ne bomo
ne bomo se več farbale
jebite se
ne ti

v mamini skrinjci

marijana: tok tok, kako si

dolores: bolje, hvala

marijana: prideš ven, lep dan je

dolores: ne, hvala

marijana: prinesla sem ti čudežno mazilo svoje mame

lahko te zmasiram, če želiš

odleglo ti bo

sprosti se

še boli

dolores: manj

marijana: na mamu se človek vedno lahko zanese

tink

plenk

dolores: si zelo jokala

marijana: bila sem

ena

velika

solza, vsaka ženska je solza, najprej kristalno čista, visoko na nebu, potem mlečno bela, in rožnata, vse niže, vse bolj krvava, najprej živo rdeča, krik upora, potem vse temnejša, zamolkla, na koncu, na dnu, jalovo blato, suho, razpokano blato, koža stare gospe

dolores: lepa si

marijana: bilo je sedemindvajsetega julija, pisalo se je leto 1830

sonce še ni vzšlo, ko so me zbudili popadki

šla sem po vodo, da bi jih razhodila

hoja je pomagala in kar naenkrat sem se znašla pred ogromnim kipom slona⁶

bil je že skoraj polnoleten, pa si ga še nikoli nisem ogledala od blizu, da bi preverila, ali je slon ali slonica

ne vem, koliko poznaš pariz, napoleon ga je dal postaviti na ruševinah bastilje

zdaj tam stoji julijski steber

v čast revolucije, ki me je poteptala, potem ko se je kralj uklonil cerkvi, razpusil parlament in ukinil svobodo tiska

---

⁶ petnajst metrov visok mavčni predhodnik (1813–1846) nikoli realiziranega bronastega kipa je nudil zatočišče potepuškim sirotam, podganam in mačkam (victor hugo, nesrečniki), v eni izmed nog pa je bil nastanjen čuvaj (wikipedia)

ljudem se je zmešalo in planili so na ulice
stampedo sem komaj preživela, napol mrtva sem se zavlekla v
slonovo drobovje, bila je slonica, v njeno maternico sem se skrila in
zunaj se je razdivjala revolucija
tri dni je bičala pariz, tri dni sem ležala v blatu in krvi, jahala na
valovih bolečine, iz zavesti v nezavest in spet nazaj, kričala, molila,
preklinjala
vse zaman
tako zelo drobna sta bila
tudi če bi se rodila živa, ne bi preživela
zbudila sem se, ne vem, koliko časa je preteklo, iz bradavic se mi
je še cedilo mleživo, a kri se je že strjevala, onadva pa sta negibno
ležala med mojimi nogami
deček, bil je manjši, je imel okoli vratu zavito popkovino deklice,
njen vrat, bila je lepa kot zvezda, je tesno ovijala njegova
očedila sem ju, njuna spokojna obrazka, pika pika pičica, to je drobna
sličica, njune drobne prstke, vsakega posebej, ta je rekel pijmo, ta je
rekel jejmo, ta je rekel, kje bomo pa vzeli, v mamini skrinjci
v mamini skrinjci

dolores: žal mi je

marijana: tako drobna

moje meso pa kot da ni doumelo, prsi še vedno čakajo, da postanejo
dojke, bradavice cedijo lepljivo, gosto, hranljivo mleživo
nič več
suhe so

dolores: zdaj so spet lahko tvoje, vzemi jih nazaj

zakrij jih, skrij pred pogledi ječarjev, iztrgaj iz rok gosposkih predstav
o svobodi

marijana: kot boš ti skupaj z meči izruvala njih predstave o materinstvu

princ, pastir

helena: to je brez veze

vida: ne znam drugače

ivana: bom jaz

helena: kaj

ivana: povedala kaj smiselnega

vidve sta se, vse kaže, izpeli

helena: kaj smiselnega pa lahko poveš

saj ne veš niti tega, kaj si

dec, baba

papež, papežinja

princ, pastirica

ivana: najprej sem, dame in gospodje, punca

bistra, vedoželjna in iznajdljiva punca

vse me zanima, slovnica, zgodovina, aritmetika, zlasti pa vse presežno tisto, česar ne razumem

česar ne morem prijet

hitro spoznam, da bom imela v življenju zaradi tega težave

zato raje kot v dolgočasno tepko zrastem v bistrega, vedoželjnega

in iznajdljivega mladeniča

vrata se mi odpirajo, plezam više in više, povsem nehote, vse do papeške tiare

aleluja

seveda sem imela tudi nekaj sreče, hvaljen bodi jezus, da sem bila med vsemi najmanj neumen in sem imel najpristnejši stik z bogom in se je zgodilo, kar se je moralo zgoditi

komornik dušan

moj bog, kako sem si želela njegovih obiskov

govorila sva o logosu in udejanjala eros

ni trajalo dolgo, napihnil sem se

čudno, vse teologije, eksegeze, spise takšne in drugačne, rokopise in prepise sem prebrala, bila sem papež, za božjo voljo, o vsem sem se poučila, le o madežnem spočetju in rojstvu, tem čudežu vseh čudežev, nisem vedel ničesar

bilo je na via sacra, med procesijo od svetega petra do svetega janeza prošnji dan je bil, pred mano so nosili razpelo, za mano so hodili kardinali in rimska duhovščina in povsod množice vernikov

že dlje časa sem se počutil slabo, ampak sem to pripisoval dodatnim kilogramom, ki jih je prinesla tiara

šli smo mimo amfiteatra, za nami je bil že znaten kos poti, ko me je iznenada presunila neznosna bolečina
 izgubila sem trezno presojo, razjahala sem, da si odpočijem, da zberem misli, ko zaslišim čudne zvoke, kot pridušeno kravje mukanje iz mojega grla prihaja
 iz krčev v drobovju
 zdrkne otrok
 rodila sem
 papež je bolan, papež je bolan, so vpili
 papež, ja
 živo so me raztrgali
 vzeli so mi otroka in ga pribili na križ, mene pa za konjem vlekli po rimskih ulicah, dokler nisem izdihnila
 no, ni bilo čisto tako
 kakšna neumnost
 si predstavljata
 namesto da bi oznanili čudež brezmadežnega rojstva iz moškega, so me izbrisali iz knjig in mojim naslednikom začeli pregledovati mednožja
 testiculos habet bene pendentes

vida: kaj to pomeni

helena: kaj pa lahko pomeni
 da dobro visijo

ivana: takole visijo
 bene, bene

helena: pa pri vas
 kaj visi

vida: nehajta

ivana: quae cum ita sint, rogo, quare ovarium, si esset testiculus, post copulationem magnitudine augetur, non potius diminueretur

helena: quare testiculus contra, si esset ovarium, statim post copulationem diminueretur, quum tamen oviductus non augeatur neque ova contineat

*vida se valja pod težo iskrenega smeha
 strel*

helena: kaj

ivana: sranje

spet se je

helena: pa ne me

kaj je to, no

nikamor ne pridemo

baba al dec, naklep al nesreča, solze al smeh, na konc vedno bam

bla bla bla, jaz jaz jaz, ra ta ta, fiju, bam, vuš, aaa, ka bum, v zaklon,

argh, v napad, argh⁷

to nima smisla

ivana: ampak tko je že od pamtiveka

helena: ampak ni v redu

ivana: ampak tko je

helena: ampak nima smisla

ivana: ampak

res

nima smisla

helena: ne

vida: lahko bi ga poiskale

helena: ja

smisel

---

⁷ prim. hiperbolo jerneja šugmana v kralju ubuju (po motivih alfreda jarryja, režiser jernej lorenci, veliki oder sng drama ljubljana, 2016)

niti sledu

vera: niti sledu

to pomeni, da sem se zmotila
da jih ni
sami sva

stana: mislite sami kot popolnoma sami

vera: ste verni

stana: kaj pa vem

pri verouku nisem bila nikoli sproščena
namesto ljubezni sem čutila krivdo

vera: meni vera pomaga

nikoli nisem popolnoma sama in nikoli ne čutim krivde
judinja sem, globoko verna judinja
kako, so se čudili, znanost in vera se vendar izključujeta
nikakor ne, sem odgovarjala, dopolnjujeta se, z različnimi metodami
se lotevata istega
prodreti v globine logosa

stana: to ste lepo povedali

vera: veste, kako obstoj osnovnih delcev dokazujejo v kvantni fiziki
pospešujejo jih do hitrosti blizu svetlobne, ko se v medsebojnih trkih
iz njih izstrelijo manjši osnovni delci, tako majhni, da o njih obstoju
pričajo samo sledi na posebnih ekranih
sled delca na ekranu je dokaz njegovega obstoja
tako so dokazali božji delec in tako lahko dokažemo boga
sledi njegovega obstoja je kolikor hočete, moja vera je taka sled
šalim se, ni tako preprosto

stana: rekli ste, da obstoj delcev dokazujejo s pospeševanjem

vera: res je

stana: nisem opazila, da bi kaj pospeševali

nobenega pospeška ni bilo
ko sva iskali sledi drugih odrskih ujetnic

vera: stana, vi ste genialni

kar potrebujeva, je pospešek, seveda
pospešek, ki bo ustvaril kratko motnjo v prostor-času, skozi katero
boste raztrosili sporočila po različnih dimenzijah

stana: jaz

vera: pogledjte, koliko vektorjev se je kot odrski dogodek brez občinstva
zataknilo v teh kvantnih vicah

ker prihajava iz biografije, imava drugačne vektorje od tistih iz kabareja ali koncerta ali pogovora ali razstave, čeprav smo vse odrski dogodek, razumete
vsi naši vektorji vodijo proti skupnemu cilju, le da iz točk v različnih dimenzijah
kako hitro lahko tečete

stana: zelo hitro

vera: odlično

pospeševali vas bova do motnje, ko se bodo dimenzije za hip odprle druga v drugo
to vam bo omogočilo, da v vsaki pustite sporočilo z natančnimi koordinatami za srečanje
potrebujeva pisalo, papir in športne copate
pridite

četrty telefonski pogovor

IVANA: a zalivaš zjutraj

(mama)

kako, a zalivaš zjutraj ali ne

(mama)

mama, kdaj zalivaš

(mama)

a zvečer

mama, a zalivaš zvečer

(mama)

daj, no

veš, kako je to potratno

(mama)

vem, da je za rast bolj, ampak to je kratkoročno gledanje

dolgoročno je to potratno in totalno netrajnostno

zvečer je zemlja najbolj segreta in voda izpareva in moraš za isti

učinek zalivat dlje in porabiš več vode, pa še polžev je več, stokrat

sem ti že povedala

a jih pobiraš

(mama)

polže, a ponoč pobiraš polže

(mama)

ker je to edini način, če nočeš vsega zastрупit

kolk so že požrl

(mama)

ne dost

kolk je to

(mama)

ne veš

a se sprehodiš kdaj s kanglo med gredami, al sam od daleč mal

pošpricaš

(mama)

vem, da je težko, oprusti

ampak rekla si, da boš lahko

nič ni narobe, če ne moreš, samo povej mi

(mama)

vsak tretji dan, zgodaj zjutraj, temeljito

lahko s cevjo in ni ti treba polžev pobirat
(*mama*)
ni za kaj
a potaknjenci so v redu
(*mama*)
no, poglej
jutri je dan za list, lahko presadiš solato
pozabila si jih zalivat
(*mama*)
v redu je, nove posej
(*mama*)
pa ne boš zdej hodila v semenarno po sadike
(*mama*)
rec ludviku, naj ti jih prinese
(*mama*)
mama
stara diabetičarka brez noge si
(*mama*)
aja
polžev ne moreš pobirat s protezo, motor pa lahko jahaš
(*mama*)
oprosti, hvala, ker se trudiš
z veseljem bi jaz to počela namest tebe
skrbela bi za vrt in skrbela bi zate, kot si ti skrbela zame, in ti bi me
ubogala, kot sem jaz ubogala tebe, in živeli bi srečno do konca tvojih
dni
(*mama*)
če bi rekla svojih, bi to pomenil, da bova umrli hkrati, zato sem rekla
tvojih, ker boš najbrž ti, upam, umrla pred mano
(*mama*)
ker je taka narava stvari
ker ti ne privoščim svoje smrti, zato
(*mama*)
kakšna evtanazija, ne nor, lepo doma boš umrla, med svojimi
(*mama*)
dovolj prostora mam
(*mama*)
mama, ko boš ti umirala, bom jaz že davno v penziji
(*mama*)

to, da bom mela čas in penzijo in bom lahko skrbela zate, to sem hotla reč

do takrat bom pač dežurala v praznem teatru

(mama)

ne vem, če bi raj igrala

ni to nek intelektualni izziv, razgaljat telo

(mama)

ne, tvoja pokojnina niti bencina za motor ne pokrije, zaenkrat še rabva mojo plačo

(mama)

nisem rekla, da ga prodej, bi blo pa pametno

(mama)

vem, da se s protezo ne moreš vozit na biciklu, lahko se pa na vozičku

(mama)

nič te ne staram, stara si in to je nekaj najbolj naravnega

če hočeš, da te pomladim, se pa ne bran vozička, a ne

(mama)

ker vse ciklira, mama

od plenice in slince iz brezzobih ustk do plenice in slince iz brezzobih ustk

a ni res

distanca

marijana: potrebuješ distanco, objektivni odmik, časovni in prostorski, korak vstran in nazaj, če to kaj pomeni

dolores: takole

marijana: kaj vidiš

dolores: sedem mečev, vsak od njih predstavlja trenutek, v katerem sem izgubila del svojega otroka, prvič, ko mi ga je simeon vzel iz naročja, in zadnjič, ko sem ga položila v grob, za vselej povsem izgubila

marijana: tvoj sin ni bil nikdar tvoj
gospod ga je spočel, da bi odrešil svet grešnih ljudi, bil je orodje v njegovih rokah

dolores: prvi mi je to povedal stari simeon, ko sva ga štirideseti dan po rojstvu nesla v tempelj, da bi ga ob daritvi dveh grlic in dveh golobčkov posvetila gospodu, kot je pisano v njegovi postavi stari mi ga je vzel iz naročja, ga dvignil visoko in spregovoril ta je postavljen v padec in vstajenje mnogih v izraelu pa tudi tvojo lastno dušo bo presunil meč

izvleče prvi meč

drugič sem se tega ovedla, ko je herod ukazal umoriti vse prvorojence, mlajše od dveh let

bežite v egipt, herod bo namreč dete iskal, da bi ga pogubil
zadnji čas smo zbežali, potem so zaprli meje
in rahela je jokala za svojimi otroki in se ni hotela utolažiti, ker jih ni več

izvleče drugi meč

potem se je, ko je bil star dvanajst let, med vrnitvijo s praznovanja pashe v jeruzalemu izgubil
po treh dneh sva ga našla v templju
otrok moj zlati, kako si me prestrašil
nisem več otrok
lahko bi vedela, kje bom
doma, pri očku

izvleče tretji meč

marijana: neverjetno
na pravi poti sva
samo še štirje

dolores: križev pot, križanje, smrt na križu, grob
objemi me

zdrav duh v zdravem telesu

vera: ste si zapomnili

sledite geodetki in raztrosite sporočila po dimenzijah, potem pa hitro nazaj, preden se motnja zapre
če sem prav izračunala, se bo odprla še enkrat, čez natanko toliko in toliko parsekov bo ustvarila portal, v katerega bomo hkrati vstopile vse odrske ujetnice, se srečale v skupni dimenziji, staknile glave, združile moči, naredile načrt in pripeljale to zgodbo do konca
ne bo več poti nazaj
so copati v redu

stana: malo so veliki, ampak bo šlo

bolje kot petke

vera: še nikoli nisem videla toliko petk in steznikov in vsakršnih lepotil

opolnomočenje bi si človek drugače predstavljal

bolj vsebinsko

ampak

vsak po svoje, gospa stana, vsak po svoje

da ne bodo rekli, da sem konservativna

ste pripravljeni

stana: samo ogrejem se še

vera: predklon, zasuk, počep, skok, vesa v zgibi

z možgani je podobno, meditirati, brati, pisati, misliti

stana: da kri zapolje po žilah

vera: da celice dobijo kisik

stana: in švigne misel

vera: kot puščica

stana: a a a

STANA: a a a

peti telefonski pogovor

STANA: a animizem, biocentrizem, logocentrizem, postpostpost
ikh
uf
pogrešam te
oh, eno dlako mam na jeziku
nič več
kako sta otroka
(mož)
naj se znorita, pejte ven, vsak dan ju moraš peljat na zrak
(mož)
pa kaj, če sneži, vzem smučarske hlače, pa pejte, ne morte ves čas
samo v ekrane gledat
(mož)
kako nimaš smučarskih hlač
na hodniku visijo, pod plašči poglej
(mož)
a res
(mož)
jaz
nimam dobrega občutka, paranoična postajam
(mož)
kot da me ves čas nekdo gleda
ne vem, a je to ta moja želja po publikli in se mi od odtegnitve že
blede al pa je to ta moja nezgrešljiva intuicija in nas tud v zaprtem
teatru že nadzirajo
(mož)
seveda se jim že ves čas pustimo, ampak zdej iz tega lahko tud kej
naredijo
veš, kolk novih delovnih mest je to
(mož)
zakaj bi jih jaz zanimala, ne morem verjet, da me to sprašuješ
ker sem umetnica, zato
(mož)
to, da hodmo v cerkev, nima veze s tem, čigavi smo
mi smo svoji in od vseh
(mož)
volitve, demokracija

ha ha ha
ljudstvo na volitvah udejanja oblast
bla bla bla
ljudska republika kitajska, nemška demokratična republika, ljudska
demokratična republika koreja, ruska federacija, združene države
amerike
prazne besede, to je vse
(mož)
ne vem, kaj bomo z birmo, kolk nas sploh sme bit
(mož)
samo
to je vendar družinski praznik
(mož)
a sem jaz kriva, da nas je tolk
(mož)
mal ga potipej
in namign, da se bo poznal pri nabirki
(mož)
ne, ne bom z joški migala, ti ga boš lepo poklical in se zmenil
(mož)
ne, tud zate ne, nisem razpoložena
(mož)
res ne
pa sej sva glihkar
(mož)
čist nič ti nisem dolžna
odpri slovar tujk

*motnja v prostorčasu**stana: fašizem**helena: kako pa zgleda, a je moški**vida: smisel nima spola**ivana: piš**stana: olimpijske igre**ivana: šip**helena: kako zgleda spol**vida: moški nima smisla**ivana: tamle**vida: list papirja**helena: nekaj piše**dolores: križev pot**križanje**smrt na križu**grob**marijana: piš**stana: berlin**marijana: šip**ven, ne noter**dolores: stabat mater dolorosa**iuxta crucem lacrimosa**dum pendebat filius**HELENA: nisi feministka, če rečeš, da si feministka**nisi feministka, če drugi rečejo, da si feministka**stana: šprint**HELENA: nisi feministka, če rečeš, da nisi feministka**nisi feministka**si*

nisi
homo sapiens femininus
“ženske vseh dimenzij, združimo se”

dolores: cuius animam gementem
contristatam et dolentem
penetravit gladius
marijana: ven z njim

stana: n a s t o

IVANA: slinca, pleničke

stana: 1 9 3 6

IVANA: plenička, slince
“če iščeš smisel, ga boš našla”

stana: s p o m i n j a m s e

VERA: grem v času naprej

stana: s r e b r n a

VERA: grem v času nazaj
“program bomo speljale do konca”

STANA: izem izem

VIDA: vi ste naša prihodnost

stana: z a d v e s t o t i n k i

VIDA: mi smo vaša preteklost
“dobimo se opolnoči na portalu”

dolores: moj otrok je mrtev

pieta

sveta noč, blažena noč
vse že spi, je polnoč

penis in pol

stana: kaj pravi ura

vera: ste že nazaj

neverjetno

minus kaže

stana: je to v redu

vera: to je odlično

stana: res

meni se je strašno vleklo

ampak v hipu

ne vem, kako naj razložim

mimo mene so švigale podobe, odbleski rezil, streli pištol, jaz pa

sem t e k l a

t e k l a

vera: poskusite še enkrat

stana: tekla

oh, sem se že u s t r a š i l a

kaj se mi dogaja

vera: blažje posledice pospeševanja, nič hujšega, kmalu bo minilo

dobro nama gre, na pravi poti sva

odlično ste se odrezali, nadvse odlično, gospa stana, to je začetek

nove ere

upam, da bo sporočilo doseglo čim več naslovnice in da se bodo

dobro pripravile

do združitve je še natanko toliko in toliko parsekov

nič ne bo več, kot je bilo, združene ženske bomo spremenile svet,

feministična revolucija bo spremenila svet, nisem zaman lepila

tistih kril

stana: krila ste lepili

vera: vam nisem povedala

moja mala feministična revolucija

ko sem se leta 1965 zaposlila v palomarskem observatoriju v kaliforniji,

sem bila prva ženska, ki je imela uradno vstop v zgradbo, kjer,

pričakovano, sploh ni bilo ženskih stranišč

zato sem iz papirja izrezala krilo in ga nalepila na vrata stranišča, ki

je bilo najbliže moji pisarni

potem sem izrezala še eno krilo in ga nalepila na vrata stranišča, ki

je bilo najbliže observatoriju

potem sem polepila vrata vseh stranišč v observatoriju
potem so me nagnali
ne, ni bilo čisto tako

stana: nekaj vam moram priznati

vera: povejte

stana: ne vem, če vam bo všeč

govorite o združenih ženskah

vera: ki bomo spremenile svet, tako je

stana: mislim, da nisem prava ženska

vera: kako to mislite

stana: ne morem imeti otrok

vera: in

to ni nikakršno merilo

stana: in imam majhen penis

vera: kako to mislite

stana: tako

vera: oj

slišala sem že, videla pa še nikoli

stana: mislite, da moj penis lahko ogrozi revolucijo

vera: mislim, da ne

kvantu je vseeno, galaksiji pa tudi, saj veste
čudno

ne spomnim se moževega penisa

spomnim se samo toplega občutka, ko je prodril vame

ampak ni bilo prav pogosto, oba sva imela uspešno akademsko
kariero, štiri čudovite otroke in za vse sva se borila, moj bog, kako
sva se borila

ne samo zase, za vse sem se borila

stana: penis mojega moža je bil velik

vera: vi ste bili poročeni

stana: z boksarjem

vera: kako sta se pa ljubila

dva penisa, ni to že gneča

oprostite, povsem neumestna pripomba

stana: nisva se ljubila

vera: oh

stana: tepel me je, tak je bil, to ga je pomirjalo

sploh potem, ko se je njegova kratka kariera zaključila in je spoznal,
da nikoli ne bo dosegla moje

- imel je velike roke, prave šape, trikrat večje od mojih, pa niso majhne, in velika stopala in velik trebuh
- vera:* in majhno pamet, moj bog
ste se ločili
- stana:* ne vem, ne spomnim se
ne življenja ne smrti
včasih si mislim, da sem zato začela teči
da bi pozabila
da se moram za zlato olimpijsko v los angelesu zahvaliti svojemu penisu
- vera:* čudna misel
- stana:* čez štiri leta, v berlinu, mi ni pomagal, premagala me je nepremagljiva helen stephens
za dve stotinki
- vera:* ti dve stotinki vas preganjata, vidim, ampak povsem po nepotrebnem v znanosti namreč velja, da rezultat poizkusa potrди tezo samo, če ga lahko ponovimo pod enakimi pogoji, kar je pri šprintu na sto nemogoče, zato taki in podobni športni rezultati niso vredni več od posušene fige
- stana:* kljub temu je nekdo podal anonimno prijavo, da je helen v resnici moški
- vera:* res
- stana:* da se samo pretvarja, da je ženska, da bi laže pometla s konkurenco prvič v zgodovini olimpijskih iger so odredili pregled genitalij preverili so, če kaj visi
ni viselo
- vera:* kakšno naključje
- stana:* še zdaleč ne edino
pod nemško zastavo je v skoku v višino tekmovala dora ratjen, uvrstila se je na četrto mesto, do stopničk sta ji manjkala dva centimetra
- vera:* saj pravim, povsem neznanstveno
- stana:* res je
ampak naključje je drugje
babica, ki jo je spravila na svet, je bila slabovidna in je veliko brazgotino pod drobnim penisom zamenjala za vulvo fantek je
ne, deklica
in vzgajali so ga kot deklico, čeprav je bila povsem zdrav deček

ko so ga odkrili, je jokal od sreče, bilo je enaindvajsetega septembra leta 1938

vračala se je z evropskega prvenstva na dunaju, kjer je podrla svetovni rekord

sprevodnik je presodil, da je za žensko preveč kosmata in ga je prijavil policiji

na postaji v magdeburgu so ga potegnili z vlaka in odpeljali na policijsko postajo

ugotovili so, da ni dora, temveč heinrich

končno je lahko svobodno zaživel

vera: neverjetno

stana: še deset

čakalmica

IVANA: polnoč bo, spat pejt, mama
o, nisem sama, moram nehat
lahko noč, mama
pa poklič, če te pič
a vesta, za kaj gre
“če iščeš smisel, ga boš našla”
opolnoči na portalu

VERA: a ni vseeno, kdaj
več kot očitno smo izgubile smisel in
ne vem
najt smisel, izračunat boga, se dokopat do bistva

IVANA: izračunat boga

VERA: ni težko

HELENA: ne, nisem pila in ne vem, kaj pomen “ženske vseh dimenzij,
združimo se”
da se je šefici končno zmešal
da smo se končno začele jemat resno
au
o, ste že tukaj
moram it, ti pa spat, tamala
a zamujam

VERA: ne, deset do je

STANA: devet

VIDA: o, nisem prva

STANA: ne
ni težko

VIDA: kaj

VERA: ne, ni

IVANA: razsvetli nas

VIDA: o čem

VERA: vera rubin

HELENA: kdo

VERA: ta znanstvenica, ki jo bom igrala

HELENA: punce, punce, punce
kakšna igra, kakšna znanstvenica, konec je, vêge, nič ne bomo igrale

STANA: kaj govoriš

HELENA: ta sestanek, omega, zadnja različica, brez publike, brez predstav,
brez teatra

VIDA: program bomo izpeljale do konca, piše

HELENA: če začneš z alfo, končaš pri omegi
historia vitae magistra

IVANA: ampak ta magistra nas uči, da je gledališče nesmrtno

HELENA: seveda, izvoli klobuk, pa na cesto, rapsodinja

VERA: nismo več kot to

več kot nastop pred občinstvom
ne verjamem, da nobena ne pogrēša tega

HELENA: ne vem

česa

VERA: tega

počasnega

stapljanja

z vlogo

spoznavanja, iskanja, odklepanja, vstopanja, tipanja, tkanja, prepletanja

spraševanja

iskanja

kdo si, kam greš, sprašuješ

sprašuješ jo, tipaš, odklepaš

potem

se združita

v eno

in eksplodirata

STANA: še osem

sveta noč, blažena noč

helena: a to je portal

ivana: kmalu se bo odprl, pa bomo videle

helena: nisem prepričana

kaj, če smo narobe razumele

besedilo je v slovenščini, slovenka ne zna brat, me tri pa ne znamo

slovensko

vida: lahko se naučim

“ženske vseh dimenzij”

helena: kaj to pomeni

VERA: če hočeš z enačbo opisat vidno vesolje in upoštevaš samo gravitacijo
vidne snovi, rezultat ni skladen s tistim, kar vidiš

galaksije, ki jih vidiš, bi se morale po enačbi že davno razpršit
torej sklepaš, da jih drži skupaj nekaj, česar ne vidiš, zato v enačbo
vpelješ gravitacijo nevidne snovi, ki ji rečeš temna snov
kontekst vidne snovi, ta prostor-čas, to vesolje, se že skoraj štiri-
najst milijard let širi in napihuje, vidna snov pa ostaja količinsko
nespremenjena
torej je glede na vse širši kontekst vse redkejša
nevidna snov pa je vse gostejša, kar pomeni, da se ne širi skupaj z
vesoljem, ampak se vesolje širi v njej
absolutna je
nespremenljiva, nenastala, neminljiva, večna
temna snov je absolutna konstanta
temna snov je bog

STANA: še sedem

spavaj dete sladko
spavaj dete sladko

vida: “ženske vseh dimenzij, združimo se”

berem

ivana: kako se počutiš

vida: še nikoli bolje

helena: a to je smisel

ivana: portal se bo kmalu odprl, pa bomo videle

helena: portal se bo kmalu odprl, pa bomo videle

vida: a lahko

berem

helena: ne vem

kar tako zapuščat uhojene poti

ivana: ni težko

odloži orožje

vera: ste jo vi prijavili

stana: helen stephens

ne vem, kdo jo je prijavil

vera: to, da v drugih razgaljamo lastne skrivnosti, je povsem človeško

STANA: šest

HELENA: kaj čakamo
 meče iz nožnic in juriš nad patriarhat
 z odra na ceste
 s cest na volišča
 vsak glas šteje

STANA: pet

dete božje v jaslih leži
 mir in srečo na svetu deli

VERA: *en arkhé én ho lógos*

VIDA: v začetku je bila beseda

kaj piše

VERA: preberi

VIDA: “edino gledalki je lahko govorica teksta jasna na vseh nivojih, z vso svojo mnogoznačnostjo in z vsemi svojimi dvoumnostmi

STANA: štiri

VERA: “sporočilo tragedije se prenese le toliko, kolikor gledalka sama odkrije dvoumnost besed, vrednot, človeka, kolikor sprevidi konfliktnost sveta in opusti svoja prejšnja prepričanja, sprejme negotov pogled na svet in skozi predstavo sama postane tragična zavest”⁸

STANA: tri

HELENA: na zdravje, talija⁹

stana: če bi bila jaz
 bi to ogrozilo revolucijo

vera: mislim, da ne

STANA: dve

vera: treba je gledati naprej, ne nazaj

dolores: moj otrok je mrtev

marijana: ampak bo vstal

in ti boš spet cela

vera: čas je, da poravnamo vektorje

⁸ prim. jean-pierre vernant, “napetosti in dvoumnosti v grški tragediji”, v: jean-pierre vernant, pierre vidal-naquet, *mit in tragedija v stari grčiji*, prevedli suzana koncut in agata šega, ljubljana: šou, 1994, str. 28

⁹ muza komedije in pastoralnega pesništva

helena: strah me je
vida: bi se objele

STANA: ena

marijana: svoja
dolores: svobodna

dolores izvleče zadnji meč

anihilacija

vse: allons enfants de la matrie

pok
igralke in vloge se anihilirajo

dolores: uh

marijana: si v redu

dolores: ja

kaj se je zgodilo

nič ne vidim

marijana: c'est fini

dolores: quid dicis

marijana: dvanajst nas je bilo, samo midve sva ostali

dve podobi

in nekaj kostumov, nekaj rekvizitov in glasba

to je vse, kar ostane

dolores: vse

dolores: čudno mi je

marijana: to je zato, ker si

res je nekaj

dolores: a

marijana: si v redu

dolores: ne vem

marijana: a

potres

non

dolores: kaj se dogaja

corpus meus

a

marijana: c'est une révolution

dolores: a

marijana: non

dolores: a

marijana: c'est une réssurrection

dolores: a

otroški jok

marijana: oui
c'est une naissance

še en otroški jok

deux naissances
moj bog, gemini sunt¹⁰

dolores: bratec in sestrica

marijana: z eno ročico se objemata, s prstki druge nekaj držita

dolores: besedo

besedo držita

marijana: oui

c'est la nouvelle renaissance

nebo pošlje na zemljo tekste

händel, mesija: aleluja

aleluja

aleluja

aleluja

ale-e-luja

*mogoče je plošča pokvarjena, luč pa počasi, komaj opazno, izgine v temo
teksti tiho šelestijo*

finis

---

¹⁰ ali: *še en otroški jok* / trois naissances / moj bog, trojčki so / bratec, sestrica in / z levicami se objemajo, v desnicah nekaj držijo / besedo / besedo držijo / oui / c'est la nouvelle renaissance

Sodobna slovenska dramatika

Foto: Sandi Skok

Urša Majcen

Zgodba o Bakrenem kralju

POJAVE:

KRALJ   *na glavi bakrena krona, na licu bakrena brada*

ŽENSKA   *kraljica*

PAJAC   *s številko ena*

množina črvov

mnoštvo ptic

množica zveri

morje trupel

BOG   *z veliko začetnico*

PRVO POGLAVJE

*

vrt.

bakrena preseva valovito pokrajino golote in se čez gričevje preleva iz bakreno rdeče zahoda v bakreno rjavo, ki prežema zemljo. pokrajina je sestavljena iz drug prek drugega zloženih trupel. trupel z odprtimi usti, polnimi izbitih zob. trupel obnemelih oči, ki se poglabljajo v razbite lobanje, ki gledajo, kakor da spijo. trupel, katerih spol in starost sta nedorečena. skoznje migetajo ličinke.

*lepljivi rdeči potoki svet barvajo bakreno.
hribovja in doline se režijo na vsa usta.*

*nebo je spokojno.
v vse štiri strani se razteza neskončnost.*

po tihožitju se sprehaja kralj.

KRALJ

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
dvaindevetdeset

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
triindevetdeset

čez trupla prši insekticid.

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
štiriindevetdeset

dva koraka za njim mu opotekaje sledi burkež.

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
petindevetdeset
tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
šestindevetdeset

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
sedemindevetdeset

PAJAC

a bova kmalu tam

*kralj se skloni in pobere debelega črva.
lenobno se zvija in dviguje glavico s kraljeve dlani.*

KRALJ

vsa zagnijejo
zakaj vedno najprej zagnijejo

spešta črva.

PAJAC

a bova kmalu pri koncu

KRALJ

še malo
tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
devetindevetdeset

PAJAC

koliko časa bova preštevala

KRALJ

dokler jih ne zmanjka
tri mil...

PAJAC

koliko jih je že

KRALJ

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč
sto

in še malo

PAJAC

koliko jih je še

KRALJ

vsi ostali

PAJAC

kaj bo ko jih preštejeva

KRALJ

zacvetela bodo

PAJAC

zaradi štetja

KRALJ

treba jih je štet
sam sem jih zasadil
vsakega posebej
cvetela bodo

PAJAC

nekoč sem slišal zgodbo
zgodbo o kralju ki je tudi sadil vrt

KRALJ

ne tak

PAJAC

ne tak

ampak vrt pa je bil
velik

nikogar ni spustil nanj

KRALJ

ni mogel bit večji od mojega

PAJAC

ni bil
bil pa je kralj
večji

KRALJ

ni mogel biti tak kralj kot sem jaz

PAJAC

ni bil
velik pa je bil

KRALJ

zagotovo sem večji

PAJAC

velikan je bil in nikogar ni spustil na svoj vrt

KRALJ

to zgodbo poznam
velikan je spustil dečka na svoj vrt in umrl

PAJAC

pa vseeno

KRALJ

vseeno

PAJAC

spustil je dečka na svoj vrt in bil je srečen

KRALJ

hočeš reči da je srečen umrl

PAJAC

velikan je na vrt spustil dečka

KRALJ

vse ljudi imam na vrtu

čez trupla prši insekticid.

PAJAC

umrl je srečen

KRALJ

umrl je

PAJAC

ampak srečen je bil pa vseeno

KRALJ

ni mogel biti tako srečen kot sem jaz

prši insekticid.

PAJAC

visočanstvo
koliko pa ste srečni

KRALJ

prši insekticid.

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč ...

prši insekticid.

tri milijarde pet milijonov sedemsto triindvajset tisoč ...

prši insekticid.

tri milijarde pet milijonov sedemsto ...

PAJAC

potem morate biti najsrečnejši kralj na svetu

*pločevinka je prazna.
kralj zacmiha in zacepeta.*

KRALJ

mir rabim
mir
drugače nikoli ne preštejem

kralj se vrne na začetek.

sonce zahaja.

kralj šteje.

KRALJ

dva tri štiri pet šest sedem

brezvetrje.

*

pozneje.

pozno.

zelo pozno.

zelo, zelo pozno.

kraljeve sobane.

KRALJ

ne bom spal
ob tej uri
ne bom spal da bi si zatiskal oči
ušesa
zatisniti bi si moral ušesa
preglasno je
v prsih
moral bi slišati kako rase
vrt
bi moral slišati
kako mirno je tam
brez vesti

kmalu bodo vzcveteli
kmalu jih bom poslušal
kako šelestijo tišino
ko rasejo
sam
sam
same
svojo tišino

vzgajale jo bodo čisto same

moral bi jih slišati kako gomazijo in se prekladajo in
šelestijo in rastejo in razpirajo svoje prodorne glavice
obračajoč se proti soncu

poslušá svoje prsi.

ušesa mi bo prežrlo
ugasniti bi ga bilo treba
ta ropot
od tu

se grabi za prsi.

potem bi laže spal
laže bi spal
ugasniti
samo za ponoči
kot luči
in je mir

sam sam sam
ni drugega za te posle
nihče si ne bi mazal rok
nihče ubijal
tako na široko
nihče ne bi sadil
tako na široko
nihče se ne bi vojskoval s črvi
nihče ne bi s svojo vladavino uredil popolnega miru
nihče tudi kadar je treba
nihče se ne bi rad bal spati
zato nihče drug ni kralj

samo kralj je sposoben spat s slabo vestjo
s krvavimi rokami
z bakrenim rezilom pod brado
v ustih
sčasoma je vse bakreno
listi na drevesih
kri na rokah
vse je isto
ni razlike
isto

*v sobane se počasi plazi bakrena zarja.
čivkanje in ščebetanje ptic jutra.*

isto
isto

isto
isto

*kralj nemirno stopa gor in dol po premici.
zatiska si ušesa in cufa brado.*

isto
isto
isto

PAJAC

vt

KRALJ

a!

PAJAC

visočanstvo
vt

KRALJ

so zacvetele

PAJAC

gomazijo in se prekladajo in šelestijo in rastejo in razpirajo
svoje prodorne glavice obračajoč se proti soncu
črvi namreč
cvetlice ne

KRALJ

črvi

PAJAC

cvetlice ne

KRALJ

zagnila so
spet
ne vejo
da so šteta
ne vejo
kdo jih je naštel

kralj se zamisli.

PAJAC

visočanstvo

KRALJ

ena

PAJAC

prosim

KRALJ

česa

PAJAC

po odgovoru

KRALJ

ni odgovorov
če pa so so znani meni
tako bi moralo ostati

PAJAC

pa so odgovori
kdaj slišni

KRALJ

v čem je govor v govoru

kralj prisluškuje.

ena
ne morem spati

PAJAC

čemu vaše visočanstvo

KRALJ

ušesa mi para
nevzdržno
tik-tak-tik*se grabi za prsi.*vrta ne slišim
miru
celo noč poslušam

najprej to tu

se grabi za prsi.

zdaj tisto tam

*kaže v nebo.*tuli kakor da se daje iz kože
dere se brez postanka
ušesa mi para
kaj je to

PAJAC

ptice so
samopojejo ker so zadovoljne
to počnejo tako rekoč ker je v njihovi naravi
slišale so črve in priletele na gostijo

KRALJ

ptice –
tujki so v mojem kraljestvu
hočem da nehajo
tako zdaj hočem da jih ni več

PAJAC

naj jim rečem da odletijo

KRALJ

ukaži
povej jim da ukazujem da odletijo
ne maram da žrejo

PAJAC

črve

KRALJ

trupla
hočem da jih ni več

PAJAC

pa če ne bodo hotele

KRALJ

treba jim je napovedati vojno

PAJAC

pticam

KRALJ

na življenje in smrt

*v sobani kralj ostane sam.
nemoteno nadaljuje pot po premici.*

KRALJ

na življenje in smrt
na zobe
za zobe
za mirzobje so krivi
krvoločni so

kraljevski
vedno lačni
zapikujejo se v grlo
selijo v srce
hočejo
kaj žvečiti
hočejo
miru
samote

glas
v želodcu nosim zloben glas
v glasilkah prebiva
kadar molči je ves dober
kadar se kaže ves zloben
ko bi bil sam bi ves čas molčal

ne jaz
glas
kraljevi glas je izdal ukaz

za zob
za mir
ker mir mora biti
in kazen mora biti vzgojna

kočnik bo kriv
zataknil se mi je v grlu

se podrgne po prsih.

mir mir mir
brez hrupa v ušesih
brez ušes
nobeno truplo nima ušes
ne posluša
ne gleda z očmi
se ne dere iz glasilk

zobje
vsako truplo ima zobe
zob se ne da pojesti

*prisluškuje krikom ptic.
bitju srca.
zatisne si ušesa.*

žrl bi zobe žrl
ampak oni žrejo prvi
vejo
da so čudoviti
prav moji
da imajo prav
ko zahtevajo tišine
vedno lačni
poti do srca
vejo v kaj se je treba zažreti

noht zlomim
oko premamim
ušesa zatisnem globoko
srce ustavim
izgubim
ustnice se posušijo same od sebe
z njih odpadejo besede
prsti izpustijo nože
roke telo

zobje
grizejo mir brez predaha
v pravilne proporce
vejo
v kaj se je treba zažreti

pametni so
moji
predvsem

kdo je klical ptice
med moje kočnike v moje grlo

v sobano v krvi in perju plane pajac in se zjoče kralju na kolenih.

*

prav takrat v prav isti sobani

PAJAC

padajo z neba kakor toča zaletavajo se v okna in
omahujejo na gredice

KRALJ

umirajo

PAJAC

nove prihajajo

KRALJ

si jim rekel naj grejo

PAJAC

ne razumejo visočanstvo
predočil sem jim vljudno prošnjo
potem vaš ukaz
potlej sem grozil
pa ne razumejo
jezika veste
zdi se da govorijo zgolj v nekem tujem narečju
ne bi znal povedati ali s severa ali juga
sliši se zahodno
ampak kaj je bolj zahodno kot tu
mogoče če bi šli na vzhod bi našli koga ki govori z narečji
zahoda in bi poznal kakega našega
ampak zato bi bilo treba daleč
če je tam še kaj sveta

KRALJ

kako ne razumejo

PAJAC

nočejo poslušati
pravijo da nimajo kraljev

KRALJ

neumnost vsi imajo kralje tudi če jih ne vidimo kralji so
globoko v naših srcih so kralji povsod
in jaz sem kralj
naredi da nehajo

PAJAC

ne morem
ne poslušajo norcev samo čivkajo z odprtimi kljuni in
ven jim mezijo prežvečena trupla

privabili so jih – črvi
menda so jih klicali tudi kadavri sami

KRALJ

nočem več poslušati

PAJAC

samo pojejo

KRALJ

odženem jih sam

polomim jim krila
skrivim kljune
pocufam perje
zasujem jih s kamenjem in smolo

nočem več poslušati

vse
vse ptice
vse je treba ubiti

pajac se prikloni.

zavre smolo, pripravi sulice in loke. brzostrelke, motorke, zračne puške.

ljubezen in druga morilska orodja.

da pričakajo kralja.

*

*vrt.**kralj ves v perju in krvi. vihti bakren meč in klati drobna telesca z neba.
naokrog kričijo ptice.*

ŽENSKA

pusti ptice

*kraljica za kraljem. kot senca evridike, preden jo je orfej za vedno izpustil po
predorih kraljestva hada. s korakom votlih kosti.*

KRALJ

a

ŽENSKA

ne maraš kako letajo

KRALJ

ne maram

ŽENSKA

ne maraš kako pojejo

KRALJ

ne maram

ŽENSKA

ne maraš božati njihovega perja

KRALJ

ne maram

ŽENSKA

razpasle so se s tabo
tisoč drobnih src ki bije

KRALJ

ušesa me bolijo

ŽENSKA

zatisni si zidove

KRALJ

med kamenjem odmeva njihov ščebet

ŽENSKA

zakaj me odvrčaš
zakaj ne maraš da bi slišal

KRALJ

zavedljivka
norca delaš iz mene
jaz sem kralj
jaz se ti ne dam
vzemi svoje ptice

ŽENSKA

ptice ne ubogajo ukazov

KRALJ

ljudje jih

ŽENSKA

ptice nimajo kraljev

KRALJ

nimajo kraljic

ŽENSKA

nihče nima kraljice

KRALJ

jaz jo imam
pospravljeno v vrtu
si jo že našla

ŽENSKA

govorila bi

KRALJ

nisem slišal

ŽENSKA

ušesa so doumela

KRALJ

odrezati jih dam

ŽENSKA

potem boš slišal glasneje

KRALJ

samo od daleč

ŽENSKA

držiš me blizu

KRALJ

izženem te
ubijem
poteptam

ŽENSKA

v tebi je zver

KRALJ

zver sem

ŽENSKA

ljubezen je zver z dvema glavama
veže ju isto telo
vsak človek nosi v sebi tako zver
z enim svojim
in z enim tujim obrazom

KRALJ

ubijem zver

ŽENSKA

tvoja zver nosi mojo glavo

KRALJ

ubijem jo znova

*in kralj ubije vse.
vse ptice.*

DRUGO POGLAVJE

*

*vrt.**neprešteta trupla.**telesca ptic. potoki drobne ptičje krvi. drobne razlomljene votle kosti.**drobni odprti kljuni, iz katerih visijo na pol prežvečena trupla in črvi.**kralj šteje.**tišina se ne prebuja in ne gomazi in ne preklada in ne šelesti in ne raste in ne razpira svojih prodornih glavic, obračajoč se proti bakrenemu**– soncu –**– kralju –**v vse štiri strani se razteza neskončnost.*

KRALJ

pet milijard sedem milijonov osemsto štiriindvajset dva
tisoč sto tripet milijard sedem milijonov osemsto štiriindvajset dva
tisoč sto štiripet milijard sedem milijonov osemsto štiriindvajset dva
tisoč sto pet*premolka*

pet mil...

pet mil...

pet milja...

...aaaar...

...rd

tišina

ŽENSKA

boš končal

KRALJ

kadar vidim da je tu

ŽENSKA

tu je

KRALJ

ženska ali kraljica

ŽENSKA

če je ne bi bilo bi odšla
čemu šteješ

KRALJ

da vidim

ŽENSKA

ne vidiš
vsi so tu
vsi črvi
vsa trupla
vse ptice
vse si ubil

KRALJ

ti si jih ubila

ŽENSKA

tvoj ukaz

KRALJ

ti si jih pripeljala

ŽENSKA

ptice ne ubogajo ljudi
nisem jih klicala

KRALJ

prišle so s tabo

ŽENSKA

prišle so k tebi

KRALJ

hotele so peti

ŽENSKA

ne maraš njihovega perja
ne maraš kako letajo
ne maraš več njihove pesmi

hotele so govorit
nisi slišal
hotele so vprašat
zakaj si jih ubil
zakaj jih ne boš zakopal

KRALJ

kršile so zakon

ŽENSKA

drage so mi bile
ljubila sem njihove kljune
ljubila sem njihovo perje
ljubila sem njihovo petje
zakaj si jih ubil

KRALJ

motile so mir

ŽENSKA

tudi jaz bi govorila

KRALJ

ničesar mi nimaš povedat

ŽENSKA

veliko

KRALJ

tvoj glas izdaja

ŽENSKA

samo resnico

KRALJ

tvoj glas so laži
odšla si
nočem da se vračaš

ŽENSKA

nisem odšla
samo za hip sem te zapustila

KRALJ

odšla si

ŽENSKA

prav imaš
odšla sem
pa si požgal gozd
robove kraljestva

KRALJ

lažeš
v očeh ti vidim

ŽENSKA

kakšne barve so moje oči

KRALJ

zelene so

ŽENSKA

rdeče

KRALJ

zelene
kakor gozd v katerega si šla skrit svoje izdajstvo

ŽENSKA

rdeče
kot gozd ki si mi ga požgal

KRALJ

moji gozdovi so zeleni

ŽENSKA

poglej me
tvoj gozd je mrtev

KRALJ

živi

ŽENSKA

mrtev je in posušen
pusti mu da zgnije

KRALJ

jesen je

ŽENSKA

za jesenjo pride zima
tebi pada baker namesto listja
poslušaj

KRALJ

slišim

ŽENSKA

prisluhe imaš

KRALJ

slišim

ŽENSKA

ne poslušaj
listi padajo z dreves
kraljestvo ti zveni kot bakreni zvon podrtga zvonika
v udih mi doni ko zadenejo tla

KRALJ

mar mi je

ŽENSKA

mar ti je
ko skrbno preštevaš cvetlice svojega vrta
ko sadiš podanike brez utripa
ko skrivaš mir za vsako ceno
ko zidaš baker v svet
mar ti je
si govoril
mar ti je
pa si gledal kraljico kako odhaja
iz spalnice v spalnico
proti zahodu
mar ti je
pa nisi požgal gozda ko je šla
ko je zamenjala kralja za norca
in norca za kralja
mar ti je
si govoril
ves čas si govoril
prvi med ljudmi
ves čas si govoril
za mir
pa si požgal gozd ko se je vrnila
da jo priklepaš k sebi v puščavo

pobil si ptice kralj
ostale so zveri

KRALJ

nobenih zveri ne vidim

ŽENSKA

še vedno ne gledaš

zakaj še šteješ kralj
ne vidiš da je tu

KRALJ

ne vidim

ŽENSKA

slep si

KRALJ

gledal sem si v prsi
nobene zveri ni tam
vse votlo
baker in praznina
lagala si o zvereh

ŽENSKA

ne moreš videti če ne poslušáš
nikamor niso šle
boš videl da so se vrnile*kralj obstoji.
ne misli.
ne šteje.*

*

*pozneje.
pozno.
zelo pozno.
zelo, zelo pozno.
kraljeve sobane.*

KRALJ

čemu bi delal prevale če lahko skačem na mestu
opijanje v zataknjenosti je čas ki mineva brez prestanka
v isti liniji
čemu bi se nasmihal če lahko krivim ustnice
čemu bi poslušal če lahko govorim
za vsako molčanje imam kaj povedat
čemu bi se zadovoljeval če pa pride intelektualni užitek
ob odtegnitvi
prepričan sem da so se mi skisali možgani
zavreli so se spremenili v mošt
to bo odlična letina
zapirajo se mi oči pa še kar ne spim
ne zdi se mi smiselno da v tem stanju govorim in vendar
bom govoril
in vendar me ne bo nič slišalo pa če bi poslušalo vse
pogovarjati se s praznino je največji užitek
kako bi si pasel oči na paradi klovnov ko pa mi jih boža
vakuum

zavrnitev iz principa je drugačna od zavračanja iz nuje

volja do nič pa je najmočnejša od vseh

in najmočnejši od vseh sem sam

sam sam

pet

štiri

tri

dve

do česa odštevam

in kje je ena

in čemu

se trudim

popisat

stran

do

konca

povedat

svet

do

konca

praznino

praznino tišino

še sem lik

samo avtorju (*tj. brezspolni ideji velikega vsevednega avtorja*) je zmanjkalo besedila

ko se obrnem navznoter se mi zvrsti in popade me panika

PAJAC

visočanstvo

KRALJ

panika

PAJAC

že veste

KRALJ

vse

PAJAC

in

KRALJ

kdo

PAJAC

kaj

KRALJ

kje

PAJAC

virt

KRALJ

cveti

PAJAC

ne
gnije

KRALJ

spet

PAJAC

še vedno

KRALJ

čemu

PAJAC

ne veste

KRALJ

ničesar

PAJAC

invazija visočanstvo
na podlagi gnilobe

KRALJ

invazija

PAJAC

tako je
nad trupla spet
pa ne več črvov
/ ptic
– zveri

KRALJ

dvo glavih

PAJAC

prosim

KRALJ

glave

PAJAC

z glavami

KRALJ

z dvema

PAJAC

eno visočanstvo
eno glavo imajo
grdo in gargojlasto
opičjo ali hijensko
z gnilimi čekani
s preklanim jezikom
zakrnelimi krili pod hrbtom
s kačjim ali volčjim obrazom
trupom gromozanskega plazilca in rilcem ali rogovi
z luskami in dlako
konji s krili levi s kačjim vratom
troglavi psi in hipogrifi
glave imajo
vse so strašne
strašnejše kot je vaša

*kralj se zapodi za burkačem. podita se okrog prestola.
burkač se zabava. kralj sope.*

PAJAC

eno glavo
ali tri
nobena nima dveh

mrhovina jih je privabila
izjemoma rožnat zahod

*kralj se zadihan ustavi.
burkač teče okrog njega naprej.*

KRALJ

samo eno
ali tri
nobena nima dveh

PAJAC

prepričan sem visočanstvo eno in grdo ko smrt skoraj
kot vašo
čemu bi kaka zver imela več kot eno tako glavo

kralj se znova zapodi za burkačem, ga ujame za vrat in stresa kot lutko.

KRALJ

čemučemučemuče...

PAJAC

visočanstvo

KRALJ

da

PAJAC

zveri
kaj naj storimo z njimi

KRALJ

kar diha – diha preglasno
kar bije – bije preglasno
kar utripa – utripa preglasno

MIR

mir gradim na tem planetu
je invazija mir
so mir zveri

mir hočem
vse drugo
vse
je preveč

in kralj gre na vrt.

in začne pobijati zveri.

*

*vrt.**kralj z velikim bakrenim kladivom lomi mitološka telesa.**krog njega rjoveč umirajo zveri.*

ŽENSKA

pusti zver

KRALJ

ne bom

ŽENSKA

nahriniti bi jo moral
naj žrejo kar se mora požreti

KRALJ

nočem da gnijejo
da pozabijo kar je treba pozabiti

ŽENSKA

kaj mir žre kraljestva bolje kot zveri

KRALJ

tiše
brez nemira v srcih
brez src

ŽENSKA

srca so tiha

KRALJ

vsako je preglasno

ŽENSKA

čisto vsako

KRALJ

tudi moje

ŽENSKA

ko se ti bo zlomil baker v prsih
in boš končno slišal svoje besede
te bo minilo da bi še govoril

KRALJ

baker se ne bo prelomil
vlila si ga sama

ŽENSKA

ko sem šla sem se vrnila
baker pa se ni strl

KRALJ

nisi prinesla miru

ŽENSKA

vojne ne

KRALJ

smrt

ŽENSKA

ti si ubil črve
ptice
zdaj zveri
nisem jih klicala
nisem hotela bit prva med njimi

ko končaš
bi me spet položil mednje

KRALJ

moj vrt sega v neskončnost
zadnja boš ki jo bom preštel

ŽENSKA

kdo je ta samota v tebi ki te sili da si vedno tako
neznansko krut

*kralj zarenči. zavihti velikansko kladivo proti ženski.
krog njega umirajo zveri.*

*

*pozneje.
pozno.
zelo pozno.
zelo, zelo pozno.
oglašali bi se ptiči jutra, če bi še živeli.*

*vrt.
okrvavljeni kralj zmagoslavno čepi na kupu trupel in se pretvarja, da je
velikanski ptič. pod nogami mu ležijo steklenice bakrenega vina.
na ves glas se reži, pije in kraka.*

izpod kupa mrtvakov se priplazi pajac.

PAJAC

je konec

KRALJ

končano je

PAJAC

so mrtve

KRALJ

vse

PAJAC

vse

KRALJ

prav vse
žrle so ptice in mrhovino
zaklal sem jih
odsekal vse grde glave
jih zažgal
kri je tekla v potokih
strdila se je v koritih

pomrle so med strašnim ječanjem
ne bodo se več vrnile

PAJAC

strašno

KRALJ

najstrašnejši sem

PAJAC

zarjo so obarvale bakreno

KRALJ

vsaka zarja je bakrena

PAJAC

včasih je tudi rožnata

KRALJ

nisem videl
je res

PAJAC

res je
včasih se zdi skoraj romantično
da bi rad držal koga za roko veste
da bi si rad dal vedet da ostane
včasih je tudi to dobro
mirno

KRALJ

pa te ne moti

PAJAC

kaj visočanstvo

KRALJ

to bitje
zunaj
ki ni tvoje

PAJAC

včasih visočanstvo
to bitje postane tvoje
kakor da bi imel dvoje src
ali morebiti oba isto

KRALJ

pogledal sem
včeraj
rutinski pregled
pa ga nisem našel

PAJAC

česa visočanstvo

KRALJ

srca

PAJAC

ne bi tega opazili visočanstvo
saj ga vendar potrebujete za življenje

KRALJ

ne

ne zdi se mi da bi ga potreboval

a
mislim

da sem ga nekje izgubil

razpre svoje votle bakrene prsi. brska.

in ne najde.

TRETJE POGLAVJE

*

*vrt.**neprešteta trupla.**prežvečeni črvi. telesca ptic. kadavri zveri. potoki strjene bakrene krvi. bakrena zarja.**in spokojno nebo.**kralj išče.*

ŽENSKA

vse
vse so pomrle
eno glavo so imele
nič niso bile krive

KRALJ

krive so bile

ŽENSKA

motile so le tebe

KRALJ

moj mir

ŽENSKA

odmev v prsih ti množi tišino
si zdaj srečen

KRALJ

nisem ga izrul
odložil sem ga

za trenutek
za noč spanca

ŽENSKA

dobro vem da ga ne najdeš

KRALJ

ni važno
nisi ga marala
mojega srca

ŽENSKA

marala sem tebe

KRALJ

ni važno

ŽENSKA

važno je

KRALJ

izgubil sem ga

ŽENSKA

sam nisi maral zanj

KRALJ

kako bi maral za to kar si zavrgla
ne govori kralju

ŽENSKA

a če govori kraljica

KRALJ

kraljice ni

ŽENSKA

kraljico so ubili
v njeni spalnici

nihče je ni ljubil
pa so se je podaniki usmilili in so ji zavili vrat

KRALJ

ni res

ŽENSKA

prav imaš
ubil jo je kralj ker je ni ljubil
služabniki so zgolj odnesli truplo na dvorišče

KRALJ

ni res

ŽENSKA

res je ubila se je sama
a je njeno roko vodil nož
ne – mož

KRALJ

uganke pleteš
kraljica se je ubila sama
da je kralju vzela
kar mu je bilo drago

ŽENSKA

pa je kralj njej vzela
smrt – ne srca

KRALJ

praviš da bi govorila
ničesar nisi povedala
čemu tako govoriš

ŽENSKA

čemu tako poslušaj

KRALJ

v svojem svetu živiš

ŽENSKA

sveta ni več
ni rožnate zarje
samo rdeča

KRALJ

zaradi tebe

ŽENSKA

ti si ga uničil
požgal
odel v bakreni plašč
pobil vse kar je spustilo najmanjši zvok življenja

KRALJ

bi plesala če bi pel

ŽENSKA

z rjastim glasom

KRALJ

včasih sem ti bil tak ljub

ŽENSKA

tudi ko si izrul srce

KRALJ

sama si si ga izdrla

ŽENSKA

samo za trenutek sem ga izgubila
drobna nepozornost
ko mi je v oko padel odblesk rožnate zarje
vrnila sem se

KRALJ

brez tega kar bi bilo moje
čuvat bi ga morala
mir v njem

ŽENSKA

nisem pozabila

KRALJ

hotela si pozabiti

ŽENSKA

nisem te hotela jeziti

KRALJ

zavrgla si ga
da si me razbesnela

ŽENSKA

pa si se maščeval
ubil si zveri

KRALJ

nosile so tvoj obraz
hotel sem pogledati
ali v želodcu nosijo kaj mojega srca

umanjkalo mi je se spomniš

ŽENSKA

obema je umanjalo isto srce

kaj boš zdaj s svojimi mrlički kralj
bodo oni plesali po tvojih sobanah
boš med njimi iskal moj obraz
bodo oni zapustili rožnato zarjo na zahodu zate
se bodo žrli samizakaj ne spiš kralj
zakaj si si nadel krono in odložil srce
zakaj si nehal poslušati ko se je začela večnost*kralj se zvije v kroglo in si zatisne ušesa.
in ne more več poslušati.*

*

pozno.

zelo pozno. prepozno.

kraljeve sobane.

na bakrenem prestolu čemi zgrbljen bakreni kralj.

ogrnjen v bogat bakren kraljevski plašč. na glavi mu počiva ostra bakrena krona.

na licu bakrena brada. baker pod očmi se mu v polkrogih vdira v lobanjo.

glavo podpira z dlanmi in bulji v prazno.

sunkovito se dvigne in zalaja.

KRALJ

zašiti misel
za trenutek tišine

izgubiti utrip
da bi ne razbijal miru

delovati brez upanja

ali zavreči um
je laže
razgraja se hitreje
ko ga noče presekati spanec

molč bi imel
debel molk na povodcu
da bi gradil zidove kraljestva
da bi ne iskal srca
ne izgubil
ne dal

kralj bi bil
da bi misli ne imel
ne kraljice
ne misli
ne molka

zgoj mir
mir
mir

da bi se mi zahotelo
še črva v mašineriji

dolgčas mi je
hočem na vrt

PAJAC

ampak vaše visočanstvo danes je sobota vse kraljestvo
ve da vaše visočanstvo ob sobotah dolgo spi in potem
dolgo sedi na bakrenem prestolu in vaše visočanstvo je
mož navad

KRALJ

danes se nočem dolgočasiti

PAJAC

ampak danes mora vaše visočanstvo dolgo spati in se
potem dolgo dolgočasiti

KRALJ

danes hočem šteti

PAJAC

ampak vaše visočanstvo
vse kraljestvo ve da morate danes dolgo spati in se nato
dolgo dolgočasiti

KRALJ

dolgočasiti bi se moral

PAJAC

kot vsako soboto

KRALJ

ob sobotah po navadi dolgo spim in se nato dolgo
dolgočasim

PAJAC

vse kraljestvo ve

KRAJ

kateri dan je danes

PAJAC

sobota je

KRALJ

danes se nočem dolgočasiti
rad bi se sprehajal po bakrenem vrtu

PAJAC

ampak vaše visočanstvo je mož navad
pravično bi se bilo držati navad
pravično bi bilo dolgočasiti se

KRALJ

ker je danes sobota

PAJAC

ker je danes sobota
pravično je da se vaše visočanstvo tudi danes dolgočasi

KRALJ

danes se nočem dolgočasiti zdi se mi da se že celo
večnost dolgočasi

PAJAC

meni pa se zdi prav da se malo dolgočasite

KRALJ

tebi se zdi pa prav
da se malo dolgočasi

PAJAC

to se mi zdi dobro za vaše zdravje visočanstvo

KRALJ

za moje zdravje

PAJAC

za vaše zdravje
dolgčas vendar vodi v introspekcijo

KRALJ

introspekcijo sem pojedel predvčerajšnjim
danes hočem šteti

PAJAC

ampak tako je v navadi
vse kraljestvo ve

KRALJ

nočem da je danes sobota
ukazujem
danes ni več sobota
danes bom štel

PAJAC

ampak vaše visočanstvo to vendar ni mogoče

KRALJ

da ni

PAJAC

vaše visočanstvo
se ne spominjate

KRALJ

ničesar se ne spominjam

PAJAC

trupla so vas zapustila

*kralj skoči s prestola.
in steče skozi prazne sobane.*

*

*na vrtu.
ni trupel. ni ptic. ni zveri.*

kralj hiperventilira.

KRALJ

nič
nič več
kje je moj vrt

PAJAC

odšli so

KRALJ

kako odšli

PAJAC

po nogah
po rokah tisti ki niso imeli nog

KRALJ

trupla so

PAJAC

in vi njihov kralj

KRALJ

pa so me vseeno zapustila

PAJAC

prav zato
črvi
ptice
zveri
menda je bilo vsega preveč

KRALJ

sedem milijard

PAJAC

osem milijonov

KRALJ

tristo osemindvetdeset

naredi da se vrnejo
hočem da se vrnejo

PAJAC

nič več
visočanstvo nič več jih ne bo

KRALJ

prav nič

PAJAC

nič

KRALJ

nič – mrlič – nič

hecno
komu naj pa zdaj vladam

*prazna bakrena stepa.
brezvetrje.
spokojno nebo.*

KRAJ

kralj bi bil kralj ko bi komu imel za vladat kralj bi bil kralj ko bi imel kraljestvo kraljico kralj bi bil kralj ko bi bil krvoločen ko bi bil debel debelejši ko bi imel prestol in krono in srce bi mi utripalo v ritmu vladavine kralj bi bil kralj ko bi hotel in vedel kaj hočem in ko bi si to brezkompromisno vzel ampak najprej mora imeti kralj komu za vladat to je pogoj

kralj sem kralj čisto tak kralj mora biti kralj če hoče bit pravi kralj tak da zatira ljudstvo drugače kralj ni kralj

kralj mora biti več maščevanja in ljubosumja in spletk
morjenja drugih kraljev v spalnih srajcah in vladarskega
tiranskega vedenja kralj bi bil kralj ko
kralj sem vse to sem
vse

ampak zdaj
ni mi treba več moriti nikomur nimam bit tiran nikogar
nimam več na vesti nihče več mi ne krati spanca

komu naj ukazujem in razkazujem svojo veličino
koga naj krivim kralj ni kralj če nikomur ne ukazuje kdo
me bo delal za kralja kdo naj ve kako pravičen kralj sem
postal kdo naj ve da vlada mir kdo naj ve če nikogar ni
kdo naj ve

PAJAC

jaz vem

KRALJ

vsak dan sem jih štel in čakal da vzcvetijo
vsakega sem poznal po obrazu in stopnji gnilobe

PAJAC

nikdar niso gnila

KRALJ

pod skrbnim nadzorom

PAJAC

menda so se naveličala čakanja
menda so zahtevala da jih pokopljemo

KRALJ

to so rekla

PAJAC

tako je visočanstvo
pokopljemo
poključvamo

požremo
ali sploh kakor koli raztelesimo
hotela so gniti namreč
tudi ona
to da so mrtva jih ni preveč motilo
hotela pa so biti pozabljena
odpravljeni
dokončno – končno

KRALJ

kako so lahko govorila
ko pa so bila mrtva

PAJAC

poslušal sem visočanstvo

KRALJ

in si slišal

PAJAC

skoraj vse

KRALJ

kam so šla

PAJAC

nekam za obzidje
menda iščejo pokopališča

KRALJ

pa ena

PAJAC

nikamor

kralj premišljuje.

KRALJ

poslušal si
in slišal kaj so govorila

PAJAC

da visočanstvo
vse to

KRALJ

pa tudi zarjo si videl
rožnato

PAJAC

tudi to

KRALJ

jaz pa je nisem videl

kralj premišljuje.

PAJAC

visočanstvo
kaj pa zdaj

KRALJ

zdaj
začnem z ena

PAJAC

z ena

KRALJ

prav z ena

pajac v kriku groze beži pred kraljem.

kralj se zapodi za pajacom, z morilskim pogledom v zobeh.

tečeta.

tečeta.

tečeta.

in obtečeta svet.

ČETRTO POGLAVJE

*

*kralj teče.
zadihan, a teče.
proti zahodu okrog sveta.*

*pred sabo preganja pajaca.
kakor je veliki ahil nekoč gnal hektorja okrog trojanskega zidu.*

*in se gonita.
in se gonita.
in se gonita.*

okrog bakrenega sveta.

ŽENSKA

kje je tvoja sreča kralj
obračaš se proti senčni strani

kje je tvoja ljubezen kralj
obračaš se proti senčni strani

kje je tvoje bogastvo kralj
obračaš se proti senčni strani

kje je tvoja mogota kralj
obračaš se proti senčni strani

kje kralj je tvoje srce
obrneš se navznoter in ne vidiš srca

vprašaj se po umu
in ne najdeš smisla

kje so tvoje oči kralj
ugotovil boš da ne moreš gledati
ne da bi videl

da ne moreš slišati
ne da bi govoril

preganjati
ne da bi bežal

kje kralj je tvoja senčna stran
in pogledaš kralj svojo senčno stran in postane te strah
in začneš teči

teči
teči
teči

teci teci teci kralj
k temu kar si zavrgel
proti smislu sončne strani

ugotovil boš
da sončne strani ni
in prispel boš v senco
se zvil v majhno kroglo kakor otrok
in dolgo in prodorno jokal
vrele solze ti bodo razbrazdale lica
ovohavale te bodo zveri
obletavali ptiči
spreletavali mrličiči
zarja bo rožnato brbotala
baker bo pozelenel
ti kralj pa boš jokal

če bodo iz tvojih solz zrasle cvetlice
bo vzšlo sonce

teci
teci
teci kralj

teci na vzhod

*

z druge strani v kraljestvo priteče kralj.

*v roki drži roko pajaca in njegovo cunjasto truplo dlan v dlani vleče za sabo.
začudeno si ogleduje prazno bakreno kraljestvo.
previdno se dotika sten.*

KRALJ

kaj je to

odgovora ni.

ena
kaj je ...

odgovora ni.

kaj je to

odgovora ni.

*kralj z roko podpre pajacev polomljeni vrat in mu odpira usta, kakor lutki.
posnema njegov glas.*

PAJAC LUTKA

kraljestvo vaše visočanstvo

KRALJ

kako visoke zidove ima
debele
neprepustne
čisto gladke
in iz bakra

nihče ne more prodreti skoz te zidove

kako dolgi so ti zidovi
kakor da zaobjemajo svet
in ostri stolpi

vsi bakreni
da bi sonce zaslepil njegov lastni odsev
kje sem

PAJAC LUTKA

v kraljestvu vaše visočanstvo

KRALJ

dvorane so prazne
neizprosne
bakrene
kaj je tu vse iz bakra

čisto vse je iz bakra

kje so ljudje
kje so graščaki
kje so
kje so podložniki
ptice
zveri
kje je vrt posajen s kraljevimi cveticami

kje so zaljubljeni ki tekajo po kotih

PAJAC LUTKA

ni zaljubljenecv ki bi se skrivali po kotih

KRALJ

kako
kako da jih ni

PAJAC LUTKA

nikogar ni

KRALJ

to kraljestvo je zapuščeno

PAJAC LUTKA

ni zapuščeno vaše visočanstvo
tu nekdo živi

KRALJ

le kdo bi hotel tukaj živeti

PAJAC LUTKA

vaše visočanstvo

KRALJ

le kdo bi hotel tukaj živeti
kdo bi zgradil tak kraj

PAJAC LUTKA

vaše visočanstvo
za temi zidovi
živite vi

KRALJ

nemogoče
jaz imam vendar srce

odmev.

jaz imam vendar srce

jaz imam vendar srce

jaz imam vendar srce

jaz imam vendar srce

jaz imam vendar srce

jaz imam vendar srce

jaz imam vendar srce

kralj se grabi za prsni koš.

*pograbi truplo pajaca.
ga raztrga.*

*v roke vzame njegovo srce.
izmenično posluša njegov molk.
in svoje neme prsi.*

*

*sobane.
na prestolu sedi truplo kraljice.
v njenih prsih zeva sveža luknja.*

za hrptom ji stoji bakreni kralj in ji razčesava gnilobne lase. ravna obleko. obuva sandale. pivna kri.

KRALJ

hotela so biti požrta
katera trupla bi hotela biti požrta

ŽENSKA

ko bi ne mogel žreti
bi tudi ti hotel da žrejo tebe

KRALJ

kralji bi morali žreti

ŽENSKA

sebe
predvsem

KRALJ

ne gre
sem poskusil
pa sem iz bakra

ŽENSKA

tvoji zobje so iz mesa

KRALJ

še si tu

ŽENSKA

saj me ni
kraljica sem
česar si ti kralj

KRALJ

kaj hočeš

ŽENSKA

da bi se žrl
svoje zobe
pa so ti preveč ljubi

KRALJ

nisi slišala da nimam srca

ŽENSKA

druge si žrl
pa so zdaj presiti

KRALJ

ni jih več

ŽENSKA

si jim pustil da grejo

KRALJ

čakal sem da se razcvetijo

ŽENSKA

na pokopališčih rastejo prave rože

KRALJ

tulipani

ŽENSKA

teh se ne nosi

KRALJ

spomnim se
samo te si hotela

ŽENSKA

zakaj

KRALJ

ne spomnim se

povpraša truplo pajaca.

se spomniš

tudi on se ne spomni
sem te imel rad?

ŽENSKA

ljubezen si ubil
ker si pozabil

KRALJ

ljubezni ne
samo telo

ŽENSKA

da bi vladal

KRALJ

da bi vladal mir
tvoje vračanje ga je kalilo

ŽENSKA

miru nisi potreboval

KRALJ

bilo me je strah
pa sem ga hotel

ŽENSKA

velikana je bilo strah dečka v drevesu

KRALJ

nekdo mi je povedal to zgodbo

ŽENSKA

spomni se ženska ti jo je brala

KRALJ

čudno je bilo
blizu

ŽENSKA

šel bi bliže

KRALJ

čakal sem da zraste

ŽENSKA

vt

KRALJ

ne

ŽENSKA

korenina

KRALJ

čakal
kompostiral um
za cvet

ŽENSKA

železo ne cveti
železo ne

KRALJ

rjavi

ŽENSKA

še čakaš

KRALJ

včasih je blizu

ŽENSKA

ves čas odhaja

KRALJ

če ukažem bo ostala

ŽENSKA

ženska ali kraljica

KRALJ

iščeš me

ŽENSKA

le moje besede

KRALJ

včasih se mi zdi da skačejo z enih ust na druga
s tvojih na moja
ali kdo je začel

koga moram kriviti

tišini bom ukazal
da jih ujame v vaze iz bakra
vkovati jih dam v bakrene cvetlice
da vedno cvetijo

takrat ne bo nič ničesar govorilo
noben zob ne bo nikogar žvečil
noben um se ne bo mlel
nobeno srce bilo
nobeno uho slišalo
nobena usta ne bodo dihala
zraka iz tujih ust
v tuja pljuča

kadar odideš
molč te bo klical nazaj

ŽENSKA

ni prošnja v glasu
v ustnicah jo nosiš
v molku se izrekaš

KRALJ

tvoj molk molči
z mojimi usti

kralj sname bakreno krono.

ŽENSKA

ista so
najina usta

isti zveri pripadajo

samo da tvoja še žvečijo
druga
od tebe
za vedno asketska

bakreni kralj bakreno krono položi na kraljičine krvavo bakrene lase.

*kraljica ne umre od krvaveče rane v prsih.
kraljičin trup razpade v bakreno lupino.
votlo kraljico pred noge bakrenega kralja.*

*in bakreni kralj gleda.
in ne vidi drugega.
in ne sliši drugega.*

in je sam.

*in bakreni kralj posluša bitje v svojih prsih.
in ga ne sliši.
in ujčka v naročju razpadli trupli.
in bakreni kralj obsedi.
in molči.
in vlada nad molkom.*

*nepremično do konca.
da ga preraste trava.
da zarjavijo njegova vezja.*

*da oksidira njegova krona.
da se nekje ustavi njegovo izgubljeno srce.*

*in se počasi okrog zelenečega bakra
razrastejo bakrene cvetlice.*

PETO POGLAVJE

*

*nič.**rjaveči kralj tiho čemi na svojem prostorčku.**nekje na drugi strani.**se mu smeji Bog.*

BOG

moj vrt je moj vrt
to mora biti vsakomur jasno in nikomur ne bom dovolil
da se tu igra razen samemu sebi
na ta vrt je pomlad pozabila¹

KRALJ

a

BOG

a

KRALJ

kaj

BOG

kaj

KRALJ

kaj kaj

BOG

ja zakaj

KRALJ

a

zazdelo se mi je

---

¹ Oscar Wilde: *Sebični velikan*, v: *7 na mah*; prevedla Polonca Kovač. Ljubljana: Epta, 1994.

BOG

kako

KRALJ

da bo tako bolje
da bo mir

BOG

aha

čemita v tišini.

BOG

pa je

KRALJ

kaj

BOG

bolje

*kralj skomigne.
čemita naprej.*

BOG

ti je bilo všeč

KRALJ

mislim da sem se zabaval

BOG

napravil sem te takega

KRALJ

sam sem se napravil

BOG

nisem si mogel pomagati
hotel sem da si mi podoben

KRALJ

nikomur nisem podoben

BOG

tudi jaz ne
greva od začetka

KRALJ

ne

BOG

pa cvetlice

KRALJ

niso hotele rasti

BOG

vem

bog premišljuje.

daj mi rebro

KRALJ

ne

BOG

popravl bom
daj mi rebro

KRALJ

ne dam

BOG

zakaj pa ne

KRALJ

ker ne

BOG

rabim ga za ...

KRALJ

vem

BOG

nočeš da ...

KRALJ

ne

BOG

res

kralj bulji v boga.

BOG

kaj pa hočeš da se zgodi

kralj bulji v boga.

da pripeljem nazaj pajaca
črve
ptice
zveri

kralju iz odprtih ust mezi slina.

trupla
hočeš novo kraljestvo – nov vrt

kralj nič.

se hočeš spomniti
gotovo se hočeš vsega spomniti

kralj še vedno nič.

delček
mogoče bi se spomnil samo drobnega delčka samo dela
vsega kar je bilo prej

vse ti lahko dam
lahko ti napišem igro po meri
dobra bo
boljša

nočeš kraljestva da bi bil spet kralj
da bi bil spet

vsak nekaj hoče

kralj že manj, kot nič.

hočeš modrost
lahko ti dam modrost če prosiš zanjo
hočeš spomine
lahko ti dam vse spomine
hočeš bogastvo
tudi to ti lahko dam
lahko ti dam modrost
lahko ti dam ljubezen
lahko ti dam zavedanje da ljubezni ni
lahko ti dam številko ena
hočeš biti ena

kralj nič.

nočeš biti srečen

KRALJ

kralj sem
vladar sveta

BOG

tudi kralji so lahko srečni

bog se enkrat histerično odsekano zasmеji.

BOG

daj mi rebro vse ti dam

KRALJ

ne potrebujem vsega

BOG

naj ti dam kraljestvo

KRALJ

nočem kraljestva

BOG

naj ti dam vrt

KRALJ

nočem vrta

BOG

komu boš kralj če ni sveta

KRALJ

sam sem že
kralj

BOG

nič ne potrebuje vladarja

KRALJ

nič ne potrebuje boga

BOG

daj mi rebro

KRALJ

ne dam ti rebra

BOG

zakaj ne

KRALJ

kralj sem

BOG

ne rabiš ga

KRALJ

vem

BOG

potem mi ga pa daj

KRALJ

ne dam

BOG

daj mi ga

KRALJ

ne

BOG

nekaj mora biti

KRALJ

ne

BOG

daj mi ga

KRALJ

ne

BOG

hočem ga

KRALJ

ne

bog skoči na kralja.

*in se stepeta.
s pestmi. in zobmi.*

kralj zmaga.

*s pretirano lahkoto.
nasprotnika zakolje.
ga obesi.
vrže z gore.
razstreli.
mu vtakne glavo v pečico.
prst v vtičnico.
tablete v grlo.*

*bog umira.
kralj opazuje njegove smrtne muke.*

bog umre.

*

kralj strmi v truplo boga.

čaka.

da se kadaver začne razkrajati.

čaka.

čaka.

čaka.

in se čakanja naveliča.

malo brcne truplo, da se zaguga.

truplo se naveliča biti mrtvo.

in vstane.

BOG

veliko krasnih rož imam najlepša od vseh pa je ljubezen²

KRALJ

sem rekel da noče rasti

bog se zasmeji.

KRALJ

srce sem izgubil
založil sem ga

BOG

se zgodi

KRALJ

zakaj si me napravil takega

BOG

ne vem
moral sem

---

² Prav tam.

pa tudi hotel
zdaj hočem spet

KRALJ

spomnil sem se kaj hočem
daj mi smisel

BOG

ne

KRALJ

to hočem

BOG

nočeš

KRALJ

hočem
daj mi smisel

BOG

ne dam ti smisla

KRALJ

pa mi ga naredi na novo

BOG

ne bom

KRALJ

čisto majhen banalen smisel
čisto nič ni treba da je kraljevski
čisto majhen je lahko
črvičji

BOG

ne dam ti smisla

KRALJ

kako ne

BOG

ne povem

KRALJ

rebro ti dam

BOG

zaželi si kaj drugega

KRALJ

ni drugega

BOG

zaželi si kaj drugega
vse ti lahko dam

KRALJ

kralj sem
ničesar ne potrebujem

BOG

ne dam ti smisla
zaželi si kaj drugega

kralj misli.

KRALJ

zmoresš umreti

BOG

Bog sem

KRALJ

zmoresš umreti zares

BOG

zmorem vse

KRALJ

torej te hočem ubiti

bog premišljuje.

BOG

ubiti

KRALJ

ubiti

vse

vse bogove

BOG

nič drugega

KRALJ

drugega nič

BOG

pa potem

KRALJ

a

BOG

kaj boš potem

KRALJ

sam

BOG

boš srečen

KRALJ

ne vem

bom videl

*bog se zamisli.
in prikima.*

*in kralj znova ubije boga.
ga zabode s konico gorečega meča.
mu razčesne lobanjo.
ga razmesari.
razcefra.
požre.*

in potem čaka.

*da se truplo zbudi.
da vstane.
da se vse začne znova.*

in kralj čaka.

*in čaka.
in malo rjavi.
ampak čaka.*

*in bog je mrtev.
zares mrtev.*

*sto enaindvajset let
po nietzschejevi smrti
je bog mrtev zares.*

in ne vstane.

dnevi minevajo.

*

*prazen.
nič.
kralj.
rjaveč.*

KRALJ

sam
nikogar ni
sam
sam sam
nikogar ni
ni več
ni
ni ni
nič
zato sem kralj
kralj sveta

moje
moje moje
moje moje moje moje
vse je moje!

lahko ukažem soncu da zaide in zašlo bo
čez uro ali deset
zašlo bo
lahko ukažem drevesu naj raste in raslo bo
lahko ukažem vodi naj bo mokra
ognju naj peče
vzhodu naj postane zahod da bosta dva

lahko ukažem zemlji naj bo prazna
življenju da umre
upanju da izgine

ker sem kralj
vse te stvari lahko ukažem ker sem kralj

ukazal sem
puščavi naj bo suha
vetru naj ne tuli
odmevu naj utihne
zemlji naj izgine
življenju naj umre
ukazal sem vzhodu naj postane zahod
in zahod je
ukazal sem cvetlicam naj cvetijo
in cvetele ...

ukazal sem in
ni lakote
ni žeje
ni žalosti
ni bolečine
ni skrbi
ker sem tako ukazal

ni življenja
ni boga
ker sem sam
sam sam
sam kralj

ker sem storil da bo tako
da ni vojn
da ni lakote
da ni žeje
da ni žalosti
in bolečine
da ni prevar
da ni zvestobe
da je mir

da pod mojo vladavino vlada vesoljni mir
zato je vse to moje
zato sem kralj

kralj
kralj sveta
sam sam
sam kralj
to je moj svet
pripada meni

meni
meni
meni
ker sem kralj

našel sem smisel in ga požrl
na moj ukaz je vzhod začel zahajati
na moj ukaz je trajanje izgubilo vrednost
beseda govor ideja smisel krona glavo ljubezen srce
na moj ukaz nič več ne bo kalilo miru

ne roka ne noga ne smisel ne zob

ne bo znova
na moj ukaz
ne bo nič znova
ne bo zahoda da bi rdel
ne bo črvov da bi žvečili
ptic da bi se drle
zveri da bi imele dva obraza
trupel da bi gnila
cvetlic da bi rasle

ker sem tako ukazal
da ne bom nikoli ukazal ničesar več
ne bom nikoli ukazal ničesar več
nič več
več nič

sam sam
ker sem kralj
sam kralj

kralj sveta

*zamisli se.
utihne.*

zakliče.

odmeva ni.

zakliče znova.

*uleže se na tla in gleda v nebo.
se prekopicuje in skače naokrog.*

ozira se za bogom.

išče.

čaka.

kriči.

odmeva ni.

kralj

odneha.

**Sodobna
slovenska
dramatika**

Aljoša Lovrić Krapež

Weltschmerz

Dramsko besedilo s spominom

OSEBE:

MARIJA TRIBUŠON
SANDI TRIBUŠON

VIKTOR RICCI

URH STRAUSS
MELITA STRAUSS

LUCIJA OŽBOLT
FRIC KODARIN
ŽIGA STRAŽIŠAR

DINO JURINIĆ

LILI KRAJNC
ROBI KRAJNC
IZAK KRAJNC
LUKA KRAJNC

ČAS:

Prvo dejanje: Prvi dnevi pomladne epidemije.

Drugo dejanje: Eno leto po začetku epidemije.

Tretje dejanje: Leta nostalgичnega vračanja v čase, ko smo bili vsi še otroci.

PROLOG

Pod alpskimi slemeni je dolina, ki vodi v kotlino. V kotlini je mesto. V obliki morske zvezde. Na severnem kraku je majhno blokovsko naselje. V osrčju tega leži blok, obrnjen proti goram na severozahodu. Poleg tega bloka je razpršenih še nekaj drugih starih blokov iz prejšnjega sistema. Med njimi je otroško igrišče, kot žep na raztrganih hlačah, z zeleno livado povezuje vhode v krogu razporejenih blokov. Ena izmed prvih nedelj v letu, ko roke zapustijo rokavice, ko vratove otrok izmenično še pokrivajo pisani šali in ko labello uporabljajo le tisti z najbolj občutljivimi ustnicami. Na igrišču se igra kopica otrok, njihovi starši – ženske in moški – pa se, zbrani v krogu, pogovarjajo o tem in onem: o šoli in vremenu, zdravju in smrti, gospodarstvu in naravi, ko beseda nanese na politiko in se mnenja pogledajo izpod obrvi, pogovor preložijo na naslednjič. Starci in starke sedijo blizu njih, nekateri so celo pomešani. Izmenjujejo se pri partijah šaha. Tisti, za katerega se ugotovi, da se poskuša vrivati, mora počakati cel krog. Mimo se peljejo prvi sezonski kolesarji. Z bližnje ceste se vsake toliko zasliši predirljivo škripanje gum in melanholično oglašanje še hladnih motorjev.

Blokovska pravokotna površina se dviguje nad igriščem z zavitim rumenim toboganom, dvema gugalnicama z gumama, pisanim "konjičkom" na vzmeti, parom plastičnih, zelenih košev za smeti in tremi klopčami, s katerih se počasi lušči star, zelen lak. Po tleh leži stara, od zime poteptana rjavkasta trava. Okoli igrišča stoji nekaj visokih smrek in oskubljenih rožičevcev. V kotu igrišča je češnjevce, ki začinja odganjati majhne bele lističe.

Fasada, od sive pa vse tja do bež barve, se dolgočasi v sivi poznopopoldanski svetlobi. Objekt ima tri vhode, štiri nadstropja in na vsaki strani po trideset oken, skozi katera se zaradi odbijajoče se svetlobe ne vidi. Pod zemljo je ducat majhnih kletnih prostorov z lesenimi ali železnimi vrati, vsi so skrbno zaklenjeni. Nekateri so polni koles, smuči, sank, pustnih kostumov in preperelih igrač, nekateri so skoraj prazni, nekateri so nezanimivo sveže prepleskani, drugi so polni letakov z nasmejanimi obrazi, v enem je zelen športni motor, po eni strani popolnoma razpraskan in poškodovan, pokrit je s sivo prevleko za šotor. Vsako stanovanje ima majhno loggio. Vsak jo uporablja na svoj način. Za nekatere je podaljšek dnevne sobe in je natrpana z raznimi igračkami, košarami; pri drugih je le prostor za sušenje perila in je tako v tem prostoru obešenih nekaj brisač, spodnjega perila, oblek, srajc, pižam ... Pri tretjih je ta prostor namenjen predvsem kajenju in je tako bolj puste narave, ponekod pa so okna že dolgo zaprta, nepremična, loggia izpraznjena; ta stanovanja so prazna. Iz starih, rjavih, od dežja spranih

streh se še ponosno dviguje nekaj širokih opečnatih dimnikov, družbo delajo ducatu zastaranih anten, med vsem tem pa zvito vijuga strelovod. Nekje zraven najvišjega dimnika je elipsast madež – zasušeno znamenje bruhanja enega izmed prebivalcev –, nekaj praznih steklenic in počena trzalica.

Oblaki so nizko nad tlemi. Lahko da bo kmalu začelo deževati. Večina ljudi začne zapuščati dvorišče, kot mravlje sinhrono dvigujejo svoje otroke z igral, ugašajo cigarete, pospravljajo šahovske figure, nekateri že počasi stopicajo proti vhodom v bloke. Sonca se ne vidi; kot da bi le-to obupavalo nad življenjem na Zemlji, počasi umika žarke s površin. Zadnji igrišče zapustijo dva otroka z očetom in pes – rjav mešanec z dolgim gobčkom in temnimi očmi –, ki se ni pustil privezati nazaj na povodec. Na koncu ga je velika moška roka zgrabila za pleča, ga nejevoljno dvignila v naročje in odnesla, medtem ko sta otroka sitnarila, naj ga spusti, češ da mu je neudobno.

Sence svetilk pred blokom se daljšajo, dokler ne dosežejo bloka, in potem zbraste črte rastejo še naprej, dokler se linije počasi ne izgubijo. In je tema. Kaos teme. Vsaka stvar išče svojo senco. In prižgejo se luči. In naenkrat ima spet vse svojo senco.

Za okni bloka se začenjajo prižigati luči. Nekateri luči so bolj srebrnkaste, druge toplejše, rumene. Iz ene izmed otroških sob svetijo z zidov fluorescentno zelene zvezdice. Postopoma prižiganje luči razgali dinamiko teles, ki živijo med njimi. Otroci, odrasli, moški in ženske, psi, mačke, starejši, hrčki. Nekateri ležijo na kavčih in anemično gledajo v ekrane televizorjev. Drugi večerjajo. Večina starejših se počasi odpravlja spat. Sosedji se pogovarjata po telefonu. V tistem stanovanju z zvezdicami se otroček prevrača po tleh, da bi pritegnil pozornost staršev, njegova mama pa v kamri šteje konzerve koruze in fižola. V enem izmed stanovanj še stoji jelka in pod njo nekaj zaprašenih glinenih kipcev. Tako se v mraku, levečem se v noč, dolgočasna fasada spremeni v mozaik premikajočih se podob, svetlih, kot da v dinamičnem plesu sploh ne bi opazila noči, ki se na nihalu polne Lune ziba nad njo.

Naenkrat se vse ustavi. Prebivalci bloka obmolknejo, ustavijo se pri svojih opravilih. Tisti, ki so že skoraj spali, dvignejo glave. Še majhni otroci se nehajo premikati. Pozorni so. Poslušajo, gledajo. Kot bi se naenkrat zavedeli, da niso sami. Skozi stene bi lahko slišali tiho dihanje sostanovalcev. Nekateri nemo pogledajo skozi okno. Drugi prisluškujejo pri vratih. Tretji dvignejo slušalke domofonov, kot da bi čakali, da nekdo pozvoni. Tišina. Pozorni so. Zunaj zapiha. Sliši se korake.

Nekdo je vstopil.

1. DEJANJE

TRIBUŠON

Fric, z zaščitno masko na obrazu, z nadetima zaščitnima rokavicama in s hitrimi koraki stopa po stopnicah bloka. V rokah nosi dve do vrha napolnjeni vrečki z rdečim logom trgovine ob straneh in paket toaletnega papirja. Globoko sope. Hodi po betonskih stopnicah in drsa svoje ponošene čevlje ob stare, pravokotne ploščice tretjega nadstropja, ko pred vrati, na katerih piše "Tribušon", tovor na hitro odloži. Spočije si roke in skoraj že pozvoni, ko položi dlan na zadnji žep kavbojk. Malce se zamisli, nagne se k eni izmed vrečk in začne brskati po njej. Še preden pride do dna vrečke, se stara, rjava vrata pred njim sunkovito odprejo. Skozi, s primerne distance, pogleda Marija, v umazanem rjavem predpasniku, z dvojno zaščitno masko na obrazu in plastičnimi, bež zaščitnimi rokavicami, s sivimi lasmi, spetimi v figo.

MARIJA: Kakšen džentelmen si pa ti!

FRIC: Ni problema. Sam čike moram najt, bom takoj.

MARIJA: Kar počasi. Si mel dovolj?

FRIC: Še preveč.

Iz vrečke potegne tri škatlice cigaret in si jih razporedi v hlačne žepe. Iz desnega sprednjega žepa hlač povleče račun in preostanek denarja – 5 evrov in nekaj drobiža. Pa še Pika kartico.

MARIJA: Nehaj. To je zate, pa punco kam pelji.

FRIC: Sej zdej kao pol leta nikamor.

MARIJA: Ja, to sam govoriyo. Ni ta virus kot kuga, da bi nas za toliko časa zapiral. Saj boš vidu. Kak teden, pa bo. A veš, ko je bila ebola, je bilo

tut tako. Panika, panika. Samo da razbijejo ljudstvo, potem pa kar naenkrat nič od nič. Vsemu pa tudi ne smemo verjet. Danes pet, jutri trideset. Zgoraj majo dober sistem, točno se ve, kako pa kaj.

FRIC: Res ne morem vzet. Preveč je tole, res.

MARIJA: Kdor se vedno smeji, si zdravje zagotovi.

FRIC: Vzamte.

MARIJA: Lej, vzemi ti, pa mi boš šel še kdaj kaj takole iskat. Sej če bo to trajal, bomo moral skupaj držat, da sploh zdržimo. Pa jabolke si kupi. Eno jabolko na dan odžene zdravnika stran.

FRIC: No, pol pa res do naslednjič. Kartica je pa le vaša, če bo slučajno kaj ...

Ji ponudi kartico. Marija se že skoraj stegne ponjo, ko na pol poti roko spusti. Ignorira kartico, kot da bi bila zastrupljena, in nadaljuje pogovor.

MARIJA: A za študij bo šlo?

FRIC: Ja, zdej se vsi nekak probajo navadit na to situacijo. Lucija je itak na absolventu, tko da ni kej preveč krize, mora diplomu pisat pa ji paše mal miru pa tko. Pr men je pa še mal počasen tempo, ker noben še nič ne ve, kaj pa kako bo tole. Najbolj bogi je Žiga, ker težko kompozicije na računalniku dela, najdu si je nek MIDI pa neke programe ima, ampak se skos pritožuje, pa petje mu res narobe hod. Ampak načeloma bomo vsi vse po internetu delal pa tako, samo vaje bomo mel pol v živo. (*Hitro nadaljuje.*) Dobr nič, grem js gor, že tako sem ful v lekarni čakal, pa preden se vse razkuži, traja celo večnost.

MARIJA: Ja, pejdi, pejdi. Te ne zadržujem.

FRIC: Dobro ... na svidenje.

MARIJA: Na svidenje ... Joj! Oprosti, a veš, kaj sem te samo hotla uprašat ...

FRIC: Izvolte ...

MARIJA: A rabiš ti kakšne hlače?

FRIC: Mislim, načeloma ne ...

MARIJA: Lej, tlele se mi ene valjajo po omari¹, od Sandija so, nikol jih ne bo nosu, ker so mu itak premajhne. Ti si pa tko vitek kot en klas, da bi ti znale prav stat.

FRIC: Mislim, res jih po mojem ne rabim. Velik jih mam, pa itak zdej se sam trenerke nos.

MARIJA: Dej, vsaj probej. Da ti ne bo pol žou, pa da jih lih ne dam naprej v Humano za brezveze.

Izgine za vrati, sliši se odpiranje omare.

FRIC: Sej res ni treba, no! (*Sebi.*) Jebo ježa.

MARIJA (*off*): Takoj bom.

Iz notranjosti stanovanja pade nekaj po tleh. Takoj za tem najprej po stanovanju, potem pa po hodniku bloka zazveni star, globok in raskav moški glas – SANDI.

SANDI (*off*): A ti spet moje leviske prodajaš?

FRIC (*sebi*): Jebo ježa, človek!

MARIJA (*off*): Sej jih ne boš več nosu!

SANDI (*off*): Jih bom, ja, če ne, jih bom pa prodal nekje po ta pravi ceni, več kolk ti danes za leviske lahko dobiš!

---

¹ Nekje bolj proti severu med gorskimi slemenimi stoji majhna lesena hiša iz debelih hlodov, strmo streho in z visokim kamnitim dimnikom. V njej je majhna čumnata. In v tej čumnati je na stotine sviloprejk. Te sviloprejke v spanju pletejo. Sanjajo vsaka svoje globoke sanje in skupne kose oblek. Šiv za šivom, kroj za krojem, rokav za rokavom in cof za cofom zlagajo hlače, kape, rokavice in vse možne jopice v neskončno leseno omaro. V počasnem ritmu prasketanja šivov svile spijo in delajo zime in poletja. Na vsake toliko jih strese trkanje na vrata, a sviloprejke sanjajo in delajo naprej. Omara se polni in sanje sviloprejk so gostejše, globlje in vedno bolj žive.

Marija se res prikaže na vhodu s kavbojkami Levi's v rokah. Hlače so neprimerno velik kroj za izsušenega Frica, ki kar ne more skriti nelagodja.

MARIJA: Boš ti, ja ...

FRIC: Res ne bi blo treba.

MARIJA: Vsaj probi jih.

FRIC: Ja ...

Fric brez ideje, kako bi rešil situacijo, pogleduje okoli sebe. Gleda proti stopnicam, pomisli, da bi se lahko preoblekel kar tam ali pa se sploh ne bi.

MARIJA: Kr pejdi gor pa jih probaj. Če pa ti ne bodo uredi, tudi ni problema. Sej te bom počakala.

FRIC: Ja ...

MARIJA: Najprej probaj, se boš pol zahvaljeval.

FRIC: Ok.

Fric steče v stanovanje dve nadstropji višje. Takrat se prikaže Sandi, star moški z lepo počesanimi sivimi lasmi.

SANDI: A je vzel?

MARIJA: Kam greš ti? Sej veš, da ne smeš. Ala, gremo noter!

SANDI: A je vzel?

MARIJA: Šel je probat.

SANDI: A mu bodo prav?

MARIJA: Najbrž ne. Sej veš, kakšen suhec je ... A greš lahko noter?

SANDI: Mogoče mu bodo pa prav.

MARIJA: Mogoče.

SANDI: Misliš, da bi jih nosil?

MARIJA: Mogoče. Dej, pojdi noter. Pa še brez maske si!

SANDI: Lepo bi bilo.

MARIJA: Dobro, Sandi, spokaj se, bom jaz zrihtala.

SANDI: Pa naj jih vzame, jih bo pa dal kakšnemu prijatlu, če mu niso prav.
Pa kroj je dobr, mogoče mu bodo pa čist tako všeč.

MARIJA: Bom rekla. Ajde, dej. A si spil?

SANDI: Nisem še.

MARIJA: Neugodno.

SANDI: Sej bom zdej.

MARIJA: No, dej, da te vidim.

SANDI: Ok. Če bo hotel, mu jih dam!

MARIJA: Sej je velik fant, ziher ima veliko svojih, kaj mu bodo tvoje široke.

SANDI: Ja, ne vem. Lahko bi si naredil kratke hlače. Škarje pa ck ck, tako smo včasih delali.

Zasliši se korake drsajočih stopal. Sandijevo staro telo hitro zakoraka nazaj v stanovanje. Fric ima kavbojke zložene v rokah.

MARIJA (*Sandiju*): V mlačno vodo. Ne pozabi.

FRIC: Ful hvala, ampak so mi prevelke.

MARIJA: Se zgodi ...

FRIC: Ampak res ... hvala.

Ponuja ji kavbojke.

MARIJA: No, škoda. Bilo bi super. Levisk ne pobereš na vsakem vogalu, ane.

FRIC: Ne, res ne. ... A rabite še kaj?

Ponuja ji kavbojke. Marija jih kar ne sprejme.

MARIJA: Mah, ne. Ti si že tako vse naredil. Jaz moram samo še skuhat.

FRIC: Ja, heh. To je ključno, ane.

Fricu je nerodno. Mariji ponuja hlače. Marija jih ne sprejme, ampak ne prekine očesnega stika z njim.

MARIJA: Ti kar mej hlače, mogoče ti bodo pa čez kakšen mesec al pa let še prav.

FRIC: Hvala, ampak po mojem mi ne bodo ...

MARIJA: A si jih dal onemu prijateljčku za probat?

FRIC: Nisem, ampak po mojem mu ne bodo prav.

MARIJA: On je tko šarmantno visok, bi mu ziher dobr padle.

FRIC: Ni on spet tolik velik ...

MARIJA: No, mu jih boš dal za probat, pa bomo pol vidl.

FRIC: Gospa ... Hvala, ampak res nimam kam z njimi ...

MARIJA: Joj, nisem ti nič ponudila za pit. Kako neugodno ...

FRIC: Ah, sej itak ne smemo. Pa res moram it ...

MARIJA: Ja, sej to imaš pa tudi prav. Nič, ne ... Pozdravi Lucijo. Kako pa kaj njen oče?

FRIC: V redu. V Švici je trenutno.

MARIJA: A, lepo. No, reci ji, naj ga pozdravi.

SANDI (*off*): Jaz ga tudi pustim pozdravit.

MARIJA: On tudi pusti pozdravit.

FRIC: Bom rekel.

MARIJA: Hvala še enkrat.

FRIC: Brez problema. Naslednji petek spet?

MARIJA: Velja.

FRIC: Lep dan.

MARIJA: Pozdravi Lucijo!

Marija zapre vrata. Zavzdihne. Z radiatorja zraven vrat vzame čistilne robčke in razkužilo. Začne natančno razkuževati vse artikle iz vreč in paket toaletnega papirja. Konzerve, moka, sladkor, majoneza, osnova za bograč, vse površine, z obrazom čim dlje stran, pazljivo pregleduje in razkužuje.

SANDI (*off*): A je vzel?

MARIJA: A se lahko ne dereš?

SANDI (*off*): A je vzel?

MARIJA: Je rekel, da bo premislil.

SANDI (*off*): Kaj bo premislil?

MARIJA: Eh, nič. Vzel jih je.

SANDI (*off*): Kaj bo pa premislil?

MARIJA: Nič ne bo premislil.

SANDI (*off*): Zakaj si pa potem rekla, da bo premislil?

MARIJA: A si spil?

SANDI (*off*): Sem.

MARIJA: Vse?

SANDI (*off*): Ja.

MARIJA: Razkuži si roke. Prej si bil na vratih.

SANDI (*off*): Sem že.

RICCI

Mračno kletno stanovanje. Viktor sedi za mizo in zbrano bere staro, na vogalih razpokano Miki Miško. Invalid star okoli petdeset. Morda manj. Gotovo manj. Njegove postarane modre oči nemo plavajo med revijo in skodelico z zelenimi lipovimi listi, v njem pa spi že pred časom zavret in zdaj že povsem posedel šipkov čaj. Skozi okna prodira težka, umazana svetloba. Na odprtem predalu za kruh je še nekaj prestare moke in v plastično vrečko zavita dva prepečenca. V skoraj toplem hladilniku je nekaj koščkov topljenega sira, tetrapak dotrajanega pomarančnega soka, v alu folijo zavitih nekaj pečenih bučk in več steklenic poceni brezalkoholnega piva. V omarah so prazne, stare, umazane, dolgo nazaj uporabljene posode in lonci, zraven njih selotejp. Na mizi je poleg dveh frnikol pol ducata svežih jabolk, na kavču pa počiva star, spraskan telefon.

Iz zgornjega stanovanja se zasliši dvoje hitrih, otroških korakov. Njihov zven je lahek in odrezav. Viktor pozorno posluša. Sliši se udarec kolen ob tla in zamolkli zvoki udarjanja plastike ob laminat. Otroka zgoraj se igrata. Viktor dvigne pogled, prisluškuje. Odloži strip in glavo nasloni na dlan, njegove obrvi se žalostno povesijo in melanholično se zazre predse. Nad njim se zasliši odrasle korake – sosed. Najbrž ima obute čevlje – gojzarje. Otroški glasovi. Nagovarjanje. Prepričuje, da grejo ven. Viktor se počasi nagne naprej. Otroka zgoraj pustita igrache in se odpravita po hodniku. Sliši se tiho pritoževanje. Viktor jim sledi k vratom kuhinje, na hodnik. Kolesa vozička prihuljeno obrača v njihovo smer in bolšči v strop. Majhne nogice stečejo proti vratom in Viktor, kot da bi glasovi zgoraj govorili njemu in bi na njih napajal svoj dolgčas, se zapodi za njimi. Po nesreči povozi nemarno odvržen copat, ki se zatakne med ogrodje in kolo vozička. Skoraj pade. Zakolne in vrže copat na drugo stran hodnika. Trije zgoraj in en spodaj, točno pri vhodnih vratih. Otroka se obuvata. Viktor strmi v strop in se dotakne hladnega radiatorja na hodniku zraven sebe. Viktor noht na kazalcu leve roke prisloni na točko na radiatorju, kjer se stikata stara bela barva in del, kjer je barva že odpadla – črnina, ujeta pod barvo. Z nohtom skrha del belega premaza in majhen košček barve pade po tleh, črni pa postane večji. Viktor se nagne k vhodnim vratom in jih tiho, čisto tiho, in pazljivo odklene. Vrata odpre toliko, da – medtem ko opazuje kotichek svojega zgubanega predpražnika – sliši, kako se zgoraj glasno odprejo vrata. Zgoraj na hodnik stopijo dva dečka in njun oče. Nekaj besed o tem, kako je treba izkoristiti sončen dan, da potem spet dolgo ne bodo šli ven. Otroka se zapodita k vhodnim vratom v blok. Njun oče zaklene vrata in s počasnimi koraki krene za njima. Vrata bloka se odprejo in zaprejo.

Viktor posluša zadnje odmeve in v trenutku, ko bi ti zbledeli in bi hodnik spet napolnila tišina, zapre vrata. Zastrmi se v radiator. Zaklene. Odpelje se proti kuhinji, na poti si v roke stisne nekaj kapljic razkužila in pograbi Miki Miško. Ne bere skoncentrirano. Nekaj minut ne premakne strani. Strga del strani in ga začne mečkati. Kot bi mesil testo, ga mečka v majhno kroglico. Stisne zobe, da mu na obrazu jasno izstopi izbrušena, suha čeljust. Zazvoni telefon. Naveličano se odpravi h kavču in prisloni telefon k ušesu.

VIKTOR: Ja, sem slišal. ... Iz CENTRA so me klicali. ... Ja, da naj se oglasim. Ampak ne bom šel. ... Ko bodo klicali tebe, boš šla. Jaz jim ne zaupam. To si oni kar nekaj zmislijo. ... Kako je tamali? ... Tamala je v redu? ... Šesto²? Ampak oni so že dva tedna zaprti, ane? ... Njim se razporedi. ... Imam, ja. ... Ej, a rabiš bučke? Spet sem jih preveč naredu. ... Ja, oglasi se, ko boš. ... Ne vem. Ti povej. ... Ok. Sporoči.

Viktor ve, da je lastnik gojzarjev od zgoraj dober oče. Dobrega očeta spoznaš po tem, da se nikoli ne obremenjuje s tabo, ki gledaš, ki opazuješ njega in otroka med igro na igrišču, ker so zanj ti trenutki na gugalnicah ali na toboganu pomembnejši. Še bolj pa se dobrega očeta prepozna po tistih redkih momentih popolne odsotnosti. Ko opazuje svoja otroka in je videti, kot da sploh ni prisoten. Kot da ne sliši in ne vidi, ker je prezaposlen s poskusi, da bi ta trenutek shranil nekam globoko vase, trenutek in večnost, ki v tem trenutku sobivata.

Mimo okna Viktorjeve loggie se začne spuščati cula iz belo-rdeče krpe, privezana na črne vezalke in nekaj krp in nogavic. Viktor jo pogleda in se toplo nasmehne. Požene svoj voziček proti culi. Odpre škripajoča vrata na loggio. Pogleda gor proti višjim nadstropjem in vzame iz cule v alu folijo zavit paket pečenih bučk in dve pločevinki piva.

---

² Po puščavnih sipinah stopa kozel. Njegovo z belo dlako poraščeno telo in na njem kaplje znoja kot kavne skodelice se lesketajo v žgočem soncu. Globoke črne oči gledajo zdaj v pesek, zdaj na horizont. Žejen kot prazen vodnjak in skrivljen kot počena cev se premika po rumenem pesku. Sipina čez sipino. Korak in korak. Stopalo čez stopalo premika svoje ude. Brez prestanka hodi in globoko stopa. Njegova mogočnost vesla skozi valovito pokrajino.

STRAUSS

Balkon pri Straussovih je zasut s starimi neprepoznavnimi stvarmi v preperelih plastičnih vrečkah – stoli, plišaste igrače, zvezki, motoristična čelada, prazne steklenice –, na njem so še star, zlomljen stol, brezbarvna nočna omarica in poln pepelnik. Vse je slabo ovito in naloženo eno na drugo. Kuhinja v notranjosti je obložena s starim pohištvom. Prostor je presenetljivo pospravljen. Krožniki so do milimetra natančno postavljeni eden na drugega, stari obrušeni kozarci so skrbno postavljeni na svoja mesta. V kotu sobe, najbolj oddaljenem od vhodnih vrat, je kot – žalni kot: portret mladega modrookega moškega s skrbno pristriženo brado, ki bolj spominja na najstniški puh, in maketa, igrača zelenega športnega motorja. Soba ima vonj po sveže razkuženih površinah, le iz hodnika se širi rezek vonj po slami, po hrani za domače glodalce.

Urh stopi na balkon. Prižge čik. Dim izdihuje v megleno jutro. Dino iz zgornjega stanovanja se prav tako primaje na svoj skoraj povsem prazen balkon in prižge svojo cigareto, še kakšen centimeter daljšo kot Urh. Ko zasliši šumenje Urhovega kajenja, se glasno javi s svojim postaranim, kadilskim glasom.

DINO: Ej, komšija!

URH: Ej, sosed! Kaj je zdaj, kako gre? A imate dovolj za jest?

DINO: Mam, mam. Majo zdej te servise pocen pa to, tko da ti prinesejo te malenkosti na blok.

URH: A bejž, nisem vedu.

DINO: Res, res. Sej piše. Na vratih spodi je od CENTRA letak, če rabte vi tut. Ovaj CENTAR res dobro dela. Naročiš. Urca, urca i pol, pa maš vse. I sveže stvari ono, za dobro cijenu. A greš u službo ti kej drgač?

URH: Mah delu sem zdej na Jesenicah, sem tamale judo treneru. Pršu sem na obisk do mtke, pa so mi rekl, da nej še mal počakam kao. Kšn teden, da me bodo gor spustil. Čakam zdej, kaj se bodo odločil. Jaz

bi mel tamale tut na internetu, vsaj da jih pr kondiciji držim, da ne čist razpadejo doma, ampak ne morem pa nč silit. A veš, tamali bi itak mel, sam starim ni, da bi plačval za treninge na netu.

DINO: A to na računalnikih, ane?

URH: Ja. To zdej vsi uporabljajo, to je njim čist domače.

DINO: Navikli se ... A dobr glej, mi smo mel igrišče, pa smo se tam zajebaval.

URH: Ma ja, sej na konc dneva je to oboje isto.

DINO: A ni isto, sine. Na igrišču si ti s prijatelji, pa z ljudmi. A kad si ti na fejsbuku, si ti sa telefonom.

URH: A dobr, to mate prav. Sej k sem bil pa zgori itak skos sam treningi s tamalimi, tko da sem bil skos pokonc. Ne morš ti tamalim rečt, da se mečejo, ti pa sam da stojiš zraven. Zdej k sem pa doma, pa tut vsak dan telovadim pa to. Ne smemo it tečt, to me jebe, ampak drgač bi pa tut to šel. Sam je problem, a veš, k pr nas so res noge pomembne, roke so zraven, da loh gard držiš, za noge pa ni vaje čez trenažerja.

DINO: A tvoja sestra še dela na upravi?

URH: Ne, to ji je blo sam študentsko delo za poletje. Neki je tam štemplala pa to.

DINO: Ampak je dobr štemplala pa to. Če bo rabla še za delat kdaj, nej kr reče, bom ji jst zrihtu. A kje je ona zdej?

URH: Švedska. Nek Lundun, neki tazga.

DINO: London ti je v anglosaksonski.

URH: Lundun, Lundun. Tam je štipendijo dobila. To je nekje na Švedskem, tam majo neko dobro naravoslovno univerzo. Ampak za delo bi pa js rabu pol k se to zakluč, ker zdej sem tle mal na kredo. Če bo to

trajal, ne vem, če me bodo še za tamale na Jesenice klical. Tko da, če bo kej ...

DINO: A kaj študira ona? Fiziku, a?

URH: Biologijo.

DINO: A šta ona kaže o ovom virusu?

URH: Ma nič. Da je zajeban. Pa da še vedno ne vejo, od kje je uletu.

DINO: Uletio je on od ovih aviona, što nam zemlju zaražuju. A to ti ne kaže?

URH: Ja, ne vem. Mene realno dost boli kurac. Sam da prodže ta pizdarija.

DINO: A kolk majo zgori?

URH: Šesto.

DINO: Jebote. Al oni so velika država. I imaju sistem. Kod njih se to izgubi u masi. Komšija ...

URH: Povejte.

DINO: A maš eno pivo?

URH: Pivo? Mam, veš da! A boste?

DINO: Pa daj enga ćika Dinu, lepo prosim. Da si malo usta poplaknem.

URH: Ja, seveda, vam ga prnesem gor.

DINO: Ma daj nehaj, veš, da ne boš gor čez stepenice noso. Lej, mam tlele ovaj mezopotamski sitem, ti sam notr daj.

URH: Ooo, vi ste pa pripravljeni, evo, takoj grem.

Urh zginje v stanovanje. Medtem pa Dino izza ograje balkona dvigne culo iz večje belo-rdeče krpe, navezано na nekaj črnih vezalk in kolebnico, ter jo spusti do Urhovega balkona. Urh se vrača. Dino spusti culo.

DINO: Tako si z Ričijem malo podajava stvari, če komu zmanjka kaj. Ker on ne more po stepenicama, a i meni je nezgodno ...

URH: Itak, itak.

DINO: A bi pečene tikvice?

URH: Ma ne, hvala, lih jih mava.

V culo mu da dve piksni Union piva. Dino vleče za culo.

Iz notranjosti Urhovega stanovanja se oglasi Melita, Urhova mama.

MELITA (off): Petrunko, nekdo te kliče.

URH: Bo počakal. Sosedu neki pomagam.

MELITA (off): Kaj maš ti za pomagat, a ne veš, da je pandemija, jebemti krv ...

Melita, ženska nizke postave z rahlo ukrivljeno hrbtenico, orlovskim nosom, s hladno rdeče pobarvanimi lasmi in poudarjenimi obraznimi potezami, ki spominjajo na lepo naslikane renesančne dvorne dame, stopi skozi vrata dnevne sobe. Vidi culo, ki se premika iz njenega vidnega polja gor proti Dinovemu balkonu. Z mize vzame stekleničko razkužila, stopi na balkon in brizgne nekaj velikih curkov razkužila v Urhove dlani. Urh sodeluje, debele kaplje razkužila si razporedi od konic prstov do komolcev. Dino ne opazi, vleče zadnji konec vrvi. Melita mu nervozno pomaha.

MELITA: Zdravo, sosed. A rabite kaj? Za jest mate? A ste se zmenili s CENTROM, da vam prinesejo?

DINO: Mam, mam. Sine, jaz sem ta pravo vojno dal čez. Tole je pičkin dim. Dok ne začnejo granate, veš, je še vse pod kontrolom. Kvasac in brašno ...

MELITA: Res, ja ... Sosed, drž se zgor³. Morm it neki dokončat. Ajde, tamali, pejt notr. Ne izzivi, ko ni treba. Pa dvigni telefon, lahko so te z Jesenic klical.

S pomenljivo privzdignjenimi obrvmi in stisnjeni ustnicami namigne Urhu, naj se po hitrem postopku spravi v stanovanje. Urh se ne upira pretirano in ji hitro pokima, da pride. Melita strumno odkoraka.

DINO: A hod ti mama kaj na zrak? Neki je bleđa.

URH: Malo ja, ampak ne preveč, da ne izziva.

DINO: Lepo, ja. Sej, to tko pride, zadnjič sem bral enega, da vsako stoletje mora met eno tako pizdarijo, da majo pol kaj za pisat u knjige.

URH: Majo, ja. Pač, se zgodi.

DINO: Ni se zgodilo, to ti je višja režija, sine. Oni na vrhu vse vejo, zakaj to delajo, zakaj jim je treba tako pizdarijo delat.

URH: Vejo, ja.

DINO: Mali, vidim, ti si isto pun straha.

URH: Ja, ja ...

Hoče oditi. Ve, da je z vsako sekundo pogovora mamina jeza večja.

DINO: Ej, komšija. Za koga si ti?

URH: Za nobenga. Vsi so isti.

DINO: A ne to, za ker klub.

---

³ Zasnežene gorske stene. Led in nekaj zrnastih kamnatih površin na najbolj navpičnih delih. En sam v navezi. V sijoči oranžni bundi in v derezah. Nekaj korakov in počitek. Dihanje. Nekaj korakov in počitek. Tu je zrak redek. Še nekaj korakov. Utrga se plaz. Iz nemoči s sebe vrže nahrbtnik in se sključi v klobčič. Trume snega in ledu ga zavrtijo in ne izpustijo iz svojega vrtinca, dokler se sneg z vrha ne dotakne prvih iglavcev.

URH: Aja, to ... Green Dragons valda.

DINO: Aja, sam mislu, da gledaš ligo šampiona.

URH: Aja, ne, to bl redko. Js bl judo pa to. Redko fuzbal. Raj basket.

DINO: A, kaj zdaj, k so olimpijske kvalifikacije odkazali ...

URH: Komšija, vidimo se. Moram mtki neki pomagat.

Po hitrem postopku poskuša zapustiti balkon.

DINO: Kaj pejdi. Lepo se provedi, kokr se lahko. Pamti: ingver pa med, to ti vse viruse pa pizdarije pobije.

URH: Bom, bom.

Zapira vrata na balkon.

DINO: Pa pozdravi sestro, če jo slišiš!

OŽBOLT

Tišina. Fric, Lucija in Žiga vsak za svojo knjigo in računalnikom. Trije študentje. Fric ima pred sabo dve debeli skripti – skupaj imata zagotovo več kot šeststo strani. Obe sta od prve do zadnje strani podčrtani s pisanimi flomastri in barvicami, iz prve štrli kopica rumenih listkov in drugih papirnatih označb. V drugi, ki jo prav zdaj prebira, jih je za zdaj le peščica. Lucija, rjavolaska z lepo urejenimi in z lakom prevlečenimi nohti in z gostimi obrvmi, nežno pritiska tipke svojega starega, včasih povsem črnega, danes pa povsem popraskanega in umazanega, skoraj lepljivega računalnika. Vsaka napisana črka predstavlja nevarnost, da se tipka odlepi in ostane v njenih drobnih rokah. V ušesih ima kot z lepilom zalepljene majhne bele slušalke. Žiga zamišljeno gleda v kup notnih zapisov pred sabo. S svojimi dolgimi prsti obrača strani in si ob notna črtovja, takte, korone in nižaje s svinčnikom zapisuje opombe in komentarje. Na glavi ima masivne črne studijske slušalke. Tišina, le iz pipe vztrajno kapljajo težke kapljice vode.

Luciji zazvoni telefon. Ne sliši. Fric ji tleskne pred obrazom. Lucija se zdrzne, grdo pogleda Frica. Pogleda na telefon. Ugasne zvonjenje, odloži telefon z ekranom navzdol na mizo.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Tišina.

Tišina.

Žiga prdne.

FRIC: A se ti zajebavaš?

Žiga si sname slušalke.

ŽIGA: Kaj?

FRIC: A se zajebavaš? Model, ne morš mi prdet u faco sred ,tipologije'.
Smrad en ogabn.

Lucija se nakremži. Prej ni sledila pogovoru.

LUCIJA: A me ti zajebavaš?

ŽIGA: Dobr no, izvinita.

Tišina.

ŽIGA: Sam je bil pa hud zvok, majkemi.

FRIC: Odjebi.

Gre do majhnega kavča in se z ogromnim učbenikom na kolenih vrže nanj. Lucija se prime za nos, vstavi si slušalke nazaj v ušesa in nadaljuje delo.

FRIC: Pizdun.

ŽIGA: Dobr no, kva, ušlo mi je, jem to tvojo puding torto že cel teden,
valda se mi nekje pozna.

FRIC: Dobr, dobr. Sam pejt naslednjič na skret al ga pa čez okno k
normalen boomer.

ŽIGA: Ne moraliziraj. Ajde.

Žiga potegne slušalke nazaj na ušesa.

FRIC: Šupak.

Tišina.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Fric gre k mizi, nekaj si zapiše v zvezek. Na poti se spotakne ob kabel Lucijinega računalnika, skoraj pade po tleh.

LUCIJA: A se ti zajebavaš? Dej, pazi mal, no.

FRIC: Sori.

LUCIJA: Pazi naslednič.

FRIC: Sori, sister.

Se usede nazaj.

Tišina.

Tišina.

Voda.

TIŠINA.

Žiga zazeha.

Tišina.

Žiga zazeha.

Voda.

Tišina.

Lucija zazeha.

Tišina.

Žiga zazeha. Ovlažijo se mu oči.

Tišina.

Lucija zazeha.

Voda.

Tišina.

Tišina.

Fric zazeha.

Tišina.

Tišina.

Lucija pogleda na telefon in zazeha.

Žiga vstane, stopi do štedilnika in pristavi za kavo.

FRIC: A delaš kavo?

ŽIGA: Ja.

FRIC: A lahko še men, plis.

Lucija dvigne roko. Žiga pokima.

Tišina.

Voda vre.

Žiga v džezvo meče žlice turške kave. Enkrat, dvakrat, trikrat zavre. Čaka, pogleda skozi okno. Pogleda Frica. Pa Lucijo. Nagne se nad svoje zapiske. Sekunda, dve. Nazaj h kavi. Natoči jo v tri črne skodelice. V eno doda malo mleka, v drugo malo sladkorja, v tretjo nič. Poje medeni piškot in stisne še enega med zobe za potem. Luciji da tisto z mlekom, Fricu tisto s sladkorjem. Sebi zadnjo črno skodelico. Usede se nazaj za mizo zraven Lucije. Srkne. Ona srkne. Fric

srkne. Takoj vstane in si v kavo vmeša še eno zvrhano žličko sladkorja. Žiga to opazuje izpod priprtih vek, ampak se dela, da ne vidi.

Fric se usede nazaj.

Tišina.

Sladka kava mu je zbudila apetit. Opreza za kakšnim namigom od drugih dveh. Tudi Lucija je malo lačna, ampak se ne da. Žiga, ki si je privoščil piškot, razume Fricjevo pogledovanje, ampak si ne pusti do živega.

Voda.

Srebanje kave.

Tišina.

Nekdo se odkašlja.

Grda pogleda.

Obračanje listov.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Tišina.

Voda.

Lucija zazeha.

Voda.

Tišina.

Zakruli v želodcu. Lucijinem. Fric to ignorira. Žiga ne sliši.

Tišina.

Voda.

Srebanje kave.

Tišina.

Voda.

Tišina.

Obračanje listov.

Vdih.

Tišina.

Izdih.

Lucija vstane, gre po piškot. Vzame dva.

Fric to ignorira.

Tišina.

Fric obrne stran.

Glasno govorjenje od zunaj.

Za oknom se vertikalno navzdol spušča cula, privezana na vezalke. Vidi se, da je obtežena z nečim težkim. Morda s steklenico, dvema.

FRIC: Pa ta ni normalen.

Glasno govorjenje od zunaj.

Lucija s koticom očesa opazi premikanje za oknom.

LUCIJA: Pa to ne morš verjet, pizda.

Žiga ne opazi. Gluh od Smetanovih kompozicij, ki mu igrajo v slušalkah.

ŽIGA: A sta loh, prosm, tih.

FRIC: Lol, sam je lik tale model.

LUCIJA: Sam so odpičeni teli, majkemi, prou znajo presenetit.

Glasovi.

Tišina.

Obračanje listov.

Glasovi.

Glasovi. Ampak to ni niti Dino niti Viktor.

Tišina.

Glasovi.

Glasovi.

Dretje!

FRIC: Pa dobr no, kaj dafak?

Stopi do okna. Pogleda ven.

Spodaj, tik pred vhodom v blok, dva moška v črnem z modrega motorja vlečeta mladega fanta v modrih kavbojkah. Prerekanje.

FRIC: Ej, ej, debilčka, pridta pogledat!

Lucija takoj vstane in se pridruži Fricu na oknu. Hipnotizirano opazujeta dogajanje. Žiga ne trzne.

LUCIJA: O fak, kva je pa to fora?

FRIC: Ne vem. A je lerc?

LUCIJA: Ma ne, to je sosed od spodaj, un k je z mtko.

FRIC: Ma ni no. Un nima takega motorja.

LUCIJA: Aja.

Spodaj nastaja kaos. Moška poskušata motorista odtrgati z motorja. On se upira. Nekaj o tem, da je pridržan. Naj se neha upirati, ker bodo problemi. On ne popusti. Eden izmed moških ga krepko udari po zatilju. Naj popusti. On sprašuje, kdo sta. Kliče na pomoč.

FRIC: Kera scena.

LUCIJA: Pa kdo sta to?

FRIC: Kapsi.

LUCIJA: Ma kakšni kapsi, če nista u uniformi.

FRIC: Ej, pa dej, glej, kva delata. Ne morš tko tamalga.

LUCIJA (*kliče dol na dvorišče*): Ej! EJ!

Spodaj brez reakcije. Lucija skoči po telefon in začne snemati. Spotoma pomenljivo dregne Žigo. Žiga jo presenečeno pogleda. Stopi do okna.

ŽIGA: Fak, a se onadva zajebavata! Kva je to?

Od spodaj kriki. Več ljudi se zbere na oknih.

FRIC: Ej! EJ!

ŽIGA: Klič policijo.

LUCIJA: Ja, klič, klič!

Fric steče po telefon. Kliče.

FRIC: Fric Kodarin pri telefonu. Ja, tuki dva neprepoznavna moška enega na motorju probata spraviti na tla. ... Aja. Zijonov trg 6.

Fric odloži telefon.

ŽIGA: Kaj je blo?

FRIC: Prhajajo. So že dobili prijavo.

ŽIGA: A gremo dol?

LUCIJA: Ne zajebavi, k nimaš pojma, kdo sta taledva.

Od spodaj se sliši uporabo solzivca in krik.

LUCIJA: O, fak!

Pripelje črn avto, na katerem z belimi velikimi tiskanimi črkami piše CENTER. Iz njega stopi tretji moški. Trije primejo kriččega mladca in ga porinejo na zadnje sedeže. Voznik pogleda proti oknom in ljudem, ki strmijo iz njih. Nekdo priteče. Vrata se zaprejo. Avtomobilske gume zaškripajo. Avto odpelje.

Lucija odloži telefon.

Tišina.

Tišina.

ŽIGA: Kva je blo pa to?

LUCIJA: Nimam pojma.

FRIC: A so se zapletli?

ŽIGA: Ma ne, teli so bli po mojem v civilu. Pol so pa iz CENTRA pršli.

FRIC: Ampak, stari, iz CENTRA res sam za preprečevanje okužb uletavajo, ne morjo kr folka na ulici pobirat ...

ŽIGA: Veš kaj je možno, da je bil mali v kakšnem stiku pa da ni teh regulacij upoštevu al kaj pa so ga nagačil za prekršek.

LUCIJA: Ampak to je biu res mali.

ŽIGA: Ne vem. Men ni bil tok. Zih je bil polnoleten.

LUCIJA: Ma ni bil.

FRIC: Stari, js tut mislm, da ni bil.

ŽIGA: Lej, ne vem.

LUCIJA: Ne morš kr s solzivcem špricat tamalega.

ŽIGA: Sam ni popustil.

LUCIJA: Dobr, kva. A ti bi pa kr pustu, da te eni odpelejo?

ŽIGA: Kva je blo pa pred tem?

FRIC: Nč, tko je blo. Pol je eskaliral, k si ti pršu.

LUCIJA: Faking boomerji.

FRIC: A si moramo zdej roke razkužit?

LUCIJA: Zakaj?

FRIC: Ja, ker smo okna odpiral.

LUCIJA: Dej, ne seri. To svojo glavo ogromno obremenjeno dej celo v razkužilo.

FRIC: Ja, kaj, ne vem. Bolš bit previden ...

ŽIGA: A bi kratkega?

LUCIJA: Dej.

FRIC: Za razkužit.

Trije pelinkovci.

Trije porcelanasti kozarci trčijo ob mizo.

In tišina. Žiga posluša odmev kozarcev.

FRIC: Pelin drgač pride iz praslovanščine. Peleti – poleti. Kar pomeni “goreti”. Ta rastlina je tako poimenovana zaradi izrazito grenkega okusa. Besede, ki pomenijo ‘grenek’, so večkrat izpeljane iz besed, ki pomenijo ‘goreti, vroč biti’, tako tudi slovensko grének poleg gréti. Pa “poletje” ma še tle isto foro z “goreti”.

ŽIGA: Hudo.

LUCIJA: Sam to te požene. Tko da zate ne more bit tok hudo.

FRIC: Hud je iz “hudoben”. Pride iz pomenske različice “majhno”. Ker hud je loh zloben al pa majhen ...

ŽIGA: Tist s pelinkovcem mi je blo bolš.

FRIC: Jadna si.

LUCIJA: A bi kej jedla?

ŽIGA: Js ne. Pa še soli nimamo.

FRIC: Js bi zih. A se ti da skuhat?

LUCIJA: Ne. A naročimo?

FRIC: Ne morem več te Katre, res.

ŽIGA: Sam da ne boš puding torte spet ufuru.

Lucija začne brskati po predalih.

FRIC: Ne, k se mi je tut ne bi dal delat. Drgač pa je torta kot izraz izumljena šele ...

Lucija po nesreči prevrne manjšo zeleno skodelico. Žiga posluša.

LUCIJA: A kaj neki makaroni pa parmezan.

FRIC: Men je hudo.

ŽIGA: Js bom sam eno vilco.

LUCIJA: Ajde.

Pristavi vodo⁴. Železna posoda se polni z vodo.

ŽIGA: Ker dober zvok.

LUCIJA: Kera je bla to scena zdele. Js se tresem.

ŽIGA: Pa kako je zacvilu tamali, js sm ga čez slušalke slišu.

FRIC: Kje je pa policija?

LUCIJA: Sam je res tulu.

ŽIGA: Res ga ne bi banaliziru, ampak js sm se res spomnu, da bi to za kolokvij meu.

FRIC: Prek nemščine. Pogovor. "Colloquium". Pogovarjati se ...

LUCIJA: Kaj za kolokvij?

ŽIGA: Ja, da bi Strletu prodou to, da bi to v kompozicijo vključil, kao krik al pa pač sam kriki, pa da bi res ful enih krikou nasneu, butnu not pa nej se on pol slika s tem.

---

⁴ Železen lijak. V njem je rdeče plastično cedilo. Odpre se pipa. Voda steče skozi luknje v cedilu. Zasliši se vsebina zavite morske školjke in voda neha teči na cedilo. Pičlo število kapljic se oklepa rdeče plastike. Preprosto ostanejo tam in se vse žalostne oklepajo druga druge. Trenutek tišine in cedilo počí. Kar tam v lijaku se zlomi na pol. Kapljice se ob poku žalostne ločijo od surove plastike in odpotujejo naprej po lijaku. Stare, brazdaste in ran polne roke dvignejo rdeče plastično cedilo iz lijaka. Nesejo ga mimo pipe in ga počasi položijo na trd, doneč – železni prt.

LUCIJA: A bo vzel?

ŽIGA: Ma ja, sej vse kup on. Pač mogu bi posnet pa utemeljit, ampak sem že meu idejo, da bi kao delu po tem, kva je že ... Thích Quảng Đức.

LUCIJA: Sori, kdo?

ŽIGA: Thích Quảng Đức. To je ta budist, k se je zapalil na demonstracijah. Pa k ga majo RATM na albumu. Kao ful kriki pa neka patnja, pol pa on k sedi ceu zažgan v sredini pa tih k nč.

LUCIJA: Keri so to boomerji ludi, majkemi.

FRIC: A loh še enkrat, pa res u izi.

ŽIGA: Pač ideja mi je v tej zvočno-narativni izolaciji zažganega telesa in njegove hipertonične ...

FRIC: Sam njegovo ime sem mislu.

LUCIJA: U kurac gremo.

FRIC: Ti greš u kurac.

LUCIJA: Ne, res gremo. Folk na ulici pobirajo.

FRIC: Lej, loh da je mali kej sral. Ampak sej nam padajo cifre.

LUCIJA: Kako je pa zgori?

FRIC: Osemsto.

LUCIJA: Dobr, sam njim se to razporedi. Tuki je pa totalen kaos. Neki nudijo terapije, ampak folku se meša. Kako bo to čez par mescev. Ko se ljudem sname, veš, kakšne bo melo to posledice na našo psiho ...

ŽIGA: Thích ... Quảng ... Đức. Eo, genija, a sta skapirala. To sem js na youtubu slišu, da se tko izgovori, sam ne vem, kako je v resnici.

FRIC: Kako se pa napiše?

ŽIGA: Kr zajebano.

FRIC: Kva zajebano?

ŽIGA: Ja, zajebano se napiše, genij.

FRIC: Jebote, ampak si neartikuliran jadnik, a?

ŽIGA: Ampak si ti en nadržkan lingvist, res, pizda. Čim ti ne odgovorim na neko etimološko-etnografsko foro, že delaš iz pičke kapelco.

FRIC: Ok. Gospod komponist. A mi lahko, lepo prosim, poveš, kako se napiše ta zapaljeni lik?

ŽIGA: Tko ful je nekih naglasov, pa neke te fore.

FRIC: Kako me drkaš.

ŽIGA: Lej, ne vem, pač ful neki piše. Pa kaj pizduliraš, odpri si google pa napiš.

Boli me kurac, kako se napiše, važn sam, da se je zapalil.

LUCIJA: Lol. Isto k pelin. Neki se kur.

Lucija v vrelo vodo vrže pest špagetov, tistih bolj debelih, votlih. Žiga posluša brbotanje vode.

FRIC: Ne, pač sam to bi blo realno hudo si za vzet za motiv. Mogoč se boš mal artikuliru.

ŽIGA: Bom vidu, če bo kupu Strle.

JURINIĆ

Dino Jurinić lošči srebrni drog. Lušči vsako potencialno plast česar koli že, ki bi lahko ohromila njegov blesk. Najprej s čistilom, potem z vlažno krpo. Še posebej se potrudi tam, kjer se drog dotika držala za tla in strop. Dino skrbno preveri stabilnost nekaj vijakov in postavi drog na sredo sobe med strop in tla. Privije ga. Ga gleda. Ga za poskus porine z ene in druge strani. Drog se ne premakne. Še malo ga zavije. Še malo. Stegne roke in se s težo telesa obesi nanj. Zadovoljno pospravi vrečo, v katero so bili pospravljeni deli droga, in jo pospravi v omaro. Iz iste omare potegne mavričasto disko kroglo in jo skrbno obesi na strop. Iz hladilnika vzame v folijo zavite pečene bučke. Stopi do okna balkona. Vzame v culo zavito krpo in vanjo postavi bučke. Stopi nazaj v kuhinjo, kjer na majhen listek nekaj napiše, tudi to da v culo. Vrv začne spuščati dol, dol. Kar nekaj časa je takole nagnjen čez balkon. Potem jo povleče gor, gor. Culo pusti na terasi. Prižge radio, oglasi se vreščec voditeljev glas: "... a ste se že naučil kuhat? Fantje, zavihite rokave, zdej ste vi ta glavni u kuhinji. Otroci, a ste ugotovili, da je učiteljica tako kot televizija? Da se jo ugasnit tudi z daljincem. Vse te in druge stvari nas uči virus, premier se je uštel pri računanju, vse cifre je pomešal ..." Dino stiša radio in se razgleda po kuhinji. Radio: "... samo milijon nas je, pa dva milijona okuženih ..." Prižge disko kroglo in izgine nekam na drugo stran garsonjere. Disko krogla se vrti. Radio tiho kriči: "... vsi tisti, ki niste ravno takoj, ko ste našli pet minut časa, šli belit stanovanja, veste, da je dostava TOP in reši še tako prazne trebuhe. Mi vam priporočamo Halo Katra ...". Dino se vrne s škatlico, obloženo z žametom. Pogleda naokoli. Iz škatlice vzame majhno vijoličasto broško, na kateri piše "Konstant biro, računovodsko podjetje, d. o. o.". Pod tem je vtisnjena majhna ilustracija, logo – karirasti zmaj. Dino broško previdno postavi na radio, ki pravi: "... kile grejo dvakrat hitreje gor kot dol!" Malo jo opazuje. Škatlico skrbno pospravi v žep.

KRAJNC

Lili in Robi se v majhni dnevni sobi šepetaje pogovarjata. Lili in Robi sta sicer neporočena partnerja. Robi je dva metra in še kak centimeter visok možakar, ki se mora skloniti, da pride skozi vrata, ima daljše črne lase, spete v čop, in debela očala s tankim robom. Robi je okulist. Lili je učiteljica umetnostne zgodovine na gimnaziji. V otroški sobi spita otroka.⁵

ROBI: Veš, kakšna atmosfera je bila. Ni več moke, ni več sadja in zelenjave. Kruha ni. Pa ves kvas so pobrali! Najbolj so pa ljudje navalili na sol, noro. Ne dobiš je, pa da greš na kolena. Ampak ni samo to. Veš, kakšna atmosfera je. Mene še zdej peče želodec, kot da bi se mi preluknjal. Najprej komaj čakaš, da greš, potem bi se pa takoj vrnil. Strah, strah in še enkrat strah, ki ga začutiš v spodnjem delu želodca in peče. Peče kot prasica, kot neko dotrajano žganje. Zgodi se, ko gledaš prazne police. Ko gledaš še starejše od mene in njihove očke, polne strahu. Ko se za trenutek spogledaš z nosečnico z otrokom v vozičku, ki s police jemlje hruškove frutke. Samo takrat ga lahko začutiš. Kot doza adrenalina je. Pritisne te ob steno in te ne spusti.

In vendar je fantastično! Ker imaš prvič v življenju občutek, da nisi sam. Da nisi zaprt v kletko, sam, zapostavljen. Peče, boli, ampak si. Ker ko stopiš iz trgovine, ga naenkrat začneš pogrešat. Ker je občutek, da je tu še drug penzioner in en odvetnik in en taksist in med njima zaposlen prodajalec, ki žalostno bulijo v prazne police

---

⁵ Pograd in dva otroka. Eden zgoraj, drugi spodaj. Spita. Njuna črna polt in kratki in med tesne kodre raztreseni lasje se nagibata v ritmu njunega sinkopiranega dihanja. Tisti na pogradu je višji. Spodnji je nižji. Njuna mila obraza sta oba obrnjena proti oknu z rahlo priprtimi žaluzijami. Soba, pospravljena, diši po praproti. Na mizi je nekaj zvezkov, pisal, kozarec vode, Miki Miška stripi, vivarij s hladnokrvnim plazilcem – mlad ameriški gož, na katerem z velikimi črkami, različnih barv piše "ZVITKO", lesena piščal in v lonček postavljeno pavje pero. Otrok na pogradu v spanju nekaj zamrmra. Pod pogradom spi pes, črni mešanec Corgidor. Na spodnjem ležišču se otrok premakne, zamenja položaj in pod ušesom, na pregibu čeljusti se vidi dolgo, roza rjavo brazgotino.

moke, in ker je tu še mama, ki šteje frutke na blagajni in razmišlja, če jih je vzela dovolj. Kot ko si kot otrok čakal, da ti odpade prvi mlečni zob. Veš, da bo bolelo, da ti bo malo tekla kri, ampak od nekod bo prišla neka čarobna zobna miška in ti bo pod blazino potisnila darilo. Pa ne gre za darilo. V tistem trenutku veš, da si na nekogaršnjem seznamu. Veš, da si del nečesa. To je občutek, ki sem ga čakal celo življenje, odkar sem prvič zajel zrak tega sveta, sem si želel, da ga ne bi dihal sam.

LILI: Saj ne morem verjeti, da smo dočakali.

Dolga tišina.

ROBI: Ja, pripravljalo se je.

LILI: Samo da ne bodo otroci lačni.

ROBI: Ampak, a veš. Da povem po pravici. Jaz sem to čakal. Pripravljalo se je. Vedeli smo.

LILI: Nikoli ne bo isto.

ROBI: Veš, kako bo to pokalo! Folku se bo snelo. Če je že zdaj v trgovini tako, veš, kako bo čez pol leta.

Mimo okna med njima se od zgoraj, iz Dinovega stanovanja, spušča napolnjena cula.

ROBI: Evo, temu se je zmešal. Mozak mu je šel za Dortmund.

LILI: Vse se je poklopil. A ti štekaš, da so generacije čakale na to. Če ne bo reda, se bodo ljudje pojedli med sabo.

ROBI: Ampak to je prav, lej. Mi bi vse brez esence tega, kar hočemo. To je čakalo nekje spodaj. Pripravljalo se je. Jaz ti povem, lej, v srednjem veku so ble umazane ulice. Zdaj so kolektivno umazane naše duše.

LILI: Če pa folk ne bo upošteval. Pol smo pa najebal. A je še kaj takega, kar bi rabil? Sej noben od nas nima izkušnje.

ROBI: Mi smo podgane!

LILI: Ma dej, Robi, ne seri.

ROBI: Kaj, ne seri! A lahko povem?

LILI: Ja, a lahko poveš kej pametnega?

ROBI: Ja, sej skos govorim pametne stvari, pa ti nč ne poslušáš. Tle se cmizdriš, kaj bo, kaj bo. Nč ne bo. Pizdarija bo. Nej bo!

LILI: Ma kaj ti govoriš! Kakšna pizdarija! Kaj bo? In kaj boš ti?

ROBI: Jaz bom šel. Boš vidla. A misliš, da bom gledu? A sem kdaj bil jaz tisti, ki je sam gledal? A si bla zraven, ko sem tistega tamalega iz jezera reševal? A si bla? (*Tišina.*) No povej, a si bla?

LILI: Sem bla.

ROBI: No, tko k sem takrat reagiral, bom tut zdej. Ne moreš ti mene v dveh tednih zadušit. Pizda, moj deda je tut po šumi s puško harou.

LILI: A maš puško ti mogoče?

ROBI: Nimam. Si jo bom pa nabavu.

LILI: A loh nehaš, prosim.

ROBI: A loh *ti* nehaš, *lepo* prosim.

LILI: Dobr, dobr.

ROBI: Kaj ti men dobr? Ni dobr!

LILI: In kaj boš s tamalima!? Boš kupu granato pa šel v šumo, jebem ti mater! A bi tamala dva tle z mano pustu?

ROBI: Sej ne bi šel zaradi sebe. Zarad njiju bi šel!

LILI: Ma dej, to je kr neki. Najprej mej puško, pol me pa poklič.

ROBI: Sej jo bom mel.

LILI: No, dej. (*Tišina.*) Pa dej, prosim, še za en čaj.

ROBI: Ja. (*Pristavi. Nekaj gleda na telefonu.*)

LILI: Lej, men je dons en učenec tako lep spis o van Goghu napisal, da si mislim, da je treba vse narest, da najhujše ne pride.

ROBI: Ja.

LILI: A veš. Napisal je, da dokler je umetnost, je življenje, in življenje je sveto. Pa kako lahko to pri desetih napiše? Ko sem bla jaz deset stara, ne vem, sploh nisem vedla, da obstaja kar koli več od moje ulice, kaj šele, da bi vedla za van Gogha. Jaz se res vprašam kdaj za te mulce. Če so tolik hitr odrasli, a se bodo tok hitr tud postaral ... (*Tišina.*) Pa dej, kaj gledaš na telefonu?

ROBI: Iščem puško. Za vsak slučaj.

LILI: Težiš! Res, prou težiš.

ROBI: Lej, res, samo gledam iz zanimanja. Lej, k maš tle eno. 1900 evrov. Pa še popust je 15 %, v akciji. Tam na 1600 pa še nekaj.

LILI: Itak rabiš dovoljenje. Pa to je kar velik enega dnarja.

ROBI: Ja, sej tle je tud ena za 700. Pa še popust je.

LILI: Koliko?

ROBI: Tudi za 15 %.

LILI: Čaj. Pa dej, k si na telefonu, poglej še cifre.

ROBI: Za tle al za zgori?

LILI: Zgori.

ROBI: Devetsto triinosemdeset.

LILI: Dobr, ampak oni majo sistem, pa še več jih je, se razporedi.

ROBI: Pa to kakšen sistem!

Robi pospravi telefon in pripravi čaj. Limono naprej namaže s sodo bikarbono, da z nje spere vse bakterije, viruse, kemikalije ipd. Nato jo prereže na pol, odreže dva kolobarja, ju da v skodelici, doda med. Skozi majhno oranžno cedilo ožame preostanek limone. V eno skodelico da en del, v drugo drug del. Vzame skodelici in pristopica h kavču, eno pomoli Lili.

ROBI: A bi gledala kakšen film?

LILI: Bi. A lahko raje serijo?

ROBI: Ajde.

LILI: Kaj pa?

ROBI: *House of cards*.

LILI: Ma ni šans. S kje si ti zdej padu?

ROBI: Kaj je pa s tem narobe?

LILI: Ja čist je problematična. Pa ne bom Spaceyja gledala.

ROBI: A prej si ga pa lahko?

LILI: Zdej se mi ga pač ne gleda.

ROBI: Kaj pa bi?

LILI: Zdej je ta nova *The Queen's Gambit*. O šahu, tamala k rastura. Ful ma visoko oceno.

ROBI: Lahko.

LILI: Al pa *Housa*.

ROBI: Ne bi tega.

LILI: Dobr, bom pol to dala.

2. DEJANJE

STRAUSS

Okna v stanovanju so tesno zaprta. Vse reže na dotrajanih oknih in vhodnih vratih so prekrite z debelo plastjo alufolije. Žaluzije so spuščene čez okna in čeprav je ura okoli dve popoldan, prostor osvetljuje zamolkla sobna luč. V prostoru je zatoхло. V kotu kuhinje, kjer na polici počiva slika mladega moškega s skrbno urejeno brado, ki na mestih še spominja na mladostniški puh, je maketa zelenega športnega motorja, je bila pred nekaj urami prižgana majhna, rdeča nagrobna sveča in napis na belem papirju⁶.

Melita odlije vodo iz lonca basmati riža. Tleskne z jezikom. Spet je malo preveč skuhala riž. Premakne se nazaj k štedilniku, kjer s temno leseno kuhalnico premeša vsebino stare, marogaste posode z rdečimi ročaji – rezine race z nekaj korenja. Z mize umakne dve umazani krpi in porabljeni servet. Iz omare vzame vilice in dva roza krožnika, postavi ju na mizo tako, da sta obrnjena drug proti drugemu. Preden ju odloži na površino mize, vse skupaj prime v eno roko in drobtine na mizi z drugo roko zbere na kup ob robu mize. Ko odloži krožnike in pribor, se vrne nazaj in drobtine previdno pomete v odprto dlan, nato jih strese v koš za smeti. V dva kozarca natoči vodo in ju postavi ob krožnika. S pulta dvigne dva železna podstavka in ju položi med krožnika. Na enega položi preveč kuhan riž, na drugega pa rezine race s korenjem. Zavzdihne. Stopi do hladilnika in iz njega vzame v alu folijo zavita dva snopiča popečenih bučk. Razgrne ju na mizo.

---

⁶ Napis: "Na tem Planetu živijo Angeli. Večji so, manjši so, okrogli in skodrani. Rodijo se iz človeških teles in živijo v človeškem mesu. Spijo v človeških posteljah in gledajo človeške obraze. Umivajo se s človeško vodo in padajo človeško po tleh. Angeli sanjajo človeške sanje in berejo od človeka napisane knjige. Ti Angeli sedijo kot ljudje, hodijo kot ljudje, plavajo kot ljudje in se češčejo z istimi glavniki kot vsi ostali ljudje. V stajah teh Angelov so človeške dude in ponoči jih zibljejo človeške roke. Potem jim človeške roke pomagajo pri prvih korakih. Grobove Angelov pokriva mah, isti mah, kot pokriva grobove ljudi. Angeli na tem Planetu so povsem enaki ljudem, le da včasih, redkokaj, a vendar, zvečer pogledajo gor, proti zvezdam, veke tesno stisnejo in prosijo Nebo, da bi človeku dalo krila.

Damir, imej krila."

MELITA: Petrun!

Vstopi Urh.

URH: Rrrrrrrra! (*Pogleda proti mizi in iz hladilnika vzame ostanek sojine omake.*) *I got brods in Atlanta. / Twistin' dope, lean, and the Fanta.*

MELITA: Ne deri se tolk.

URH: Rrrrrrra!

Melita že sedi, ko Urh z nožem odpira sprijet pokrovček sojine omake.

MELITA: Ej, šparaj s tem. Zmankalo nama bo soli, tko da bova še rabla tole.

URH: *I got brods in Atlanta.*

MELITA: Kaj? (*Urh zazna zatohlost v prostoru. Gre k oknu. Hoče ga odpreti.*)
Dej, ne seri. (*Urh pusti okno in se vrne k mizi.*)

URH: Nič. ... *Twistin' dope, lean and my Fanta.*

Urh prisede. Melita nalaga riž. Urh se igra s servetom.

MELITA: Kaj momlaš?

URH: Nč.

Dvigneta navadna kozarca, v katerih je skoraj do polovice prozoren šnops. Trkneta in z gesto nazdravita še proti čeladi v kotu.

MELITA: Sine, budi dobar. Poslušni fotra. Pogrešam te.

URH: Damir, počivi u miru, buraz. Da te čuvajo angeli pa da ga ludiš zgori k budala! Pa da maš nek manjši motor, majketi.

MELITA: Ne rab motorja, bo še zgor kej razfuku.

URH: Dobr no. Ajde, da maš nek dobr bicikel al pa zavarovanje. Aja, če maš sol ... pošli nam jo mal, majketi. RIP, bruda!

Nazdravita.

URH: Jaz sem razmišljal, da bi lahko CENTER uprašala za “izjemno situacijo”.

MELITA: Ja, ampak bodo itak rekl, da to ni izjemno. To se bo treba mal bol gverilsko tega lotit. Jaz bom počakala na noč, pol pa v črno, pa korak za korakom.

URH: Ta je mal tvegana. A ne bi raj najprej prek CENTRA, če naju dobijo, naju bodo opalili.

MELITA: Jaz bom na grob svojga sina šla, pa tut če me s tanki lovijo. Bom šla korak za korakom, sej tolk daleč ni, pa tam bom šla čez polje, tam jih ni. Ti pa al se zmeni al pa boš tle ostal. Jaz se s tabo ne bom zajebavala. Če greva skupi, je tut večja nevarnost, mene ne bodo dobil.

URH: Jaz bi tut šel do Damirja.

MELITA: Lej, al greš sam pa daš roko v ogenj, da te ne dobijo, al pa ne greš. Jaz ne morem zate odgovarjat. Mel si eno leto časa, da si zrihtaš flet pa dovolilnico, pa si nisi. Tko da če te dobijo, boš sam plačal. Ampak jaz do svojega sina grem.

URH: Bom poklical frenda k ma veze s CENTROM, mogoče nama kej zrihta.

MELITA: Malo sutra. Ne pozabi nahranit Fredija. Vsaj to lahko narediš.

URH: Ja, bom.

Tišina.

MELITA: Kolk?

URH: Dvajset jurjev pa še mal, mislm, da okol dvesto.

MELITA: O, jebote.

URH: Ni to tolk, njim se razporedi.

MELITA: Kako ji pa gre?

URH: Mela je eno slabo foro. Kao študira.

MELITA: A ji je mraz?

URH: Pravi, da ja, sam jaz sem gledal pa majo konkretnih deset, dvanajst stopinj. Pa kokr jo poznam, si že zna narest tko, da ji je kul.

MELITA: Da bi tebe nekdo na mapo postavu, ne bi tri dni preživel.

URH: Dobr, mami. Ajde. Smanji doživljaj.

URH: Povej, če ti je dobra raca?

URH: Je, ful. Od kje ti raca?

MELITA: Dala mi jo je sodelavka že skor en let nazaj, k je njena tamala mela rojstni dan. Pa sem rekla, da jo bom danes skuhalo, ker je ravno tak dan.

URH: Ej, a lahko ipak samo mal okna odprem. Sam da potegne ...

MELITA: A si ti prizadet? Pa veš, da naju lahko zarad race prijavijo? Sam da una dva stara prfuknenca spodi zavohata, že bosta klicala. Evo, zato pravim, da si zrihtaš flet, ker boš res še kej zajebu tle.

URH: Dobr, no. Loh bi tut nek ventilator al pa kej ...

MELITA: Petindvejst bi bil dons.

Urhu v ustih razpada meso račjega bedra.⁷

---

⁷ Raca se je izvalila maja, zdaj že skoraj sedem let nazaj. Na kmetiji v bližini mesta, ki se sicer ukvarja z govedorejo. Svoje življenje je preživela v improviziranih bazenčkih v okolici kmetije. Raca je kar nekaj let zapored izvalila jajca in poskrbela za preživetje in razvoj vsakič za vsaj okoli pet majhnih račk, vse skupaj nekaj čez dvajset, okoli petindvajset. Na god svoje vnukinje je kmet raco vzel iz gnezda v hlevu in jo zaklal. Zaklal je še nekaj njenih sostanovalk.

URH: Če bi bil živ, bi itak okol po fletu motor furu. Pa CENTER bi u kurac poslal.

MELITA: Bi on, ja.

URH: Če bi bil živ, ne bi rabla it na grob.

MELITA: Ajde, ne bit kmetavz.

URH: A veš, da je on enkrat baje v osnovki reku prfoksi, da je kmetica?

MELITA: Ta je biu res fuknen.

URH: In pol so jo vsi klical kmetica. Pač ne njo direkt u faco, ampak biu je dost smeh drgač.

MELITA: Ej, če bi vedla, bi ga res navila. Ampak je biu smotan res ...

URH: Ja, pač, a veš, Damir je čist pizdarije delu, pa tko no. In pol uletim js na to zgodlo, k smo jo mel en semester. In pol bere prfoksa te priimke na začetku in prebere tko mojga in gleda okol pa prau: "Strauss, a sem js kšnga tvojga brata učila?" Pa pravm js: "Ja, si." Pa ona tko: "In kaj je kej reku doma?" Pa pravm js kao: "Ne bi zdej pred vsemi." In pol je čist popizdila pa take. Keri so bli to smehi.

MELITA: In kaj je rekla prfoksa?

URH: Nč. Kaj bi pa rekla.

MELITA: Pa zakaj si se sploh zajebavu?

URH: Pa tko, za foro pač, sej folk se je ful smeju. Pol sem pa kao uprašan pa take. Fora je bla. Kao da sem se javu. No in ona men tko kao: "Strauss, ustan, prid pred tablo pa en simbol nariš pa razlož še kaj pomen." In js sam grem in moji frendi se začnejo smejat k že itak vejo, kaj bom naredu. In js pridem in sam narišem svastiko čez ceeeeeelooooooooooooo tablo.

MELITA: Kaj je to?

URH: Kva?

MELITA: Kaj je ta snastika?

MELITA: Aja. Lej. Čaki. (*Vzame telefon in ji pokaže sliko.*) Aja, to sem že vidla. A ni to nemški nek simbol?

URH: No, ja, in ona men kao dobr, da je za štiri, k me je pol neki sprašvala, sam si ni upala. In js čist popizdim, kaj je zdej to, kao zakaj ne pet.

MELITA: In?

URH: In mi je dala pet.

MELITA: Evo, sej zato si pa glup zdej.

URH: Ma, dej. Zajebaval smo se pač.

MELITA: Na Damirja!

Čin.

URH Pa sej ne, sam sm pa skos se boriu s sistemom. In lej, a veš, Damir je isto to delu. Una je pa pač sam sedela u klopi in bla tih in ji nikol ni blo dobr, ker vem, da ji ni blo.

MELITA: Ja, sam je pa zdej na Švedskem.

URH: Ja, js sm pa tle pa sm zadovoln. Itak pa ni fora sam v tem, kje si, ampak kdo si.

MELITA: Kdaj se boš zmenu za Jesenice?

URH: Lej, bodo že poklical. Zdej itak ni treningou, tamali so vsi doma in tastari ne bodo na lepe oke plačval članarine. Tko da k bo možnost, bodo zihr klical. Takoj k bo možn, bom šu gor pa se zmenu.

MELITA: Boš šel ti malo morgen. Dokler nas bo virus jebo, boš visel tle. Kaj pa da bi si flet najdu?

URH: S čem pa da ga plačam?

MELITA: Te kripto valute so zdej za denar dobre. Itak si skos na računalniku pa bi lahko še to mal.

URH: To je čisti nateg. Sej zato smo tut usi zaprti, da damo use na net in pol sam kriza.

MELITA: Ne boš mogu kr tle živet skos.

URH: Vem, ampak kam da grem?

MELITA: Znajdi se. Js grem do Damirja, da sinu svečo pržgem za rojstni dan. Jebo tebe in mene ta život.

URH: Počaki mal.

MELITA: Pa pojej te bučke, zate so.

Melita razgrne alu folijo. Vstane od mize in se umakne na hodnik. Sliši se odpiranje omar. Urh vzame eno pečeno bučko in jo položi na svoj krožnik. Z nožem in vilicami jo počasi reže na vedno manjše koščke, ampak je ne poje.

URH: Bom pol za malco.

MELITA (*off*): Pol pa ti mal ta tvoj judo barai⁸ nared na parketu pa posprau.

URH. Dobr, mami, bom valda.

MELITA (*off*): Kje je pa una lučka z rdečo za po temi? Ta zelena?

URH: Tam zraven mojih ščitnikov. Na ta spodnji polici.

MELITA(*off*): RRRRRAA!

---

⁸ Nekje v japonski pokrajini Kamakura v temni zimski noči pod pisanolistno vrbo kleči vampir. Svoje dolge črne lase si z natančnimi, naučenimi gibi spenja v figo. Snežinke božajo njegova gola in mrzla stopala. Vampir gleda v krošnjo drevesa in nebo nad njo. Šteje snežinke. Ena za drugo padajo na njegov obraz. Dotakne se debela in tiho momlja staro melodijo. Moli.

URH: Lol, mami.

MELITA (*off*): Rrrrraaa!

Melita stopi nazaj v prostor. Njena oprava spominja na nekoga, ki se pripravlja na rop banke ali pa skrivno misijo. Oblečena je v črno. V črno trenirko brez vzorca, v povsem črno športno vetrovko, obuta je v črne tenisne. Čez glavo ima poveznjeno črno smučarsko zaščitno podkapo in črno zaščitno masko, tako da ven gledajo le oči. Na glavi nosi temno zeleno naglavno svetilko. V roki drži rdečo nagrobno svečo.

TRIBUŠON

Stanovanje je skoraj povsem izpraznjeno. Vse površine – police, pult, miza – so prazne. Vse slike so pospravljene v omare, vsi krožniki in drugi manjši predmeti so pospravljeni tako, da ne zasedajo večjih površin. Na kuhinjski mizi je postana senca prta in belih čipk. Sredi praznih površin stanovanja izstopa iz lesa izrezljan katoliški križ, ki sameva na steni nad kuhinjsko mizo. Smrdi po razkužilu in po osvežilcu zraka.

Centimeter debele temne zavese zastirajo pogled iz stanovanja in vanj. Le v kuhinji je v zaveso izrezana špranja v velikosti mandarine, skozi katero v večerni mrak izmenično gledata Sandi in Marija ter detektivsko premerjata dvorišče pred blokom. Marija v roki drži zvezek, na katerem z velikimi, skrbno izpisanimi črkami piše AKCIJA: NEUGODNO. Poln je datumov, ur, priimkov in imen prebivalcev bloka, najstarejše črnilo v zvezku ni starejše od dveh mesecev. Sandi ima v roki čutarico s čajem, Marija ima svojo zavezano okoli stegna.

Iz enega izmed stanovanj nad njima se sliši stare, ampak glasne melodije. Nizki toni so še posebej prisotni.

Zraven okna je načeta križanka. Izpolnjena gesla: VETERNICA, HANA MAZI JAMNIK, CASUS BELLI.

SANDI: Spet nabija.

MARIJA: Jaz bi mu rekla.

SANDI: Pusti ga.

MARIJA: Vse nas bodo pršli pobrat.

SANDI: Pa k bodo njemu na vrata potrkal, bodo zihr naju prva pobral z njim.

MARIJA: A grem na vrata?

SANDI: Pusti. Mogoče se bo umiril.

MARIJA: Ne neha pa ne neha.

SANDI: Res je neugoden.

MARIJA: Za nas vse. Pa a ni on prijatu od tega iz pritličja? Zihher mu je on kej reku. Sej če pridejo, bodo tud njega pobral.

SANDI: Ampak ta pa res pretirava. A ni ravno teden nazaj nabijal?

MARIJA: Ni. To je bilo v sredo ... Mislim, da je bilo v sredo. Sej mam napisan vse.

Potreplja zvezek, na katerem piše AKCIJA: NEUGODNO.

SANDI: Aha. Ja, najbrž res, ampak sva poslušala ravno zaradi njega, ne? Potem je bilo to ravno prejšnji teden.

MARIJA: Grem na vrata.

SANDI: Previdno.

Marija po prstih stopi do vrat stanovanja in pogleda skozi kukalo. Pogovarjata se tiho, čeprav se od zgoraj slišijo prodorni basovski toni.

SANDI: A je kej?

MARIJA: Ne.

SANDI: Dejva še mal počakat.

Tišina in nizke vibracije iz Dinovega stanovanja. Sandi zagrne zaveso. Gre proti stranišču.

MARIJA: Kam greš?

SANDI: Moram ...

MARIJA: A zdej? A ti to resno?

SANDI: Samo malo prevzemi. Dohtar je reku, da moram. Da je slez tudi diuretik in ...

MARIJA: Pojdi že.

Sandi zapre vrata veceja. Marija našpičeno gleda skozi kukalo. Steče do zavese v dnevni sobi. Poškili skožnjo. Gleda nekaj sekund. Glasba iz zgornjega nadstropja se stiša. Marija malo popusti v napetem telesu. Glasba zdaj postane še glasnejša. Marija tleskne z jezikom. Steče nazaj k vhodnim vratom in vmes preklinja. Pa spet k reži v zavesi, pa spet k vratom ...

SANDI: Sem.

MARIJA: Končno.

SANDI: A je kej blo?

MARIJA: Ne. Sem še pri tebi pogledala. Ampak ne. Lahko samo, da je nekdo z druge strani vstopil.

Zapenja si pas na hlačah in že škili skozi luknjo v zavesi.

SANDI: Ni. Bi ga že videla ti. Al pa slišala.⁹

MARIJA: Ne bi ga videla, ker sem še tvoje gledala. Ne bi ga slišala, ker je tale zgoraj tako neugoden.

SANDI: Neugodno, res.

MARIJA: Ja. Res. Zelo neugodno.

Sandi se skloni k termovki s slezovim čajem zraven zavese in srkne. Marija iz plastične čutarice, ki jo ima zavezano okoli stegna, srkne malo žajbljevega čaja s priokusom galganta. Sandi se prestopi. Marija si popravi očala. Sandi si hlače potegne višje k pasu. Marija zavrti vrat in hitro pogleda nazaj skozi kukalo.

Glasba sunkoma izgine.

---

⁹ Nekje bolj proti jugu stoji nasad oljk in pri središču tega sameva majhna zidanica iz sivo belega kamenja. V njej so vsi instrumenti, ki so jih ljudje uspeli sestaviti. Gore in kupi orglic, violine, harmonike, nekaj kitar, ropotuljice, klarineti, bobni. V trebuhih, med špranjami, med strunami je Lakota. Lakota, ki jé tišino. Na stropu zidanice čepi njen brat Mah. Mah uglašuje inštrumente, polira jih in neguje. Oba skačeta iz inštrumenta v inštrument in pobijata mušice, ki priletijo iz nižavij.

MARIJA: Končno.

SANDI: Končno!

MARIJA: Pssst.

Nekdo se zgoraj pogovarja.

SANDI: A se on sam s sabo pogovarja?

MARIJA: Ne vem.

SANDI: Jaz sam njega slišim.

MARIJA: Najbrž se mu je utrgalo.

SANDI: Neugodno.

MARIJA: Res ... Neugodno.

SANDI: Kaj če se bo zdej začel dret in bo potem še več možnosti, da pridejo?

MARIJA: Sandi, a se malo zamenjava. Mene vrat boli.

SANDI: Lahko. A je tam še kaj podlage?

MARIJA: Bom ti jo jaz naštimala.

SANDI: Hvala.

Marija, ne da bi odmaknila oko od kukala, nad kukalo nalepi skrbno izrezljan košček plute, prešit z mehko blazinico z marogastim vzorcem. Pod pluto je plastična kapica, ki jo Marija pritisne ob vrata, tako da ta zaradi vakuuma ostane na mestu.

MARIJA: Tri, štiri, zdaj.

Marija in Sandi se zaženetata drug proti drugemu. S copati drsita po tleh. Čim tišje. Čim hitreje. Na hodniku, kjer se srečata, za trenutek postojita. Tleskneta

s prsti, ploskneti z rokami, si pomežikneti – njun “pozdrav”. Stečeta naprej. Marija k preluknjani zavesi. Sandi h kukalu. Nasloni svojo obrv tja, kamor je Marija nastavila majhno marogasto naslonjalo.

SANDI: A je kej?

MARIJA: Ni.

SANDI: Neugodno. Marija ... Razmišljal sem, veš ... Vem, da veliko delava za varnost, in res nama gre dobro ... Ampak, če res pridejo ... Kaj bova?

MARIJA: Sandi, ne moreš biti tako črnogled, lej ...

SANDI: Saj ne govorim o tem, ampak ... Kaj če naju noben ne bo slišal?

MARIJA: Pameten moj Sandi, ti praviš, da bi zabarikadirala vrata in tako? Če pridejo, nama nič kaj ne pomaga, da jih prej vidiva. Po stopnicah jim ne pobegneva. Lahko da so kakšne sosede že odpeljali. Kaj potem? Kaj če so koga odpeljali, preden sva šla midva v akcijo? Čisto možno, zelo neugodno. Bova jutri dala omaro pred vrata pa bova alarm navila ...

SANDI: Akcija teče drugi mesec. Lahko da so prišli po koga že prej, pa sploh nisva vidla.

MARIJA: Mislim, da je že več.

Marija pogleda v zvezek, na katerem z velikimi črkami piše AKCIJA: NEUGODNO.

MARIJA: Oseminosemdeseti dan je danes.

SANDI: Kaj pa cifre danes?

MARIJA: Za zgoraj? Pol milijona.

SANDI: Blagor njim.

MARIJA: Sandi!

SANDI: Kaj?

MARIJA: Halo, Katra!

SANDI: Kaj?

MARIJA: Tu nekaj ne štima!

Sandi se približuje oknu. Tudi on bi pogledal.

MARIJA: Pa kaj je s tabo!? Pejdi tja gledat!

SANDI: Sam pokukal bi ...

MARIJA: Pejdi tja, kaj če se glih zdej kej zgodi?

Sandi je čisto blizu. Samo pokukal bi.

SANDI: Prosim.

MARIJA: Boš pol.

Sandi se poklapano odvleče nazaj do vrat in kukala. Mrmra si v brado. Marija medtem iz žepa potege analogni fotoaparata. Nastavi objektiv na luknjo. Pritisne na gumb, fotoaparata trzne in spusti škripajoč zvok. Marija spet evforično pogleda skozi luknjo.

MARIJA: Sej samo čaka. Nič ni. Pa sploh ne vidim notr. A gledaš ti?

SANDI: Ja, ja ... Ampak čist vedno ... Lih ko se zamenjava ... Naj jo štrafa ...
Neugodna ...

MARIJA: A lahko nehaš jamrat, ker se do tuki sliš.

SANDI: Ja, ja.

Sandi prisloni oko na kukalo.

Marija živčno srkne malo čaja. Sandi, naveličan, prav tako.

SANDI: En gre! En gre! Vidim senco!

MARIJA: Kdo, kdo?

SANDI: Ena pupa od zgori? Ampak ni naša!

Marija priteče do Sandija.

MARIJA: Dej, dej, da vidim!

SANDI: Ti mi tudi nisi pustila prej.

MARIJA: Da vidm. Ej, a nisi reku, da ...

Ga že potegne na stran in pogleda skozi. Sandi mrmra. Marija spusti ramena.

MARIJA: Ni je več.

SANDI: Kdo misliš, da je bila?

MARIJA: Ne vem. Ampak to je neugodno. Res, neugodno. Če kdo pogrunta, bova midva ta prva na seznamu. *(Teče nazaj k zavesi v dnevni sobi.)* Lej jo, nepridipravko, u Katro gre.

SANDI: Kaj?

Sandi se priplazi do zaves. Tokrat mu Marija pusti. Oba gledata, kako se vrata Halo, Katre zaprejo. Avto odpelje.

MARIJA: Ne morem verjet. Kako je to mogoče. A se zafrkavajo? Tale je ziher od Jurinića. Ziher ... Sandi, glava me ... Zelo neugodno ...

SANDI: Dihej, dihej. A piješ čaj? A si pila kej? Bomo zrihtali to, bom šel jaz do Jurinića. Al bova pa še malo zabarikadirala, bova naredila fižol pa krekerje ...¹⁰

MARIJA: Nič ne bova, ne boš šel, do Jurinića ... Boš ti ... Dej mi mal čaja. Mislim, da sem pozabila na ...

SANDI: Na, na. Sedi, draga. Bom jaz stražil.

---

¹⁰ Dežuje denar. Vsi se stegujejo in ga lovijo v bele košare. Ulice so polne belih kovancev in zlatih bankovcev. Nižji ga pobirajo s tal. Višji se stegujejo in ga lovijo v zamahih. Lepo je in nihče nikogar več ne sanja.

KRAJNC

Stanovanje je pospravljeno. Vse je na svojem mestu. Vse smrdi po razkužilu, razpršeno je po vseh kotih in površinah. Majhne, velike, grde in lepe tubice posedajo na vsakem drugem kvadratnem metru stanovanja. Na stekleni mizi v kuhinji je na treh plasteh kuhinjskih krp in brisač kup še vročih otroških igrač. Iz vseh se še potijo kapljice vroče, ne več vrele vode. Roboti, lego kocke, karte, embalaža, figure živali in cele družabne igre rutinsko potijo svoje kaplje znoja na bombažne krpe pod sabo.

Robi iz treh železnih kuhinjskih posod v odtok zliva litre vrele vode. Lili po igračah prši majhne kapljice razkužila.

LILI: Idi kući, čitaj knjigo.

ROBI: Prasec.

LILI: To je kriza. Ljudje se bojijo.

ROBI: Budala.

LILI: Dihaj. Nimaš kaj.

ROBI: Jebem mu mater fašistično, brez občutka za sočloveka. Dej, da pokličem CENTER.

LILI: Ne, ne boš klical.

ROBI: Ja, bom. Boli me kurac.

LILI: Pa daj nehaj, no. Ne boš nič naredu s tem.

ROBI: Ma naj ga odpeljejo. Kaj, saj itak bi ga že moral, k vsako soboto un tehno nabija.

LILI: Naj nabija. Vidiš, da je zabluzil. Pusti ga.

ROBI: Dej mi telefon.

LILI: Boš poklical in kaj pol? Boš dal prijavo za to, da ni hotel dat malo soli. Sej itak je noben več nima. Itak sem bila že jaz v prekršku, da sem sploh šla gor. In pol bodo s CENTRA srali nam, pa itak se bodo obesili na tamala in bo sranje.

ROBI: Vrzi mi telefon.

LILI: Vrgla ti bom ciglo u glavo. A lahko nehaš, pizda!

ROBI: Ne deri se.

LILI: A je tebi rekel, da "idi kući, čitaj knjigu". Bi šel ti mačo po sol, pa bi bil pol pameten. Bomo pač malo neslano jedli, bomo že zdržali. Smo zdržali eno leto v tej luknji, bomo pa še eno, tudi brez soli, če bo treba. Lih sem prej gledala, zgoraj imajo okoli sedemsto jurjev in bodo začel odpirat. Stokrat manj okužb majo kot mi, pa tisočkrat več jih je kot nas. Nič ne štima. Sami vojni dobičkarji so, ampak ne seri mi s CENTROM. Ne izzivaj. Tamala dva bodo odpelal. Ni šans. Preko mojega trupla. Pa veš, da tujce itak skos napadajo. Zadnjič so enega z jebenega Madagaskarja odpeljal, ker naj bi kao bil lahko kužen. Pa je človek živel tle deset let. Deset let! Virus je pa tle ravno dobro leto. Res pretiravaš in si zadirčen, kot pravi deda. Na. (*Mu da telefon.*) Pokliči. ... Daj, pokliči. ... Imej zdej ta jajca pa pokliči! ... Ampak jim povej še zraven, da smo štirje, pa za psa jim povej, da poseben kombi za to pripeljejo.

ROBI: Dobro. Sem razumel.

LILI: Ne. Pokliči. Daj.

ROBI: Poglej, razumem. Ne bom klical.

LILI: Boš.

Robi odklene telefon. Tipka. Tišina.

Spusti telefon.

LILI: In?

ROBI: CENTER nima ponudbe soli. Samo sladkor. Bel sladkor.

LILI: Idi kući, čitaj knjigu. Kreten. Jebem ti sol! Bomo pa še mi te krekerje začel konzumirat, tko kot vsi.

ROBI: Začenjam slišati zvoke, ki jih nisem slišal nikoli. Slišim, kako brni računalnik. Slišim luči. Slišim stene in belilo od pleskanja pred petimi leti, kako poka na njih. Včasih slišim brnenje. Ne vem, morda je samo v moji glavi. Ne vem več, katerega smo. Mešam dneve. Slišim, kako šelestijo moje rjuhe, tudi v njih ležim čisto pri miru. Slišim pajka v kotu, kako si plete mrežo. Slišim, kako delata hladilnik in pečica, kako poka parket. Včasih si predstavljam, kako bi bilo, če bi predmeti oživel, kaj bi mi povedali. Kaj vse so videli. Kaj so slišali. Zadnjič sem se ponoči zbudil in nisem mogel spat. Natočil sem si zastaran ananasov sok in odprl okno. Naenkrat sem zaslišal neko trkanje. Les ob beton. Kot da bi nekdo s sprehajalno palico trkal ob beton pred blokom. Gledal sem, ampak nisem videl ničesar. Morda je bila le ura. Ne vem. Morda imam pa prisluhe. Ne vem. Vsake toliko se spomnim na druga mesta. Kako je zdaj tam? Kaj mislijo? Je kdo pokonci? Potem se obrnem v postelji in zaspim. In sanjam neke čudne sanje, podobe, ki mi sledijo. Zadnjič sem sanjal svojo bivšo. Da je imela novega tipa, znanca. Razpizdil me je. Pa sem mu vrgel šop ključev v glavo. Obrnil se je, kar naenkrat je bil meter večji od mene in je zakorakal proti meni. Bolj kot se mi je bližal, bolj je njegov obraz postajal žalosten, oči rdeče. Ko je bil le še kakšen meter pred mano in bi me lahko z eno roko pribil ob tla, se je ustavil. Njegov žalosten obraz je zrl v moje oči. Žal mi ga je bilo. Sklonil sem glavo. Obrnil se je, dvignil ključe in mi jih podal. Prijel mojo bivšo za roko. Tudi ona me je ošvrknila z žalostnim pogledom in sta odšla. Zbudil sem se. Takšne podobe me spremljajo čez dan. Čim obmirujem, se pojavi ena in me spomni na noč, ki bo prišla.

Priteče Luka, temnopolti fant, z njegovih oblačil padajo drobtine krekerjev.

LUKA: Kdo je Jurinić?

LILI: Nobeden.

LUKA: A ti je res rekel, da greš brat knjigo?

LILI: Ne, ni.

LUKA: Zakaj se pa pol kregata?

LILI: Saj se ne.

LUKA: Katero knjigo?

LILI: Eno tako, ki je ti še nisi bral.

LUKA: Katero?

LILI: Eno pač¹¹.

LUKA: Mami, a bomo jutri spet zmaja¹²?

LILI: Lahko. Kje je je pa Izak?

LUKA: Kaka. A, a bomo?

LILI: Bomo. A boste še kej jedli?

ROBI: Krekerje?

LUKA: Ne.

LILI: Dobr, pol pa nič. Bomo malo še zdržali, pa bo, kot je treba.

ROBI: Treba je sam umret.

LILI: Ej, dost. A veš, kako je blo men, k sem šla k ena ciganka gor njemu pred vrata, ga sprašvat za jebeno sol. A misliš, da men ni za popizdit.

---

¹¹ Mesto gori. Betonski zidovi pokajo ob visokih temperaturah in zrak je premešan z dimom. Spodaj se režijo toksične rumene barve, že skoraj bele, zgoraj njihov smeh nadaljujejo oranžni plameni. Na cerkvenem zvoniku sedi Lili. Hladna kot špric. Brado ima naslonjeno na levo roko in prazno strmi v horizont. Naveličana. Mrzla.

¹² Balkon v prvem nadstropju bloka. Na balkonu otrok drži za vrstico privezanega rdečega zmaja, ki nerodno plapola v vetru nekaj metrov stran od njega. Veter piha in zmaj se vrtinči. Otrok se smeji in vleče zmaja bliže k sebi, ko veter popusti, in ga spusti dlje, ko veter spet močnejše zapiha.

Priteče Izak, temnopolti fant, njegova oblačila so posuta z drobtinami krekerjev.

IZAK: Mami, mami! Suarez je kakal v vajini sobi!

LILI: Pa to ni normalno. Pes še srat ne more.

Gre pospravljat za Suarezom. Suarez priteče in se pred Robijem vrže na hrbet.

ROBI: Kaj je, majstor, a si se mi na posteljo pokaku?

IZAK: Ne, na stol.

ROBI: Kaj?! Na stol? Pa ta ni normalen!

Robi in Lili gresta pospravljat kužkov kakec. Luka in Izak gledata igrače na mizi.

LUKA: A lahko že vzameva?

ROBI (*off*): Ne še. Morava še eno rundo narest!

IZAK: A ji je res reku, da naj gre brat knjigo?

LUKA: Ja.

IZAK: A res?

LUKA: A se greš Indijance?

IZAK: Ne, no. Pejva se neki družga.

LUKA: Kaj pa ... če ti dam lok?

IZAK: Itak še ne smeva vzeti. Pa vedno mi ga pol vzameš.

LUKA: Kaj pa, če sem jaz Črni Muflon in si ti Belo Pero, pa iščevo vodo pa se delava, da mava lok?

IZAK: Kaj pa ... če vzameva lok in ga skrijeva?

LUKA: Mami bo opazla.

JURINIĆ

Tihe stare melodije iz velikih zvočnikov. Tišje kot nekaj trenutkov pred tem. Disko kroglja razpošilja svoje mavrične barve po prostoru. Lepi jih po vidno improvizirano pospravljenem prostoru – pospravljenem za nekoga – in drogu v sredini prostora, na katerem so zdaj vidni lisasti vzorci ženskih dlani in stegen.

Viki si v Dinovi kuhinji zraven mize slači svoj striptiz kostum in si oblači temno modre kavbojke in tanko vijoličasto majico z napisom “Kiss, kiss, goodbye!” in velikim odtisom ustnic poleg tega. Dino sedi na kavču z dolgo cigareto in z globoko mero rakije v roki, gleda v svoj kozarec in pušča Viki nekaj trenutkov brez svojega pogleda.

DINO: Jesi nešto dobro zaradila ovih dana?

VIKI: Ma super. Folk je osamljen pa skos kliče.

DINO: Ma da. Pa vidi ti nas ljude, kakvi smo. Nemamo obitelj, nemamo ljubavi. Samo strah, alkohol i karcinom.

VIKI: Zadnjič sem bla pr enem tamalem. Nek študent, ne vem nč, kaj je bil. Pa me kar ni spustil. Rekla sem mu, da se samo gleda, on je pa navalil. Kar fuknil me je po tleh.

DINO: Seljančuro.

VIKI: Ma res.

Viki se do konca preobleče. V kozarec, poln vodnega kamna, si natoči hladno vodo. Dino začne razstavlјati in pospravljati drog.

DINO: A te je?

VIKI: Ma kaj bo mene tamali! Fuknla sm mu dva kozarca po tleh, pa je že bla soseda na vratih.

DINO: Bravo mala. Tako se radi. Zvala li policiju?

VIKI: Ja, ampak sem spizdila, preden so uletel.

DINO: A kaj je rekel Joško?

VIKI: Ma nč, sam mu je rekel, da ga ne kliče več. Itak so to sam tamali, k sam igrce drkajo, pol pa eno guzico vidjo, pa se jim sname film. Joškota pa itak boli kurac. Njemu zdej biznis laufa. To je to. A si lačn?

Dino razstavi drog na majhne dele. Izpod kavča potegne sprano roza prevleko za odejo in začne dele previdno pospravljati med njene šive.

DINO: Šta će Joško čoravi. A poslušī. Ni virus. Ova nervoza, ovaj stres. To ti proizvodi najtežju bolest. Prvo ti sjebe dušo, a onda rak na pljučih. Rak na pljučih je najhuj. Če to stakneš, si najebo. Nema ti spasa. Prilično te loh kakšan Švaba dober nasecka, drgač pa teška. To ti je vse od stresiranja. Od tega, ker ljudje ne znajo več dihat normalno. Zbudijo se in že se jim mudi. Že tečejo. Zbudijo otroke in že tečejo otroci z njimi. Tečejo žene. Jebene mačke tečejo, jebem mu mater. In tečejo in se stresirajo, a kdaj bodo dihal, se ne uprašajo. In pol, reci piši, noben ne diha. In se telo zakisli. A ne, k nima kisika. In ko maš kisló telo – rak. Pol pa še cigarete kadijo ... Virusi su japanske tikvice, a rak je kao boss u Super Mariotu. (*Železne dele pospravi pod kavč. Ugasne disko kroglo. Še malo zniža jakost starih melodij.*) Al sem ti lepo spremil?

VIKI: Ja, lepo.

DINO: Sve za tebe.

VIKI: Si lačn?

DINO: Ma jok. Ne jedem posle šest. A ti?

VIKI: Mogoč bi pa mal piknla, če maš kej. (*Odpre hladilnik.*) A nisi francoske pojedel?

DINO: Nekako mi ne leži.

VIKI: Kaj ti pol sploh kuham! Pa rdeče pese se isto nisi niti dotaknu.

Vzame ven v alu folijo zavite skuhane koščke rdeče pese in eno pomoči v skoraj tekočo francosko solato.

DINO: Al sam pojeo tikvice.

VIKI: Si ti kurac. Pizda, a ti sam te jebene bučke ješ?

DINO: Odlične su ti. Enkrat sem jih ovome Ričiju dal, pa je ful napalil. Al mu jih ne dam več. Sve ja to sam pojedem.

VIKI: A maš kej kruha?

DINO: Izza ti je ona kesica, pa vidi, možda ima neki toast.

VIKI: Tenks. (*Toast.*)

DINO: I uzmi sol. Tamo imaš izza, to je sve, što mi je ostalo. Štedio sam za tebe, samo za tebe.

VIKI: O, hvala ti! A ti je ne boš rabu?

DINO: Nema problema. Sve za tebe, dušo.

VIKI: A ti sosedje kej pomagajo?

DINO: Pomogli bi oni, ak bi ih pitao, al ne trebam. Onaj moj ludi Riči iz podruma je dobar, ratni invalid je, jebi ga, al je dobar. I ovi donji imaju neku malu slatku, Anita se zove. Crna, opasna, slatka ko Naomi Shemer.

VIKI: A se ti dvigne na mlade sosedje, Dino?

DINO: Ma jok. I tako je otišla nekde tamo u Köln ili nešto tako.

VIKI: Normalno.

DINO: Umro ji je brat. Saobračajka. Mali lupo glavom u beton.

VIKI: Fak, grozno.

DINO: Onaj mali neki tekvando izmišlja ili nešto tako. Stalno se nešto tuče. Kako ne bi! Jebote, ružan je ko zgažena anakonda. A slatka mala je otišla.

VIKI: Ni edina.

DINO: Nedostajem li djevojkama?

VIKI: Ne.

DINO: Ajde ne zajebavaj? Zaboravile ste na čika Dina?

Luči disko krogle utripajo v kratkih intervalih.

VIKI: Ma nismo, ampak zdej res niso neki čustveni časi. Vsi so notr, skrbijo za zdravje in se drogirajo, me se pa u Halo, Katri prevažamo. Joško prau, da je to tak čas, da pomagamo folku, k so sami. Pizda, use je zaprt, sam striptizete pa Halo, Katra delamo, js prou use dostavljalce poznam, res so ti to depresivni liki. Jebem ti tak sistem, zgoraj bodo že odpirat začel, mi pa še vedno rdeče številke. Vsi doma, jaz pa delam kot še nikol. Tko da smo punce skos uzun in pol jih sploh ne vidm. Tko da dejansko ne vem, kako so. Je lahko samo ena na vožnjo. Tko da niti drinka ne spijemo skupi. A veš, pa še ta sistem je, da nas med unimi picami, jebem jim mast, prevažajo, da se morm, preden pridem do stranke, cela našpricat. Nej mi kup nov dezodorant.

DINO: Tebi bih trebao on neki švajcarski parfem kupiti.

VIKI: Boli ga kurac, mi se u prtlačnikih po centru šlepamo.

DINO: Šta će Joško.

VIKI: Dino, a si ti okej?

DINO: Kako da ne? Što pitaš?

VIKI: Pač vprašam. Zdej je folk depresiven, če bi vidu, kako zgledajo teli od Katre, to so res težki primerki. Pa nikol ne veš.

DINO: Ja nikad nisam bio i nikad neću bit.

VIKI: Sam uprašam.

DINO: Jesi ti dobro?

VIKI: Sem, sam neki me kosti bolijo.

DINO: Di će tebe kosti boleti. Mlada si.

VIKI: Nisem. Nisem več. Veš, da tut ti nisi. Sori.

DINO: Dobra si, al nisi ni stara.

VIKI: Nisem.

DINO: E, vidi šta sam našao neki dan. (*Gre do radia. Vzame vijoličasto broško.*) Sjećaš se zmaja?

VIKI: Kje si pa to staknu?

DINO: U nekom starom novčaniku. Samo da to vidim, sjetim se svega. I života i pizdarih i tebe. Sjećam se Sare, kako si je vozila kod mene prije rada. I kad smo cele noći sedeli kod Joškota, al je tada bio mršav.

VIKI: Ah, bejž. Nostalgik en.

DINO: Bolje nostalgija nego depresija. Lepo smo se proveli, draga moja.

VIKI: Smo. Neki časa je blo res lepo. Ko smo odprli biro in ko smo mislili, da bomo dejansko delali biznis.

DINO: Radili smo.

VIKI: Ja en let, še to ne.

DINO: Bolje živeti jedan dan, nego proživljavati se ceo život.

VIKI: Ja.

DINO: Kaj, a ni res, Viki?

VIKI: Je, Dino.

DINO: Sanja svinja o kukuruzu, a?¹³

Viki vzame torbico.

DINO: Dobro, nisam tako mislio.

VIKI: Vem.

VIKI: Idem ja. Vidimo se.

DINO: Pare su ti na radiatoru kod piškira.

VIKI: Hvala.

DINO: Hvala tebi, dušo.

VIKI: A če ti naredim pire pa pohance, ti bo kul?

DINO: Kako da ne?

VIKI: Kaj sreda pol?

DINO: A daj Viki, da te neki vprašam.

VIKI: Upraši.

---

¹³ V dolini je staro pokopališče. Nad nagrobniki so križi. Na nagrobnikih so imena in letnice. Pod nagrobniki so pokojni. Grobovi so različno urejeni, a večinoma so beli, največkrat sivi, nezanimivi, neurejeni, blede. Na vsake toliko časa na pokopališče stopi živ človek. Najpogosteje prinese svečo. Ali pa rože. Stopi do groba svojega prednika in mu pokloni prineseno. Malo gleda v grob, malo okoli. Opazuje zid okoli pokopališča, ki tega loči od visoke trave in robidovja na drugi strani. Navadno pogleda cipreso ob sebi. Pa letnico na grobu. Pa letnico na drugem grobu. Pa spet grob pred sabo. Nekaj mrmra. Zavzdihne. Pogleda gor, na hrib točno nad pokopališčem, od koder ga opazuje lepo ohranjena kamnita gotska cerkev z velikim železnim križem na vrhu zvonika. Pa se malo gledata. Človek in cerkev. Spet pogleda v tla. Medtem ko ga gleda cerkev. Pa v letnice. V ime. Se pokriža in gre.

DINO: A si ti jezna na mene?

VIKI: Ne vem, Dino, iskreno ne vem. Res, grdo smo zajebal.

DINO: Ti nisi.

VIKI: Ma sem tut js zajebala.

DINO: Nas dvoje sa Joškotom sva.

VIKI: Vidva sta res zajebala. Vidva sta bila prava debila, pijanca. Ruleta in avtomati in gotovo.

DINO: Jebiga. Vočkice mi život upropastile.

VIKI: Ne ti men “jebiga”. Še moje sta spičkila.

DINO: Al veš ti, da nisem hotu.

VIKI: Nisi, pa si.

DINO: Al čakali smo te i mi sa Joškom ko riba menstruacijo!

VIKI: Sej sem rekla, da sem tut js zajebala.

DINO: Znam, al nemoj mi onda “nisi, pa si”. Šta sam ja znao, da će se sve upropastiti!

VIKI: Ja, ok.

DINO: Šta je ok?

VIKI: Ok je to, da sta skockala firmo za en kurac. Ok je to, da je tamala šla pa da jo boli kurac zame zdej, kot da nisem dveh evrov vredna.

DINO: Dobro, Viki, izvini. Ako bi bila tu, sve bi bilo drugčije. Da bi barem javila, gde si. Znaš, da je Joško popizdil.

VIKI: A ti bi tle bil, če bi ti hčerka spizdila? Ne veš, ker je nimaš. Dej, ne seri mi s temi moralkami. Pa ne nabiji mi z Joškotom, k me boli kurac za njega.

DINO: Sara je ...

VIKI: Rekla sem ti že, da mi ne omenjaš njenga imena.

DINO: Da znaš, da nije Joško nikad bio zločest. Dobro nije on baš normalan. Al ne moraš onda da ga vređaš, nije on tikvica, da bi mogao ...

VIKI: Jabale te tikvice.

Tišina.

DINO: Al su bili tada duži dani.

VIKI: Ej, res morm it.

DINO: Polako, gde se ti žuri? Ajde, popij nešto, živi malo.

VIKI: Res moram it, ker me Gregi čaka pa moram še do Štepanca.

DINO: Ko je Gregi?

VIKI: Ma od Katre en. Prjazn drgač.

DINO: A sta frenda?

VIKI: Dobro, Dino drži se mi.

DINO: Viki! Ti se drži. I vidimo se. Pozovi ponekad.

VIKI: Pa sej se vidva. Pa poklič mene, ne Joškota, če boš kej rabu.

DINO: Sej, sej ...

VIKI: Ajde.

RICCI

V Viktorjevi spalnici je temno. Niti enega žarka svetlobe ni, ni luči, ni sveče. Ničesar. Čista tema. Ni obrisa, ni obraza, ni odeje. Ničesar. Samo dva glasova šepetata v temi.

MELITA: A te boli?

VIKTOR: Mal. Boljše je.

MELITA: Moral bi si mazat.

VIKTOR: Saj si.

MELITA: Če te tko kej boli, če nisi v kondiciji al pa ti pade odpornost, si čist odprt, da kje kej stakneš.

VIKTOR: Kolk majo zgori?

MELITA: Mislim, da je rekla okol dva milijona pa še neki. Blagor njim.

VIKTOR: A je tamali kaj našu?

MELITA: Mislim, da bo še malo ostal. Ampak jaz ga ne bom preživljala. Naj si najde stanovanje al pa punco, da ga preživlja, al pa nej gre h kakemu frendu. Kar koli. Ne more mi bit na sisi.

VIKTOR: Pusti ga še malo, da se stanje umiri.

MELITA: Skenslal je stanovanje na Jesenicah. Treningov še lep čas ne bo mel. Nič se ne bo umirilo. Tamali je čist brez hrbtenice.

VIKTOR: Kam pa da gre?

MELITA: Vsaj študirat. Informatiko al kej tazga. Sej je skos na računalniku al pa puši na balkonu.

VIKTOR: Pa kaj bodo tamali. Sej nič ne morejo. Počaki, da se stanje umiri. Lahko bo šel do sestre. Daj mu čas.

MELITA: Sej je mel več kot leto. Kao da bo pršu na obisk, evo zdej se je zacementiru tle. Parazit.

VIKTOR: Daj mu čas.

MELITA: Evo, ma ga. Prejšnji teden sem mu rekla, da ma en mesec. Če pridejo iz CENTRA, bova oba najebala. Tamali sploh prijavljen ni. Nikjer. In ko bodo to vidl v sistemu, bodo zihér sem prišli. In bo za plačat, veš, kolk se to plačuje.

VIKTOR: Ne bo CENTRA.

MELITA: Malo mu bom še dala. Potem bo pa šel. Če je pri meni, ogroža sebe in mene.

VIKTOR. Sej ti tudi ne upoštevaš vseh pravil.

MELITA: Ja jih.

VIKTOR: Tukaj si.

MELITA: Dobr to, ampak sej ti itak nikamor ne greš. Pa tamali misli, da se hodim testirat.

VIKTOR: Pa, a ti verjame?

MELITA: Ja, kaj pa? Sej mu rečem, da mam posebno obravnavo zarad sladkorne.

VIKTOR: Ti si po mojem edina rizična skupina, ki se “hodi testirat” na tri dni.

MELITA: Ja, pol se pa sam znajdi.

VIKTOR: Dobro, no. Pa sej vedno vse razkužim, preden prideš. Pa ko greš tudi.

MELITA: To bi pa rada vidla.

VIKTOR: Sej, če ne, pa ti razkužiš.

MELITA: ... A te boli to?

VIKTOR: Ne več.

MELITA: A boš šel dat za pogledat?

VIKTOR: Veš, da ne. Takoj me bodo dal na seznam.

MELITA: Ti bom prnesla neko kremo. Šparam jo za take priložnosti. Takoj vse zrihta.

VIKTOR: Ja, ampak mene kost boli.

MELITA: Dobr, to bo neki naredilo. Pa mal moraš migat, pa bo.

VIKTOR: Sej mam jaz eno. Iz dol sem jo dobil. Na meji s Turkmenistanom, mislim da, tako, ja. So mel neke koze. Tko si se sklonil naprej. Pa res je blo vroče tam. Za popizdit. Enkrat sem vidu od dinozavra stopinjo v kamnu.

MELITA: Ma dej, nehi.

VIKTOR: Res! Use se mi je zjebal; vsako noč smo spal na tleh. Nisem sral dva tedna, hrbet me je bolel, veš kako, muke! In gremo mi tja. Na dopust za par dni. Nekak tko so nam rekl. In srečamo neke beduine, take stare. Niso še vidl niti mitraljeza niti umivalnika. Dal sem jim tam neko luč na baterije, oni so bli srečni do konca. In so rekl, da me bodo zrihtal. In se sklonim. Jaz pa še dva moja. Oni pa men kozo na hrbet. To je bolel, veš kako. Najprej sem jo takoj vrgel dol. Ni šans, da to zdržiš. Naslednji dan še enkrat. To se ti koza zarije s kopiti v hrbet in ne spusti. In morš se počasi dvigat. V hrbtu. In boli res za znoret. To so te gorske koze od tam, kot gamsi pri nas, in znajo stat čist navpično na skalah. In se premika tam gor, ampak enkrat, ko najde točko, je ne spraviš dol. In ti pritiska na neke točke in te sestavi. Res. Kot ena akupunktura. In pol še tretji dan isto.

Pol sem se že lahko dvignil. Čist naprej in pol počas gor, traja tko ene petnajst minut to. Ko sem jaz zadihal, pa spal sem, vse se mi je popravil. To so neke posebne koze, ki samo to delajo. Jaz sem mel zadnji dan enga kozla, sto kil minimalno. In to je bolel. Pol pa kt v nebesih. Tako mi je zrihtal vse.

MELITA: Sej, ko se konča, greš lahko spet dol.

VIKTOR: Po mojem ne bom šel. Zdej me ne more zrihtat. Pa tam so mi dal neko kremo, tako mazilo – kozje solze so rekli. Peče, ampak funkcionira. ... Bučke imam zate.

MELITA: A spet? Hvala.

VIKTOR: A jih pojesta?

MELITA: Ja, tamali jih skos jé.

VIKTOR: Da ne bosta samo krekerjev.

MELITA: Saj se znajdeva.

VIKTOR: Saj, saj. Ti ga ziher zrihtaš.

MELITA: Saj ga. Ampak malo jé, premalo, če bo hotel naprej trenirat.

Premik. Vžigalica in prasketanje. Melita se z vžigalico nagne naprej. Na temno rjavi nočni omarici, oviti v plast plastike, se zasveti plamen podolgovate vijoličaste sveče z vtisnjenim pravoslavnim križem, vstavljene v star, obrabljen, majav, črn, železen svečnik.

Na tleh je plastična vrečka, v njej pa v alu folijo zavitih nekaj pečenih bučk, na servetu pod njimi je napisano "Dober tek". Rjuhe so razporejene v obliko meseca. V njem sedi Melita. Njena razvlečena in preperela majica z obrazom Jaka Racmana, z bleščicami posut levi rokav se vleče čez njen z materinimi znamenji posut vrat in se čez njene utrujene prsi spušča do uvelega popka. Njeni z mastnimi madeži posejani rdeči lasje se spuščajo med njene po turško prekrižane noge, s katerih Viktorjeva glava negibno strmi v njene oči. Kot osojni bregovi globokih dolin se v njegovih odprtih ustih, za bolešno belimi dlesnimi drži plitek dih. Njegova roka kot roka mrtvega Marata pada s postelje. In sonce

tone za oddaljene hribe. Kot da bi duh v sveči začutil pritisk nastalega mraka in se odpovedal svojemu obstoju, se zamaje in vosek, nabran pod plamenom, trzne. Kaplja se zlije na prisojno stran. Dovolj, da spodkoplje težišče sveče. Da ta pade in po nekaj udarcih po nočni omarici obstane tam, kot padli vojak, nikoli pokopan. Vosek se ulije proti tlom. Prestreže ga iztegnjena roka, pregib med nadlahtjo in podlahtjo. Vroč vosek se ulije po vzorcu žil, si ga prisvoji, ga obnori in prežge. Najprej nekaj kapljic. Potem pa tok. Kot da bi ujeti vosek ves čas samo čakal, da ga izpustijo iz kalupa, da izžre v nečem ali v nekom svoj simbol. Reko, izluščeno v zaliv belega morja. Sveča izgublja plamen. Vijoličast vosek pa se nadaljuje po Viktorjevi roki. Soba, kot da ne opazi vedno bolj vijoličaste površine roke – plast voska, ki se je nabrala na podlahti, spušča zadnje kapljice na tla. Sveča bo zdaj ugasnila in roka bo ostala tam. Strjen vosek na tleh bo spominjal na vojaško premirje, ki ga sklene flota s francoskimi zastavami v majski mesečini.

OŽBOLT

Lucija in Žiga razkužujeta stanovanje. Iz dveh velikih, rumenih tub za razkuževanje špricata smrdečo snov po tleh, po mizah, po omarah, knjigah in posteljah. Na obrazih imata zaščitni maski – razkužilo je izjemno toksično. Fric telovadi. Sredi kuhinje skače, dela sklece, počepe, trebušnjake. Pot teče z njega. Globoko diha in na vsake toliko zakašlja, ko vdihne strupeno substanco razkužila. Oblečen je le v športne, strupeno zelene kratke hlače in par kratkih črnih nogavic. Njegovo mlado telo je skoraj neporaščeno. Povsem belo, nedotaknjeno telo – z izjemo manjše brazgotine pod levo lopatico – se hitro premika in globoko diha v neenakomernem tempu. Vse, kar na njegovem telesu izstopa, je “navzven” obrnjen popek, ki z manjšimi zamiki poskakuje za drugimi deli telesa. Lucija razkužuje za kuhinjskim košem za smeti, Žiga za sliko v kuhinji.

ŽIGA: Ti pa boš Švarceneger.

LUCIJA: Radioaktivni Švarceneger.

FRIC: To je summer body, stari.

LUCIJA: Ti maš kopalnico pa hodnik čez.

FRIC: Ne se sekirat. Sam ne se sekirat.

LUCIJA: Žiga, dej ti to malo bolj s filingom deli.

ŽIGA: Pa sej delam, ne mi gledat pod prste.

LUCIJA: Sej ne, ampak res te skrite koticke moraš najbolj poštimat. Ker tja, če se ukampira, ga ne boš ven dobil.

FRIC: Ajde, Žiga, šprici! Bolj k špricaš, boljš zame.

LUCIJA: Pa dej, odjebi, ti.

FRIC: Težje k se diha, boljša je vadba. Telo se fajta. Telo bo spremno. Telo bo k stroj. Pizda, nč ti ga ne zjebe pol. (*Kašlja.*) Jebeš vitamine, posege, maske. Telo morš navadit. Da se fajta. Sam to te reš.

ŽIGA: Ti si fuknen, majkemi.

FRIC: Fukneno zdrav.

LUCIJA:, Dihi Fric. Dihi! Sam ti ožeži!

FRIC (*kašlja*): Evo, diham. Na dolgi rok, ti je to najboljš.

ŽIGA: Kaj pol ne ješ govna?

FRIC: Sam dihat je treba, stari. Dihati in izkašljati pizdarije iz sebe. Pa si stroj. Treba je fajtat.

LUCIJA: A si videl, kaj je rekel papa?¹⁴

FRIC: Ja, a to, da je molil pa to?

LUCIJA: Ja, pa to, da so vsem mrtvim odpuščeni grehi?

ŽIGA: Ne heci. Kakšna sprdancija od hipokrizije. Teli boomerji so prfuknjeni, majkemi. To je prou ta viža, gleda te cel sladek u oči čez mizo, on ti plača večerjo, a zraven razmišlja, kako te bo zaštilu in ti pojedu čreva. Moralno pač, al pa kulturno. Psihopati, res.

LUCIJA: Ja. Svašta. Ne morem verjet. Tudi tistim, ki so bili pedofili, posiljevalci, fašisti, morilci. Za vse to velja, če si umrl od virusa, greš v nebena.

FRIC: Papež pride iz stare nemščine – “babes”. Prevzet iz latinščine “papas” – skrbnik, vzgojitelj, oče. Bejsikli oče. Kar se potem zasledi v romanskih jezikih: “papa”, “padre” je oče.

---

¹⁴ Papež stoji na balkonu, gleda na Trg svetega Petra. Njegove roke so razširjene v obliko križa. Na glas moli. Oblečen je v snežno bela oblačila. Z belo čepico, kot kapljico, na glavi in z zlatim križem okoli vratu. Glasno moli. Latinščina. Italijansščina. Nekaj pomešane angleščine. Molitev. Neumorno drži roke stran od telesa, dlani so uprte proti nebu. Trg je prazen.

LUCIJA: Pa recesija pa to. Vsi govorijo, da bo denar ležal po ulicah, brez vrednosti. Inflacija bo do Bôga.

FRIC: Bog ma neko foro s figo ... Aja, ne, to je fora, kao bog – gob, kao da so gobe jedl in vidl boga, ampak dejansko pa ...

ŽIGA: Ma jebeš to. Veš, kaj bo. Osnovno vprašanje: a je človek samo bolj inteligenta žival in se gremo najmočnejši preživi al bo pa to dejansko nek preboj dojemanja človeka kot spiritualnega bitja in bo pomembno kaj bolj humanega.

LUCIJA: Kompliciraš. Vse bo isto. Samo ne vem, kako bo folk otrokom razložil, da zdaj je pa kul. Da so eni dedki preživel, drugi pa ne.

FRIC: Nikol ne bo tako, te ukrepe bo vlada vlekla do groba. Povsod bodo sama razkužila in restrikcije. Zdaj nas hranijo s krekerji, ker so kao polni vlaknin za proti virusu, juttr bo pa neka posebna salama al pa pašteta. Sej vidiš, zgoraj že odpirajo, folk je v fitnessih in bazenih, mi pa polne bolnice, kot da nas vsak dan bombardirajo.

ŽIGA: Ej, jaz mam občutek, da mi bodo izpadli lasje. Tak občutek pač. Da se moram samo poslovit od njih, teden, dva, pa bom plešast. Nimam pojma, zakaj, sam tak občutek pač.

LUCIJA: Mah dej, ne seki. Ti maš pa res najbolj goste lase.

ŽIGA: Pol pa mesec, no. Ampak mojmu fotru so tut lasje kot mladmu odpadli. Takoj, ko je pršel iz vojske. Cup, cup in pleša.

FRIC: ... Mlad. To je pa ... Praslovansko mehke, nežne. Iz glagola “mol-diti” ... mehčati, gnesti.

LUCIJA: Moja mami pravi, da so se zgoraj zdaj vsi začeli pozdravljati. Če slučajno koga srečajo na ulici ali v bloku, se ful lepo pozdravi pa tko.

ŽIGA: Ja, saj to je ta človeški faktor.

FRIC: A oni so že zunaj?

LUCIJA: Ja, ampak oni majo čist drug sistem. Loh bi se tut midva začela tko ful pozdravljati.

FRIC: Ironija: iz cerkvene slovanščine “pozdraviti” – ogovoriti z besedo, s katero nekemu želimo zdravje. Pa že Rimljani so se tako pozdravljali “vale”. To so potem prevzeli ...

Mimo okna se začne spuščati cula, privezana na vezalke. Nihče v stanovanju je ne opazi. Fric stopi na mizo, sklene roke kot ob molitvi.

FRIC: Cari fratelli e sorelle, oggi ci siamo dati appuntamento, tutti i cristiani del mondo, per pregare insieme il Padre Nostro, la preghiera che Gesù ci ha insegnato. Come figli fiduciosi ci rivolgiamo al Padre. (*Lucija se malce na silo smeji.*) Lucija, svetnica naša. Povejte, kaj napovedujejo vaše peroške roke.

LUCIJA: Ooo, prihaja Pekel! Pekel na Zemlji. Vsi neverniki bodo pocrkali, samo psihologi bomo preživeli in ustvarili svet, v katerem bomo vsi meli za sol. Ostali jadniki jo bodo pa k une gorske kože lizali s kamnov ...

Od zunaj se zasliši krik. Sekunda in mimo okna se vidi padati culo. Trenutek in mimo okna se vidi padati telo. Dino. Sekunda in bum. Lucija in Fric, ne da bi se spogledala, planeta k oknu in pogledata dol. Na tleh staro telo, luža krvi, cula, vrv, poleg nje pa nemo na invalidskem vozičku sedi Viktor. Lucija teče k telefonu. Ne najde ga. Žiga hrope.

LUCIJA: Telefon! Telefon! Jebem mu mater, da mu jebem!

Fric strmi. Z Viktorjem se spogledata.

LUCIJA: Fric! Zbudi se! Klič rešilca, a si normalen.

FRIC: Gotovo je.

Lucija išče telefon.

LUCIJA: Jebem ti sve! Fric! Klič rešilca!

Ko staro, zmečkano, okrvavljeno telo leži ob njem, Viktor pomisli, da bo moral zdaj špartansko varčevati z zadnjo pošiljko tobleronov,¹⁵ ki jo je pred kakim dnem dobil od Dina. Postane mu nerodno, da premišljuje o tem. Potem pa v Dinovem naprsnem žepu opazi paket dolgih Marlboro cigaret, ogleduje si nepoškodovano, rahlo pripрто embalažo in obrise cigaret v njej. Kot majhni kositrni vojački s priprtimi očmi strmijo v Viktorja in ga spomnijo na dlani rjavooke deklice z lasmi barve stekleničke morfija.

---

¹⁵ Viktor je Dina spoznal pred desetimi leti. Ko se je vselil. Sinu je postalo neprijetno, da mora staremu pomagati gor in dol po stopnicah, zato ga je zaprl sem, na obrobje mesta, v pritličje, mu plačal hišno oskrbo. Sam se je odselil nekam na sever. Viktor je Dina spoznal "čez živo mejo", ki obkroža njegov majhen vrtiček v pritličju. Enkrat je Dino, ko se je zvečer vračal iz bližnjega bara, z druge strani grmovja začel pogovor o vremenu in ta se nikoli ni ustavil. Predebatirala sta vse od pasatov do deževnega pragozda. Ob dobrih dneh sta govorila o Mongoliji, o tem, kaj bi bilo, če bi Džingiskan imel dobrega potomca, koliko konjev bi onadva imela zdaj. Kakšno je moralo biti to ogromno cesarstvo. Kakšen car je moral biti "Džingi". Ob slabih dneh sta govorila o neokusni hrani in o raku. Kako hrana postaja vedno bolj umetna in kako je vedno več rakavih obolenj. Dino je ob takšnih pogovorih vedno nergal čez Viktorja, ker kadi, ker so mu doktorji prepovedali, ker mora paziti na svoja pljuča, na svoje življenje, ker: "Šta ću ja bez tebe, Rići?" (Vedno je poudarjal mehki ć, kot da ne bi vedel, da gre v resnici za italijanski priimek.) Rak na pljučih naj bi bil neozdravljiv, naj bi bil nova kuga, ker ljudje ne dihalo več, ker so stalno pod pritiskom, je govoril. Ker potem samo pijejo in se drogirajo in hodijo v Disneyland. ("Jebo jih Miki Miška, da jih jebo," je navadno zaključil Dino.) Dino je vedno govoril, kako je pred dvajsetimi leti za vedno nehal kaditi, ker ni hotel podleči marketingu tobačnih izdelkov. Ni hotel biti kot ostali. In da bi Viktor to moral razumeti in tudi sam opustiti nevarno navado. Zadnje mesece sta si dopisovala, s pismi v Dinovi culi. Zbijala sta šale na račun Dinovega sina, ostalih sstanovalcev in si pošiljala prigrizke, Dino mu je vsak teden pošiljal pečene bučke. Ko so zaloge hrane v trgovinah počasi usihale in je CENTER nudil le najnujnejša živila, je Dino Viktorju večkrat poslal kakšen sladek priboljšek iz svoje zaloge, kakšen bombon, občasno manjšo tablico čokolade, enkrat pa cel paket belega sladkorja – najbrž vse, kar je imel. Viktor se mu nikoli ni zahvalil – sta že vedela.

3. DEJANJE

RICCI

Na vhodnih vratih Viktorjevega stanovanja je pet na novo vgrajenih, masivnih, jeklenih, neprebojnih ključavnic.¹⁶ Prva je povsem nova, odvita pred kakšnim mesecem. Lepo spolirana, jeklana, na dvojno zaklepanje. Druga je starejša, najbrž ni prvič uporabljena. Ob straneh je bordo barva spraskana tako, da se vidijo črno-sive lise – na ključ. Tretja in četrta sta veliki, isti model, njuna svetlo rjava, bronasta zunanost je lepo negovana, skoraj zloščena, to sta dve “žabici” – na ključ. Peta je črna kot oglje, ta je posebej pozorno zaklenjena in postavljena najvišje na vratih – na štirimestno kodo.

MELITA: In kakšen je občutek?

VIKTOR: A lahko nehaš?

MELITA: Pa če nikol nič ne poveš.

VIKTOR: To so morbidne teme, ne da se mi spuščat v te spomine.

MELITA: Kolk si pa jih?

VIKTOR: Cel Afganistan.

MELITA: Odjebi.

VIKTOR: Ne bom. Sem ti rekel že zadnjič. Kaj sem ti sploh zinu. Dejva raj enga na Jurinića nazdravit.

---

¹⁶ Iz tal se dviga črn stolp. Sestavljajo ga črne opeke in med njimi tisočera majhna, kvadratna okenca, ki umazano rumeno utripajo v temni noči. Neskončno dolga nagubana površina se dviguje proti nebu in se mestoma izgublja med oblačnimi meglicami. Stolp je valjaste oblike in se malce nagiba proti vzhodu. Vrha stolpa se skozi oblake ne vidi. V oknih dežujejo podobe ljudi, ki levo in desno premikajo svoja telesa. Nekatera okna so prazna.

MELITA: Pa sam zanima me, no. A deset al dvajset.

VIKTOR: Nehi.

MELITA: A si jih več?

VIKTOR: Mogu bi tvojo mtko.

MELITA: Pička si.

VIKTOR: Šatap, stara. Sam šatap. Boš ti men govorila! Pička glupa.

MELITA: Kaj si mi reku?

VIKTOR: To, kar si slišala.

Melita vstane. Gre. Glasno.

VIKTOR: A ti prou hočeš, da me pridejo iz CENTRA iskat?

MELITA: Ma sej kva te pa že niso pršli? Sej, a ni tko, da rizične skupine pa vas retardirance prve poberejo. A maš veze? A si si jih z Afganistanci kupu?

Gre. Glasno si obuva čevlje. Odmeva.

VIKTOR: No, ajde dej, da te vidim.

Viktor sedi za mizo. Ne trzne. Melita začne sunkoma odklepati pet ključavnic na vhodnih vratih. Z radiatorja zraven začne manično pobirati možne ključe in jih vtikati v ključavnico. Kovina rohni. Od radiatorja se odkruši košček bele barve in pristane na tleh med kupico drugih. Odpre štiri. Štirimestne kode zadnje ključavnice na pozna.

MELITA: Koliko je?

VIKTOR: Pet.

MELITA: A mi poveš kodo, psihič en!

VIKTOR: Usedi se.

MELITA: Ne, kolk je?

Začne manično obračati vrtljive številke na ključavnici.

VIKTOR: Pet. Štir njihove. Bli so v šalih. Enga s strehe. Padu je dol k prazna vreča. Dva med eno streljačino tik pred koncem. Enga na predzadn dan. Vsi so bli suhi. Fantje pač. Ta tazadn je bil nek njihov oficir.

MELITA: Ajde, ne seri mi zdej. Dej kodo. Ne da se mi te poslušat. Boš ti men pička govoru. Sem že svojga dost poslušala.

VIKTOR: Peta je bla ena punčka. Ampak je že bla v kurcu. Videl sem jo parkrat iz tabora. Bla je že na berglah od mine. Pol je pa še z drugo ного na mino stopla. Od svojih. In je ležala tam v pesku zraven kontejnerja z vodo, ker so mislili, da bomo mi šli tja. Pa sem ji dal dvojno porcijo morfija in je sam zaspala. Dejansko sploh ne vem, a jo je morfij al bi tko al tko roknla. Nimam pojma, če se vpraša.

MELITA: A mi daš kodo. Lepo, res, ampak ne da se mi več.

VIKTOR: Pol sem jaz budala na našo mino stopil in ...

MELITA: Ajde, sajki, dej.

VIKTOR: Pet, štiri, tri, dva.

Melita obrne številke na ključavnici. Odklene vrata in gre. Za sabo zaloputne vhodna vrata, da se od sile od radiatorja odkruši še en delček premaza bele barve.

Viktor prime za ročaje ob strani vozička in dvigne svojo trtico od vozička. Kot da bi poskušal vstati. Se spusti. Prime za levo ного in jo kolikor se da raztegne. Pa še desno. Globoko vzdihne. Pogleda na uro. Kot da se ni zgodilo nič, popravi svoje telo v prejšnjo obliko. Z rokami zavrti kolesa invalidskega vozička in se počasi premakne do radiatorja. S tal pobere odpadlo barvo. Z majhno krtačo za čevlje jo previdno nabere v majhno smetišnico. V kuhinji da zavreti vodo, strjeno barvo s čajno žličko prenese v majhno kavno skodelico. Večje koščke barve zdrobi na manjše, da s tem poveča njihovo površino. Čez zlije malo manj kot pol

decilitra vrele vode in meša. Pridno meša. In zalije še z nekaj kapljicami vode. Meša, dokler se voda ne zgosti in se ne obarva v povsem belo in kot hruškov sok gosto snov. Viktor povoha svoj zvarek. Skodelico z vsebino previdno položi med svoje noge in zavrti kolesa na vozičku. Premakne se do hodnika in sobe s skrbno zaklenjenimi vrati zraven radiatorja. Počasi, kot da ne bi hotel motiti vsebine sobe, odklene. Premakne vrata. In pogleda v prostor. Žaluzije, ki so spuščene na vseh oknih njegovega stanovanja, se tu še posebej trdno držijo skupaj. Ne le to, za zavesami sta razprostrti brisači, ki zakrivata pogled v sobo. V sobi gori majhna, stara pisarniška lučka in osvetljuje: tla brez pohištva, stene brez slik, podboj brez žebeljev ali lepila ter star, razpraskan parket, umazan od barve in opilkov. Sivo zelena plesen se širi po levem kotu sobe. Nekaj žebeljev čemi v kotu. Med kladivom, starim časopisnim papirjem, tremi skodelicami in nekaj porabljenimi zobotrebci diha po zažganem, železu in znoju smrdeča oblika. S kopiti iz kamna in žebeljev, z rogovi iz kartonaste škatle za piškote, z rdečo brisačo, ki ji kot jezik visi iz ust, iz kartona toaletne rollice. Velik del trupa je narejen iz skupaj zlepjenih posod, ključev, skoraj polovica bitja je premazana z gosto belo barvo. Oči – frnikole. Ušesa – selotejp. Bitje, kip, skulptura – kozel. Viktor skulpturo poboža po stegnu, po glavi, čeljusti. Vzame belo snov v eno in star čopič s tal v drugo roko. Barvo začne nanašati na še nepobeljeni del skulpture. Njegove geste so počasne, premišljene, kot bi se za vsako odločil že prej, vsaj dve noči nazaj. Stopljena barva radiatorja se lepo lepi med pore živali pred njim.

Melita počasi in čisto tiho vstopi v stanovanje. Opazuje Viktorja, ki se njene prisotnosti zaveda, ampak ne neha barvati.

VIKTOR: Jaz sem en na milijon. Jaz sem eden izmed tistih, ki smo se rodili ob polnoči. Točno, ko se je menjal dan. Točno, ko ni bil ne torek, ne sredo, ne četrtek in ne petek. Jaz sem ta, ki sem ob rojstvu obvisel na presečišču časa in ki ga je prvo jutro dočakalo s strahom. In tako vsako naslednje jutro. Vsak dan se zbudim poten, v pričakovanju novega dneva, in komaj čakam, da grem spet spat, da se lahko spet zbudim. To, kar od vedno najbolj počnem – se zbujam. Tudi najraje od vsega zbujam druge. Še preden se zbudijo sami, jih objamem, poljubljam, kuham jim kave, pripravljam zajtrke, pripravljam jim kopeli in likam obleke. Se pa vedno zbudim ob sončnem vzhodu. Takrat, ko najbolj sije, takrat, ko se s stopali dotaknem tal in me zbode v hrbtenici kot kaktus.

Melita ga opazuje. Viktor barva naprej, dokler mu na zmanjka barve. Zadnji nanosi so dolgi, razvlečeni naprej proti kozlovemu vratu. Barve je vedno manj in pod svežimi zamahi čopiča se začnejo kazati vedno bolj lisasti vzorci kovine, selotejpa in drugih delov nepobarvanega trebuha. Viktor spusti čopič in se odpravi proti radiatorju. Z njega začne praskati nov del belega nanosa. Vztrajno, milimeter za milimetrom, centimeter za centimetrom praska belo barvo na tla in jo nato začne zbirati v roko. Melita ga ne pogleda, samo posluša njegovo tiho početje in nepremično strmi v postavo pred sabo. Počasi stopi do nje. Gleda v rogova, v nepobarvan in pobarvan del, v kopita. Skloni se in se zazre v oči bitja pred sabo. Pogleda ga globoko v zenice. Gleda v bitje in bitje gleda v njo.

STRAUSS

Okna so še vedno obrobljena, zacementirana s folijo. Vlažen, star zrak je nabran po kotih sobe, tistega bolj suhega pa po prostoru razmika star bel ventilator. Kuhinja je prazna. Razen krekerjev in nekaj privarčevanih rezin mortadele so hladilnik in omare prazne. Le na mizi je sveže napisan listek: "Šla sem na test. Pridem kmalu. Pojej bučke in nahrani Fredija." Urh iz hladilnika vzame v alufolijo zaviti paket pečenih bučk. Na majhen rožnat krožnik položi tri. Zadnjo, četrto, vzame in povoha, odgrizne majhen del in se nakremži. Grobo, skoraj vulgarno iz predala vzame nož in tanko, plastično rezalno desko. Tri bučke in preostali del četrte položi na desko in jih začne sekljati na majhne koščke. Nese jih na hodnik in se ustavi pred vivarijem, v katerem počiva progast, črn, bel in malo tudi oranžen morski prašiček – Fredi. Da mu košček bučke. Fredi ga hlastno poje. Še en in še en košček. Fredi sestradano golta. Urh se mu tiho nasmiha. Malo ga tudi poboža, ampak mu da mir, da v miru gloda in požira. V posodico za hrano mu strese vse preostale koščke bučk. Fredi já. Na vhodnih vratih zazvoni. Urh se zdrzne. Zasliši raskav ženski glas v srednjih letih.

GLAS (off): Dober dan, ne odpirajte. Preverjanje prisotnosti.

Urh okamni.

Gospa Strauss.

Zvonec. Urh gleda proti vratom. Zajame zrak.

Gospa Struss! Preverjanje prisotnosti.

Zvonec. Urh gleda, strmi v stara, rjava vrata pred sabo.

Gospa, prosim. Samo preverjanje prisotnosti.

Urh stopi proti vratom, pogleda skozi kukalo, v temi hodnika ne vidi ničesar, le majhna ženska postava s temno rdečimi lasmi stoji na njegovem predpražniku.

Gospa Strauss. Slišala sem vas. Prosim, samo preverjanje prisotnosti, prosim, oglasite se.

Urh pogleda proti tlom. Njegove roke se tresejo, celo telo se poti.

Gospa Strauss, ste v redu? Oglasite se, prosim, samo da popišem.

Urh se tresoč obrača okoli sebe. Gleda po hodniku, kot da bi mu ta lahko ponudil pomoč.

Gospa Strauss, slišim vas. Prosim, samo zabeležiti moram vaš glas, da vas lahko potrdimo.

URH: Gospa, Urh Strauss tu. Gospa Strauss je umrla.

GLAS (*off*): Prosim?

URH: Gospa Strauss je včeraj umrla. Nisem še uspel sporočiti.

GLAS (*off*): Kako je umrla? A ste vi mož?

URH: Sin.

GLAS (*off*): Pa kako je kar umrla? To bi morali takoj prijaviti. Dajte si gor masko, razkužite vse, to je treba takoj v CENTER prijaviti.

URH (*dela se da joka*): Pa gospa, men je mama umrla.

GLAS (*off*): Zakaj ste pa vi tle?

URH: Klicala me je, da je slabo, pa da rešilec noče prit po njo, ker je možno virus. Ampak moja mama je mela sladkorno, lahko da je blo kej zarad inzulina.

GLAS (*off*): Ampak gospod, vi niste prijavljeni na tem naslovu.

URH: Ona je mene klicala in sem takoj pršu in je že bla mrtva, čist mrzla.

GLAS (*off*): Gospod, tega ne bi smel. Imate kakšne simptome?

URH: Ne.

GLAS (*off*): Če je virus, bomo moral cel blok z okolico izolirat v črno barvo.

URH: Ja, sej vem.

GLAS (*off*): Dejva najprej vokalno certifikacijo narest. Navedite svoje ime in letnico rojstva.

URH: Urh Strauss, tisoč devetsto sedeminosemdeset.

GLAS (*off*): Dobro, certifikacijo imava. Bom v centralo poklicala. ... Miha, tuki mam enega. Urh Strauss. Pravi, da je gospa Strauss umrla. ... Sin. ... Včeraj. ... Ne ve. ... Trinajst. Ne dvanajst, mam še eno smrt prijavljeno. Ampak je zaradi neumnosti. ... Bom. ... Ampak je rekel, da se mu iz CENTRA niso javili. ... Ona je klicala. ... Kaj pa on? ... Bom dala v zapisnik. ... Miha, prosim, a mi lahko takratko zrihtaš? ... Vem, ampak prosim te lepo. ... Al pa vsaj, da nisem v Murski. Al pa polovičko. Pa Sečovlje, Ankaran al pa neki na morju, itak bom s tamalo šla. ... Robič? To je Gorenjska? ... Dobro, pogledaj, če mi lahko polovičko dobiš, da uskladim z zapisnikom. ... Hvala. Slišmo.

GLAS (*off*): Gospod, vi pa niste bili prijavljeni.

URH: Pa kako? Saj sem dal vlogo za na Jesenice.

GLAS (*off*): Jesenice? Tam ste bli do lanskega leta prijavljeni. To boste zihr plačal, ne morem nič, ker je že zabeleženo.

URH: Ja, sej vem.

GLAS (*off*): Bodo pršli kolegi in bodo dal blok v črno. Ne greste nikamor, nič, brez telefona, sam če kličete CENTER. Če gre za virus, kličte rdečo linijo. Ne, ne navadne, ker majo skos polno.

URH: Ok.

GLAS (off): Truplo bodo pobrali v roku dveh dni. Bodte prpravljeni, ker bodo sam na helikopter naložil.

URH: Kaj pa do takrat?

GLAS (off): Mal ledu dajte gor. A je v ležečem položaju?

URH: Amm ... Ja, je. Čist leži na pojstli.

GLAS (off): Dobro. Potem pa jo tko puste. Ne je premikat.

URH: Ne bom.

GLAS (off): V kolikor je bil virus, pol ste tut vi okuženi. Če ni, imate pa srečo. Vsekakor preventivno razkužite vse in se izogibajte stiku s truplom. Pa čim prej ga razkužite pa dajte v neko neprepustno vrečo pa nekaj rdečega dajte na vrečo, da bodo naši vedli. Kar koli. Samo, da je na vidnem mestu.

URH: Po mojem ni, sej ni bla nč v stikih.

GLAS (off): Ja, sam se zna zgodit, da ma to novo verzijo, k je bolj agresivna in gre res skozi vse. Loh pa da je stara verzija, ampak zdej obdukcij ne delajo, če je sum na virus.

URH: Ok.

GLAS (off): Držite se. Moje sožalje. Pa res, če je kej, kličite rdečo.

URH: Bom, bom. Srečno tut vam.

Ženska na drugi stran odide. Urh se umakne v stanovanje. Globoko diha. Periferni vid se mu manjša. Pogleda proti Frediju. Vse je pojedel. Zakoraka proti kuhinji. Pogleda na uro. Odpre omaro nad hladilnikom in iz nje vzame dve roli folije. Gleda okoli sebe. Vzame dva paketa krekerjev, odejo izpod kavča, nekaj vilic. Razprostre folijo in začne zavijati izbrane stvari. Prinese še nekaj drugih.

Oblikuje telo. Nekaj manjka, za del trupa. Pogleda proti bratovi sliki¹⁷ in vzame davno ugasnjeno plastično svečo. Zavija naprej. Lepi. Zavija. Iz predala vzame rdečo krpo in jo zavije okoli tistega dela skulpture, ki spominja na glavo.

---

¹⁷ Damir Strauss sedi na svojem nagrobniku, gleda v razdejan grob, poln listja, razmetanih sveč in naključnih kamnov. Gleda in govori. "Pokopališče je bilo še mlado, ko so me pripeljali sem, staro je bilo polno, pa so odprli tega. Takrat je bilo okoli mene nekaj stricev, nekaj dedkov in babic, en novorojenec. Kmalu so začeli na veliko zakopavati Žide. Kot bi tlesknil, se je pokopališče spremenilo v judovsko pokopališče. Saj me ne moti. Meni je všeč, da nas je več. Novi se vedno držijo zase. Pustimo jih. Čemerni so, ampak nikoli ne rečejo niti besede. Pustimo jih, da so nemi. Ko začnejo govoriti, se nam pridružijo. Bolj slabo se spomnim, kako sem prišel sem. Če sem iskren, se sploh ne spomnim. Samo to, da prvih nekaj dni nisem vedel, kje sem. Pa da so me vlekli na vse strani. Potem so prišli pome sosedje in se je začelo. Dvomim, da se kdor koli sploh česa spomni. Samo včasih nas pridejo gledat neki obrazi in bulijo v nas. K meni vedno hodita dva, včasih trije. Neki fant in neka ženska. No, mi najstarejši skrbimo za red, da je trava pokošena ... Če kdaj recimo ni, jo sežgemo ali pa nanjo mečemo kamenje, da se uhodi. Včasih se zabavamo iz nagrobnikov starejših. Večini je smešen moj. Več kot tisoč nas živi tukaj. Kartamo, pijemo, pojemo, hodimo okoli, pozimi se sankamo, hecno je. Včasih gre kdo tudi naprej."

TRIBUŠON

Nobena svetloba ne prodira v stanovanje. Ničesar se ne vidi. Zagrnjene zavese. Križa na steni ni več. Stanovanje je prazno. Zatemnjeno. Ničesar ni več. Le paketi krekerjev, nekaj neprepoznavnih, v zeleno plastiko zavitih predmetov na balkonu in nekaj preperelih oblačil v omari. V izpraznjeni, umazani, rjavi kopalnici sedita v polni banji gola Marija in Sandi. Voda je vroča, skoraj vrela. Njuni popolnoma izsušeni telesi se grejeta v vročih hlapih. Hlapi se lepijo na površine in se širijo po kopalnici, na stenah katere se nabirajo robate kondenzirane kapljice vode. Ob banji je umivalnik in na njem termometer za merjenje telesne temperature.

SANDI: Žejen sem.

MARIJA: Ne jamraj.

SANDI: Poglej, čist mam razpokane ustnice.

MARIJA: Vidim. ... A lahko nehaš jamrat? Jaz sem tudi žejna. Pa nič ne težim.

SANDI: Mene bolj mrazi.

MARIJA: V istem dreku sva.

SANDI: A je že?

MARIJA: Lahko.

Sandi vzame termometer in si ga položi pod pozduho.

SANDI: Pa krče bom dobil. To ni normalno. Zebe me, kot da sem že tri dni mrtev. Jebemti! Še res bom umrl tko.

MARIJA: Res si neverjeten.

SANDI: Neugodno.

MARIJA: Kompliciraš.

Termometer zacvili.

SANDI: Evo, že tko hitro. Sem ti rekel, da je nekaj. *(Pogleda na termometer.)*
Petindvajset stopinj! A sem ti rekel!

MARIJA: Ne deri se.

SANDI: Petindvajset stopinj, še padla mi je! To ni normalno!

MARIJA: Ah, kompliciraš.

SANDI: Kako kompliciram? Jaz sem bazično že mrtev. To je pa res nenormalno!

MARIJA: Jaz sem imela prejle štiriindvajset stopinj.

SANDI: Nenormalno!

MARIJA: A lahko, prosim, govoriš tišje. Ali pa se navadi šepetat.

Trenutek tišine. Sandi pogleda v tla. Ko spregovori, je njegov glas obarvan drugače. Govori tiho, ampak mirno, počasi, skoraj spokojno.

SANDI: Marija?

MARIJA: Ja, Sandi?

SANDI: Marija, najino življenje je tako žalostno.

MARIJA: Vem, Sandi. Vem.

SANDI: Boš ti?

MARIJA: Lahko.

Marija prevzame termometer. Meri.

SANDI: Draga, razmišljal sem. Kaj pa če bi midva šla?

MARIJA: Kam?

SANDI: Gor.

MARIJA: Kam gor, Sandi?

SANDI: Kamor koli, saj tam majo večjo maso. Vse se razporedi. Drug sistem majo in več prostora za take, kot sva midva.

MARIJA: Sej sva že govorila o tem. Kako? Še iz stanovanja ne moreva. Vsak dan delajo te vokalne verifikacije.

SANDI: Vem, ampak jaz sem razmišljal ...

Termometer zapiska. Marija pogleda.

MARIJA: Dvaindvajset.

SANDI: Marija? Dvaindvajset! Jaz jih bom klical.

MARIJA: Ne seri. Koga boš klical? Strpali naju bodo v pičko mater in kaj boš pol? Na čem se boš grel?

SANDI: Ampak ne morva več tko ...

MARIJA: Kaj si govoril?

SANDI: Marija, no. Ne se delat, da je v redu.

MARIJA: Samo malo me zebe.

SANDI: A dotočim?

MARIJA: Ja. Kaj si hotel rečt?

Sandi odpre pipo. Porabi še zadnji del manevrskega prostora in pipo obrne tako, da iz nje teče le najbolj vroča voda. Zakonca se stisneta vsak v svoje telo. Zebe ju.

SANDI: Pokličeva v CENTER.

MARIJA: Joj, res si nenormalen. Pa pusti si dopovedat, nič ne boš rešil ...

SANDI: Pa ne, no. Pazi! Rečeva, da moreva prit do neke moje sorodnice. Prej poiščeva v imeniku nekoga, nekega Tribušona, ki se nama tako po občutku zdi, da bi bil prijazen. Ne vem, Marjeta Tribušon. Ni slabo, ne? Meni so se Marjete vedno dopadle. In rečeva, da moreva nujno do nje ali pa do njega, če nama bo možko ime všeč. Ker ... no, nekaj si zmisлива. Na primer, da moreva nujno vedet, kakšna je moja krvna skupina al pa da si ti umrla. Nekaj urgentnega v glavnem. Saj če je nujen klic, bodo že prevezal. No, in pol tega Tribušona lepo, lepo prosiva, da nama pusti, da čez njegovo linijo pokličeva to tvojo Dušico. Njen mož ... Kaj je že?

MARIJA: Ivan.

SANDI: On je gangster, ne? On bi nama ziher lahko kakšne papirje zrihtal. Al pa neka mutna posla pa naju prepelje gor. Par dni dela pa vzameva teh neki stvari. Saj ne bo noben opazil.

MARIJA: Verifikacija bo opazla.

SANDI: Sej oni tut ne hodjo tko pogosto. Zmenva se z Ivanom, da naju pride pobrat točno po verifikaciji, to nama da vsaj par ur, da zgineva. Preden oni opazijo, sva midva lahko že čez mejo.

MARIJA: Ne vem, če je Ivan še v teh vodah.

SANDI: Enkrat gangster, vedno gangster. Tako je to. Al naju bo prešvercal al pa ni gangster, ane?

MARIJA: Ne vem, ne vem. Kaj če naju dobijo?

SANDI: Kaj naju dobijo? Bova že pozorna. Pa ne bodo naju dobili, boš vidla. Pametni mamó srečo.

MARIJA: Dušica mi je res eno veliko uslugo dolžna, še za takrat za ta malo.

SANDI: Lej, ti si dala njenim službo, ona da nama pasoše.

MARIJA: Nekaj denarja še imava.

SANDI: Pa zgoraj je sistem, veš, kakšen! To vsi pokajo od denarja, ziher se bo kšna sobica¹⁸ tudi za naju našla. Boš vidla, tuki itak samo v banji leživa cele dneve.

MARIJA: Pa dovolj imam teh krekerjev!

SANDI: No, a vidiš!

MARIJA: Dobro bova morala premislit.

SANDI: Akcija.

MARIJA: Ja, nova akcija. Kako bo pa ime?

SANDI: Akcija: beg.

MARIJA: To je preveč dobesedno.

SANDI: Akcija: zgoraj!

MARIJA: Patetično. Akcija: na dosegu roke.

---

¹⁸ Do vrat gledališča vodijo stopnice iz treh strani. Sredinske naravnost navzgor. Profil stranskih pa se ob straneh pase na vijugastih vzorcih poroznega marmorja. Vstopa se skozi tri stara lesena vrata. Pepelnika ob vhodih ni. Nad glavnimi vrati je terasa, na kateri sicer obratuje majhen bar, a zdaj ni nikogar. Fasada stavbe je pobarvana s pastelno zeleno barvo. Okna so uokvirjena z belo. Pročelje sicer ni pretirano okrašeno, gre za gledališče iz 19. stoletja z nekaj ornamentami proti vrhu stavbe. Foaje je prazen. V staljenih kockah ledu skoraj plava napol spita steklenica šampanjca. Na tleh je ena prazna steklenica. Poleg zamaška za plastenko vode je približno pol ducat kozarcev za šampanjec. Na vseh se vidijo jasni prstni odtisi, na nekaterih so odtisi različnih odtenkov temno rdeče šminke.

Igra se drama. In dvorana ja nabitto polna. Cercle je do robov zaseden, tja so prinesli dodatne stole. Iznad luči se ljudje sklanjajo in gledajo dol na oder iz nabitih lož. V parterju si starejši gospodje brišejo znoj s čela. Sredi petega dejanja, ravno ko se na oder s stropa začne spuščati maketa helikopterja v realnih proporcih ter igralec v suknjiču in s črno kravato začne svoj enourni dialog, se odprejo vrata dvorane in vstopijo hostesniki. Fantje in dekleta s plinskimi maskami na obrazih začnejo z napravami za škropljenje poljščin po prostoru škropiti snov za hitrejšo rast letnega pridelka. Smrdljiv zvarek šprica vsepovsod, publika najprej ne ve, kaj bi. Ko pa se začne smrad snovi širiti po prostoru in na njihovi koži puščati opekline, začnejo panično vstajati in drug čez drugega teči iz dvorane. Nastane stampedo. Hostesniki škropijo naprej. Po stoli, po žvečilnih gumijih, zalepljenih pod njimi, po maketi helikopterja, po ložah.

SANDI: Akcija: vročina.

MARIJA: Akcija: sedmina. Ne, to je depresivno.

SANDI: Akcija: cedevita.

MARIJA: Zakaj pa cedevita?

SANDI: Ker ko prideva gor, bo prva stvar to, da se v miru usedem nekam in v miru spijem eno limetino cedevito.

MARIJA: Jaz bi tudi eno. Kako bi jo ... Cedevita. Cedevita je super. Akcija: cedevita. Dobro zveni.

SANDI: A nazdraviva?

MARIJA: Dajva.

Sandi sunkovito vstane. Njegovo telo je polno vodnih gub in odrgnin, koža je zgubana, utrujena in tanka. Takoj ko stopi iz vode, se začne tresti. Steče v kuhinjo. Iz omare vzame dva steklena kozarca – edina predmeta v omari.

MARIJA (off): Še kakšen kreker prinesi, prosim! Krompirjevega, če je še.

Sandi natoči toplo, skoraj mlačno vodo v umazana kozarca in seže proti kartonasti škatli s paketi krekerjev. Najprej potegne ven porove krekerje – z narisanim porom z nogometno žogo v roki in krekerje z okusom marcipana – z belim kvadrom na embalaži, ki liže sladoležno lučko. Ko seže tretjič, ga embalaža speče. Hitro jo spusti iz roke. Česnovi krekerji z ilustracijo česna, ki se na vse pretege smeji. Sandi ne razume. Na prstih se mu, tam, kjer je prijel česnove krekerje, naredijo trije zajetni mehurji. Sandi gleda opeklino in svojo roko. Previdno pogleda v škatlo z drugimi krekerji. Vzame krompirjeve, prime dva kozarca in se vrne v kopalnico. Hitro se usede v vročo vodo.

MARIJA: Hvala. (Nazdravita.) Na cedevito.

SANDI: Na cedevito.

MARIJA: Si v redu? Nekam bled si.

SANDI: Vse je v redu.

MARIJA: Zmeri si.

Mu poda termometer. Sandi meri.

MARIJA: Nekoga bova že našla. Pa več možnih scenarijev morava pripraviti. Vse. Tudi najbolj črne. Pa mislim, da imam nekje še en zvezek. Bova že.

Odpira embalažo krompirjevih krekerjev. Sandi opečeno dlan porine pod vodno gladino. Marija govori. Sandi posluša. Marija svoje lepe bele zobe, ostre kot najbolj ostra japonska katana, zasadi v krompirjev kreker.

JURINIĆ

Na strehi bloka. S črno snovjo premazana tla. Nekaj dimnikov in anten, tudi ena polomljena. Na nebu se mešajo večerni vijoličasti, oranžni, rdeči, pa tudi modri odtenki. Z ene strani žareča krogla – sonce, na drugi strani namrščen krajec lune.

Na strehi zaseda bend. Trije stolpi velikih zvočnikov, množica kablov na tleh. Bobni s črnimi opnami, bobnar s črnimi očali. Bela bas kitara in basist z majhnim temno zelenim klobučkom, kitarist za svetlečim srebrnim mikrofonom z zlato trzalicco v roki – Dino; v usnjeni jakni in v modrih, strganih kavbojkah.

Štirje udarci s palčkami.

Dino vzame tempo v nogo, bobnar v vrat, kitarist v boke, basist v ramena.

Uno.

Due.

Tre.

Quatro.

Zlata trzalica udari v strune. Črni zvočniki se oglasijo s kričečimi toni. Visok snare boben, nizek bas. Vztrajen ritem.

DINO (*resno, vendar ne cinično, niti ne pretirano zadržano, z nizkim raskavim glasom*):

Nisam sve izgubio,
nešto sam i dobio.
Nisam sve prokockao,
nešto je i ostalo.

Visoki toni na kitari pa prvič refren:

Neko nas posmatra,
neko nas stalno gleda.

Stoji, drži kitaro in poje in igra. Pravi mačo. Nastopa in se ne dela, da ne. Pogleduje k prstom na kitari in se zapeljivo vrača k mikrofonu.

Neko nas posmatra
Uaaaauaaaa
neko nas stalno gleda

Solo. Dinovi prsti se premikajo gor in dol pa levo in desno. Ne popušča. Obrne se k bobnarju in si kímata – držita tempo. Obrne se k basistu, odkimavata si – držita tempo. In potem se obrne k mikrofonu, utripa tone v zvočnike in ne popušča. Kima, kima še v mikrofon. In ...

Nije sve izgorelo,
nešto sam ugasio.
Nisam se izgubio,
ipak sam se snašao.

“Bez predaje,” bi zdaj rekel Dino, če ne bi ravno pel. In se dere naprej. Ritem se vedno bolj udobno sidra med akorde in drži takte pokonci.

Neko nas posmatra,
neko nas stalno gleda!

Zadnji toni. Odmev. Letalo preleti nebo in pusti za seboj dolg, bel, snežen rep.

OŽBOLT

Vsak košček stanovanja, brez izjeme, je prekrit s svežo plastjo zaščitne plastične folije. Tudi nekaj že skoraj uvelih orhidej na okenski polici, ki počivajo v večernem miru. Lucija v veliko vrečo za smeti pospravlja ogromno kepo folije, ki je še pred kakšno uro opravljala delo zdaj razvite folije. Žiga in Fric oba v pisanih kopalkah, preznojena in rdeča v obraz sedita na foliji na tleh in globoko sopeta, pijeta gost proteinski šejk in glodata vsak svoj kos proteinskega krekerja. Fričevi udi so napeti, napolnjeni, povečani, razširjeni, napihnjeni. Mišična masa njegovega telesa se je vsaj podvojila. Bicepsi, tricepsi, trebušne mišice, ramenski obroč, vse je lepo definirano, kapljice znoja se glamurozno lesketajo na koži, le noge, sploh stegna malce, a ne preveč, zaostajajo za volumnom drugih delov telesa. Vstane in se kot velik helenistični konj ogleduje v odsevu okna. Zadovoljen je s svojim videzom. Tako močan in širok je, da bi mu zdaj še tiste kavbojke Levi's lahko "dobro padle". Tudi Žigov mišični tonus je znatno povečan, a ne tako kot Fričev. Ampak sprememba je očitna. Še posebej mišičasta so njegova stegna in meča, kjer se prečno progaste mišice ponosno razgaljajo strupeno svetli sobni osvetljavi.

ŽIGA: Saj bom jaz okna.

LUCIJA: Ni panike. Bom jaz.

FRIC: Pusti mu, če se ponuja.

LUCIJA: Ne, ker je površen in je tko, kot da sploh ne bi zaščitli. Sej masta vidva zdej kopalnico za zrihtat, ko bom jaz svoje oddelala.

ŽIGA: Pol pa nič.

FRIC: Kolk pa maš dons?

LUCIJA: Šest jurjev.

ŽIGA: Kr lepa vsotica.

LUCIJA : Prejš teden sem sedem zgarala.

Fric si ogleduje svoja bela meča. Lucija se pripravlja, malo se raztegne in se postavi v sredino sobe na folijo.

FRIC: A se tebi tut zdi, da so mi calvsi narastl?

ŽIGA: So, valda, s tvojim tempom ti vse naraste.

LUCIJA: Mal pa res. Čeprou men se res zdi, da se ti najbl pozna na tem zgornjem delu, vrat pa ramena. A loh začnem?

Fric napenja mišice. Žiga opazuje svoje noge. Na foliji mu skoraj spodrsne. Umakneta se Luciji, ki v roko vzame svoj telefon. Nekaj pritiska, nastavlja. Potem pa naenkrat, kot bi zamudila, začne teči na mestu. Fric in Žiga si brišeta znoj in se pripravljata na dezinfekcijo in deratizacijo kopalnice.

ŽIGA: Model, teb so se res definirale prsi.

FRIC (*ga prijazno popravi*): Pectoralis major. Pa tut latissimus dorsi mi niso slabi, prznej.

ŽIGA: Priznam.

FRIC: V zadnjem tednu mi je to tko ven skočil. Sam ne vem, kaj naj z nogami. Men je hudo, da mam te noge, sam bi se lahko bolj sistematično lotil teh gastronemiusov.

ŽIGA: Men se tut že mal pozna.

FRIC: Ti maš res hude te sure, mislm calvse.

ŽIGA: Pa zdej se mi tut na ramenih pozna.

FRIC (*ga prijazno popravi*): Na deltoideusu. Valda se ti.

LUCIJA: Fricu se bolj.

Žiga zviija hrbet, da bi se približal majhnemu delu kože na zadnji strani stegna, nekaj centimetrov nad kolenom.

FRIC: Kaj je?

ŽIGA: Neki me srbi.

FRIC: A si si mišico nategnu? To je smrt.

ŽIGA: Sam srbi me.

FRIC: Loh je poškodba iliopsoasa, to se zna tut tam čutit.

Fric zaskrbljeno pogleda opazovani del stegna.

FRIC: Fak, kaj maš pa res to?

ŽIGA: Sam neko materino znamenje.¹⁹

FRIC: Ej, stari ...

ŽIGA: Kaj?

FRIC: To je klop. Fiks.

Lucija se ustavi na mestu. Zadihano dvigne obrvi, oči ji izstopijo, pordi, žila na vratu ji v hīpu nabrekne.

LUCIJA: Ne me jebat. To je klop. Vidi se, da ma noge pa glavo pa vse.

ŽIGA: Ma kakšen klop! Nista normalna.

LUCIJA: Dej, ne deri se.

ŽIGA: Ni klop. Pika je pač. Materino znamenje.

LUCIJA: Ni, lej k prou vidiš lahko, da ma oči.

ŽIGA: Ma kakšne oči. Prnes povečevalno steklo.

---

¹⁹ Zelen hrib in na njem razraščena trava, cvetlice in nekaj listov plevela. Tisoč vojakov na konjih, v železnih z zlatom in srebrom okrašenih oklepih, s ščiti in čeladami se zgrinja navzdol v dolino. Topotanje kopit hromi. Grmi. Galopirajo in zemlja pod njimi drhti. Jez-dijo tisoč črnih konj.

Zemlja se pod težo železne konjenice odpre. Vseh tisoč jih pade vanjo. Zemlja se tiho zapre.

FRIC: Kje je?

LUCIJA: Nad umivalnikom, če sploh je.

Fric hitro odkoraka v kopalnico.

ŽIGA: Ni klop. A ga loh nehaš drkat. Dej, k morš znamenja pustit pr mir.

LUCIJA: Model, ti maš klopa. A se ti zajebavaš?

ŽIGA: Pa ni to klop, sto posto.

LUCIJA: A ti mene jebeš!?

ŽIGA: Dej, ne deri se.

LUCIJA: Ej, to ti pa zamerim. Res, pravila so enaka za vse! Odjebi, model!
Fak of. Pizda, tle sem doma k budala ...

Fric se vrne.

FRIC: Ni ga.

ŽIGA: Ma kam hodim? Kdaj? A si me vidla kam it?

LUCIJA: Pol mi pa razlož, kako si klopa dobil.

ŽIGA: Pa ni klop, no. Sam materino znamenje je.

Fric zamišljeno gleda v stegno.

FRIC: Stari, to je klop, ni debate.

Žiga sunkoma umakne stegno.

ŽIGA: Daj povečevalno.

LUCIJA: Ni ga.

ŽIGA: Pol pa ne govor, da je klop. Veš kolkrat sem jaz že mislil, da je klop, pa potem ni bil na koncu.

LUCIJA: Ne deri se.

FRIC: Sam to res ni kul. A ti veš, da tko vse tri ogrožáš.

LUCIJA: Spizdi.

ŽIGA: Ne seri.

FRIC: Sam jaz sem te slišal neki ponoč. Da neki okol muvaš.

ŽIGA: Jebi se. Kam da grem, sej so cantraši povsod.

LUCIJA: Jaz sem tut neki slišala.

ŽIGA: Kaj sta vidva slišala? A me zajebavata?

LUCIJA: Res se je slišal, da nekdo ven hodi, pa sem mislila najprej, da je Fric, da gre trenirat na štenge. Sem mu zanj rekla, da nej odjebe, ampak je reku, da ni bil on.

FRIC: Kam pa hodiš?

ŽIGA: A loh, prosim, nehata. Kam hodim? Kam hodim!?

LUCIJA: A se lahko nehaš dret?

FRIC: Dejmo ga ven, pa da vidmo.

LUCIJA: Ajde, dejmo.

ŽIGA: Ne bom si kr materinga znamenja ven daju. To je ful nevarno za raka na koži.

LUCIJA: Razkužilo mamo, rokavice mamo. Zagnojil se ti zihr ne bo. Fric, daj pinceto.

Fric že teče po pinceto. Lucija si na roke natika rokavice.

ŽIGA: Ej, ej. (*Odrine Lucijo.*) Ne bosta mi kr dajala ven kože, alo!

Lucija ne omahuje.

FRIC (*off*): Ni pincete.

LUCIJA: Pol pa iglo prinesi.

ŽIGA: Lahko, da sem ga iz kakšne rože dobil al pa kaj.

LUCIJA: Kakšne rože, če so pokrite že cel čas. Pa kaj, a je klop kar iz dol sem gor na rožo skočil, al kaj?

Pride Fric z iglo v roki.

FRIC: Kar iz rože, prau model.

Lucija vzame iglo, umakne folijo s plinskega štedilnika in začne nad majhnimi plameni štedilnika razkuževati iglo.

ŽIGA: Pa daj, nisem šel nikamor, res no. Priznam, dvakrat sem šel na štenge trenirat, to je pa to, res. Ampak tle v bloku sem bil, sam nisem hotel, da bi vedla, da v ekstra tajmu treniram calvse.

LUCIJA: Ajde, dejmo. Ti ali klop.

Žiga, Lucija in Fric stojijo sredi s folijo polepljene dnevne sobe. Razdalje med njimi so skoraj enake. Lucija ima na rokah par zaščitnih rokavic, v desnici pa razkuženo iglo.

LUCIJA: Resno, ti ali klop.

ŽIGA: Ni klop.

FRIC: Je.

LUCIJA: To je ultimat. Če je klop, si najebu.

ŽIGA: Vem, da ni klop, nisem bil nikjer.

LUCIJA: Ti ali klop, en bo šel ven.

Tišina.

Žiga neboljeno nastavi stegno. Lucija se približa.

ŽIGA: Čak, bom sam.

LUCIJA: Ne boš.

ŽIGA: Če mi more kdo nogo razmesart, pol si jo bom sam.

FRIC: Sam bova gledala od blizu.

ŽIGA: Boli me kurac. Dej mi.

Lucija mu da iglo. Žiga prisloni iglo na zadnjo stran stegna. Zvija se, da bi videl, kaj počne, kako se bo najmanj poškodoval. Stoji in se obrača nazaj proti stegnu. Fric in Lucija sedita in opazujeta. Od neprijetne drža ga vse boli. Nerodno zapiči iglo v stegno. Zajavka. Lucija in Fric gledata iz neposredne bližine. Iz svoje noge želi v enem kosu izbežati majhno črno rjavo liso. Kaplja krvi.

ŽIGA: Daj mi nož.

Fric vzneseno vstane, umakne malo plastike s kuhinjskega predala in odpre predal za pribor.

ŽIGA: Ta ostrega.

Fric iz predala vzame velik mesarski nož. Previdno zapre predal, popravi folijo in poda nož Žigi. Žiga ga mirno sprejme. Fric se počasi usede. Žiga opazuje svoje stegno. Druga dva tudi. Žiga prisloni konico noža na stegno in pritisne. Kaplje krvi. Zareže globje. Globoko. Naredi krog in pol, tako da črno rjava lisa popolnoma izgine v rdeči barvi. Tisti del mesa, kjer je bila prej lisa, Žiga izreže. Približno centimeter velik košček stegna drži v roki. Lucija in Fric kot hipnotizirana gledata, kako se kaplje krvi spuščajo od rane preko mišičastih meč do folije na tleh.

ŽIGA: Evo, na.

Žiga pomoli košček mesa Luciji.

LUCIJA: Zdej se itak nč ne vid, k si ga čist razmesaru.

FRIC: Ej, rešpekt stari, pol noge si si odlomu.

ŽIGA: Ne da se mi z vama zajebavat.

LUCIJA: Čak, da vidm.

Vzame ponujeni kos, umakne folijo pri umivalniku in ga spere pod vodo. Fric še vedno občuduje kri na Žigovi nogi.

LUCIJA: Ne vidi se.

ŽIGA: Ni bil klop.

LUCIJA: Fiks je bil.

FRIC: Dobr, lahko da je bil. Zdej ni več.

ŽIGA: Ni bil. Bil sem sam na štengah pa tle.

LUCIJA: Ok, lej. Bomo počakal, da se to mal posuši, pol bomo pa vidl. Zihr pa zaklepamo vrata pa si skrivamo kluče. Neki tazga bomo nardil. Jaz se ne mislim več zajebavat z vašimi klopi.

FRIC: Stari, sam zdej boš mogu sam roke delat. To si si čist nogo zjebu.

ŽIGA: Boli me kurac. Bom pa trup pa ramena delu.

LUCIJA: A smo zmeneni?

ŽIGA: Ja, smo.

FRIC: A te ful boli?

ŽIGA: Niti ne, sam peče pa k svinja. Hvala kurcu, da ta nož dobr reže.

KRAJNC

Stanovanje je na novo prebeljeno. Stene so tako bele, da skoraj sijajo v beli sobni svetlobi. Na kuhinjski mizi je velika rjava kartonasta škatla, polna zaščitnih mask. Lili pomiva posodo s smrdečim razkužilom, ko vstopi Robi. Nasmejan, nekaj skriva za hrbtom.

ROBI: Šele zdaj razumem, kolk te rabim v svojem življenju. Vedno sem rabil nekaj časa zase pa bluzil sem okoli, ampak ko mi je bilo najbolj zajebano, sem vedno mislil nate. Ko sem bil dobro, se ti pa nikoli nisem zahvalil. In dnevi so tko k ena mladost, ko sem s tabo. A vidiš, da si mi vse. Da Luke in Izaka ne bi bilo tle, če tebe ne bi bilo tle. Da bi kupil tisto jebeno puško, ustrelil bi psa pa še sebe, če ne bi bilo tebe. Ljubim te. Zapri oči. (*Izza hrbta potegne zavoj železnih obešalnikov. Šepetajoče.*) Lepo valentinovo.

LILI: Ljubezen moja. Vse moje! Hvala ti, kako si to dobil?

Nasloni se na njegovo karirasto srajco in ga poljubi. Dolg poljub.

ROBI: Skrivnost. Zate vse. Sem si rekel, da če ne morem rož pa čokolatinov dobit, bom pa neki bolj pragmatičnega zrihtal. Pa to mamó tut za vece pucat. Pa veš, kaj vse se da narest s tem ...

LILI: Vem, tut za uokvirjat slike ta malih lahko uporabimo. Fantastično! To je že pravo darilo! Hvala ti!

ROBI: Malenkost. Ljubim te.

Poljub.

LILI: Otroka, večerja!

Trenutek tišine. Robi in Lili na mizo razporejata krožnike in krekerje vseh mogočih okusov. Najprej na suhih tihih tačkah pricaplja pes Suarez in se začne plesti med nogami steklene kuhinjske mize. Za njim Izak, razkuži si dlani in se

usede za mizo. Momlja si poskočno melodijo. Skozi vrata kuhinje stopi približno meter visoka pojava v debelem ovčjem kožuhu, z dolgimi rdečimi nogavicami in gamašami, masko, rogovi, v katere so vpeti pisani trakovi, iz ust mu gleda dolg rdeč jezik, narejen iz usnja. Okoli vratu mu namesto zob visijo v verižico povezani ducati belih fižolov. V roki ima na palico vpeto ježevo kožo. Okoli petih kravjih zvoncev, ki jih nosi za pasom, je ovit selotejp, ki drži koščke stiropora, zaradi katerih zvonci ne spuščajo nobenega zvoka. Kot da bi odganjal zimo. Kot da bi v paradi drugih takšnih podob skakal in plesal po polju. Lili in Robi pogledata postavo. Premerita jo. Postava si razkuži roke in se usede za mizo, ježevo odloži zraven sebe. V prostoru zavлада naporna tišina. Lili in Robi se spogledata, nerodno jima je. Robi previdno prime tubo z razkužilom in jo ponudi pojavi. Pojava strmi v razkužilo, kot da ne bi vedela, čemu naj bi služila. Robi namigne, naj si razkuži roke. Postava dolge trenutke strmi vanj, dokler se ne vmeša Lili, ki Robiju iz rok vzame razkužilo. Potegne ga stran, kot da bi ga postava lahko napadla. Vrneta se k postavljanju pribora in prtičkov na mizo. Še kozarci vode in velika kartonasta škatla.

Ko vsi sedijo za mizo, Lili seže v škatlo in iz nje potegne paket krekerjev, na katerih je natisnjeno nasmejeno zrno riža. Krekerje deli na krožnike. Robi in Lili, kot da bi ju bilo postave strah, previdno pogledujeta proti njej. Lili spregovori, kot da ni nič. Poskuša spremeniti atmosfero.

LILI: Danes mamoz rižem. Kaj bi pa za zraven?

LUKA: S papriko pa zrezki.

Lili iz škatle vzame krekerje z narisano papriko, okoli paprike je narisana svetniški sij, njene dlani so v znak molitve sklenjene pred njo. Robi poskusi rižev kreker.

ROBI: Teli pa sploh niso slabi.

Lili iz škatle potegne krekerje z govejim zrezkom ob strani. Goveji zrezek na embalaži nosi tanka okrogla očala in bere knjigo. Lili deli krekerje. Pojava se ne premakne.

LILI: To je neka nova verzija.

LUKA: Super so.

Vsi pogledajo proti postavi. Pričakujejo, da bo spregovorila, pohvalila krekerje. A postava molči in gleda v krekerje pred sabo. Lili in Robi se spogledata. Robi z gesto predlaga, da bi postavi kar sam dal kreker v usta. Lili prestrašeno odkima.

LILI: Na, te z redkvicami. Moraš jest zelenjavo.

LUKA: Te mi niso.

ROBI: Od kdaj pa tut redkvic ne ješ?

LUKA: Od skos.

ROBI: Kr pojej.

Odpre paket krekerjev, na katerih je narisana debela vijoličasta redkvica s sočnimi očali, širokim nasmehom in dvignjenim palcem. Robi, ki prvi dobi nekaj vijoličastih krekerjev, se namrdne, ampak jih skupaj z drugimi začne jesti. Luka tudi. Ko hoče Lili redkvice položiti tudi na krožnik pred tiho postavo, ta nad krožnikom podrži razprto dlan, tako da Lili ne more do krožnika. Robi in Luka gledata. Lili poskusi še enkrat. Postava se ne pusti. Še enkrat in še enkrat. Lili popusti. Pospravi nekaj krekerjev nazaj v embalažo in se namesti na stolu. V sobi postane neprijetno. Suarez živčno opazuje prizor pred sabo.

LILI: Dober tek.

LUKA: Jaz bi raj tiste s korenčkom.

LILI: Ne bomo še enih odpiral.

ROBI: Dober tek.

LUKA: Dober tek.

Začnejo zobati krekerje. Atmosfera v kuhinji ravno zajame sapo, ko začne zamaskirana postava, namesto da bi začela tako kot ostali jesti krekerje, drobiti le-te v svoj krožnik. Vsi prisotni to opazijo. Pozorno jo opazujejo.

ROBI: Luka, lej kaj mam.

Pokaže na zavoj železnih obešalnikov.

LUKA: O, uau! Kako so lepi!

LILI: To je oči zrihtal.

LUKA: Hvala, oči! A bom lahko tut jaz enga dobil?

ROBI: To mora pa mami povedat, zanjo so.

LILI: Lahko, enega ti dam.

Postava anemično drobi krekerje. Ko konča z riževimi, začne s tistimi, ki so posuti z rdečim prahom. Lili se nagne naprej proti kupu ovčjega krzna.

LILI: A bi kaj drugega?

Postava dvigne pogled in pogleda naravnost v Lili. Lili prestrašeno otrpne. Robi jo prime za roko in jo potegne nazaj. Nekaj sekund neprijetne tišine in postava se vrne k drobljenju krekerjev.

LILI (Robiju): A mu dam kokosove?

ROBI (Lili): Ne. Pusti ga, sam pusti ga, da se mu ne utrga.

Luka da kos svojega vijoličastega krekerja zdaj navdušenemu Suarezu.

ROBI: Ne ga futrat s tem. Raj mu daj zrezek, če že.

LUKA: Daj mu ti zrezek.

Postava vzame košček enega izmed krekerjev in ga ponudi Suarezu. Suarez poje. Robi vstane.

ROBI: Zdaj pa dovolj. A lahko nehaš!

Postava bulji v Robija. Lili pretresena potegne Robija nazaj na stol. Tišina. Lili pogleda proti Luki.

LILI: Kako gre angleščina?

LUKA: Moram napisat spis.

ROBI: O čem?

LUKA: Holidays.

ROBI: Rabiš pomoč?

LUKA: Ne, saj znam.

LILI: Kaj boš pa pisal?

LUKA: Da bom šel poleti na ziplajn pa zorbing. Moramo v prihodnjiku vse napisat.

ROBI: Kakšen ziplajn?

LUKA: To je uno, k se prvežeš na eno tako dolgo vrv in se spustiš dol pa to. To bi jaz šel na eno hitro pa visoko. Ampak to rabiš res take ogromne vrvi ...

Postava seže proti svoji glavi. Robi skoraj skoči s stola, da bi prestregel potencialni udarec, vendar se postave ne dotakne. Postava gre proti rogovom in trakovom, razpetimi med njimi, izbere enega – rdečega – najdaljši trak za najdaljšo ziplajn izkušnjo. Odveže ga, pogleda in ga poda Luki. Luka ga zbegano sprejme. Robi se pomiri. Postava naprej drobi krekerje.

LUKA: Hvala.

ROBI: Ko boš napisal, bomo preverili.

LUKA: Sej znam. Res ni treba.

LILI: Moramo slediti tvojemu napredku.

ROBI: Pa pospravi sobo.

Lili in Robi hlastno glodata suhe krekerje.

LILI: Ni slabo.

ROBI: Men je že mal dost, res je velik danes.

LUKA: Mami, a bomo spuščali zmaja²⁰ jutri?

ROBI: Dež bo.

Postava vstane, dovolj ji je bilo sprenevedanja in stalnih negacij. Tišina. Vsi gledajo. Postava gleda nazaj. Suarez stisne rep med noge. Postava prime ježevko, zavihti jo nad glavo in udari po mizi. Vstane, stopi na mizo. Udari. Zadoni. Udarja po steklu, po krekerjih, po kozarcih, embalaži, vse se drobi. Steklo v kosih pada na tla in se na tleh razčrepini na tisoče majhnih delcev. Krekerji izgubljajo podobo. Embalaža se mečka. Obrazi redkvic, zrezkov in riža postajajo neprepoznavni. Pričujoči, sedeči na svojih udobnih stolih, gledajo prizor pred sabo. Nemo spremljajo gibe in udarjanje. Ježevka se od težkih udarcev zlomi. Postava jo vrže na drugo stran sobe in začne udarjati z nogami. Z zvoncev odvrže stiropor in selotejp. V prostoru zahrumijo zvonci. In od mize ostanejo samo še železne noge in kup razbitega stekla. Postava mirno sestopi. Pogleda Robija, Luko in Lili. Vzame železne obešalnike in jih s svojimi majhnimi ročicami začne zvijati, z njimi udarja ob tla. Trenutki v nemi sobi trajajo kot večnost. Postava izbere dva železna obešalnika. Kar je ostalo od njiju, oblikuje v dva kroga – elipsi. Pomaga si z železnimi nogami bivše mize. Vzame prvega in si ga pozorno ogleda. Malo ga še popravi. Pogleda Robija, stopi do njega, prime ga za roko. Robi prestrašeno opazuje postavo. Postava ga pogladi po stegnu. Čez glavo mu nadane preoblikovano železno obliko, kot bi mu na prsi nadel verižico iz najlepših koral. Opazuje ga. Robi gleda v njegove bele zobe, ki zdaj izgledajo kot poletni otroški nasmeh. Robi rahlo skloni glavo v zahvalo, darilo ga gane, počasi se nagne k postavi, kot bi jo hotel objeti. Postava se umakne. Vzame drugo železno stvaritev, sprehodi se okoli mize in spotoma potreplja Luko po ramenu. Stopi k Lili. Čez ramena ji previdno, nežno povezne železno verižico. S svojo majhno, neobgljeno ročico se postava dotakne Lilijinih las. Poboža jo po glavi, po obrazu. Dotakne se njenih ustnic, kot bi jih z roko poljubila. Kot da je mama, položi svojo roko na njeno ramo in spolzi do komolca. Do zapestja, prime jo za roko. Lili gleda v postavo, kar je bilo, je bilo. V očeh se ji naberejo solze. Postava sunkoma premakne svoje boke. Njeni zvonci zazvonijo na kupu črepinj.

---

²⁰ V mestu v obliki morske zvezde je grad. Na najbolj zahodnem delu obzidja gradu v hladni jesenski niši sedi zmaj in govori: Jaz sem čuvaj tega mesta. Spim na zvoniku. Umivam se v umazanih zalivih reke. Ponoči kadim pipo in opazujem ulice – varujem speče mesto. Luni pošiljam žametne kroge. Soncu pa čez speče zavese grde poglede. Spim, ko ste vi budni. Bedim, ko vi spite. Takrat, ko drugi zmaji zapustijo svoje gnezdo.

EPILOG

Eden je na veceju in gleda posnetke receptov na Youtubu. Nekdo kuha, nekdo že spi.

Nato počí.

Enkrat, dvakrat. Spremenilo se je v rafal. In vsi se naenkrat zdrznemo, pustimo svoja opravila.

Ker vemo:

Začelo se je.

“AAA! JEBEM VAM MATER!”

Nekdo od nas je ugasnil luč. Drugi smo zagrnili zavese.

“NA POMOČ!”

Jaz kličem policijo! Drugi kličemo rešilce. Naše roke so trde od strahu, od šoka. Otroke pošiljamo v najbolj oddaljene sobe, da se igrajo, da ne gledajo tega.

“NA POMOČ!”

Hitro! Kje so! Kje so? Jebemo jim mater! Kako je možno, da rabijo toliko časa! Ulice so prazne! Na semaforjih utripajo rumene.

“NE MOREM VEČ!”

Mi pa ne moremo poslušati tega hropenja.

“NA POMOČ!”

Eden od nas se ne počuti dobro. Ena je bruhnila. Ne prenaša krvi. Še posebej ne krvi na pločniku. Vsi po vrsti slonimo na okenskih policah, za tankimi zavesami. V temi. Iz anonimnosti mraka gledamo na parkirišče.

In ležeče telo tam.

“NE MOREM VEČ! JEBEM VAM MATER.”

A bodo prišli?!

Krog krvi se širi in veke telesa, ki leži v tej luži, postajajo težke.

A bodo prišli?! A nas bodo rešili te mučne tišine, ki nas tepta. Vse nas tepta! Prekleta, od tu do bolnice je nekaj minut. In rekli so, da bodo prišli, morali bi že biti tu.

Nekdo od nas reče: “Tudi Maša je tako umrla. Ker se paraziti niso spokali.” Drugi: “A pijejo kavo al kaj.” Nekdo pravi: “A gremo dol pomagat?” Pa ga stara roka prime za zapestje: “Nikoli ne veš, kdo je spodaj. Počakaj na policijo.”

Telo na pločniku se začne tresti.

Zebe ga.

“A se trese?” pravi nekdo. “Zebe ga,” pravi drugi v odgovor.

Ne razume, kako je lahko prišlo do tega. Pomisli, da bo morda zdaj umrl. Da je to njegov zadnji večer. Pomisli, da je to zdaj konec. Naenkrat ne misli več. Ampak vse samo še ve. Ve, da je to, kar čuti v grlu, smrt. Da je čas, da se poslovi od zvezd in od lune. Pa spet pomisli, kako bedno, da mora umreti ravno pred polno luno.

Pa kje so! Vsi si mislimo, da to traja že predolgo, ampak nimamo kam.

Iz sekunde v minuto je tišina težja. Hropenje pojema. Vsi imamo grenek okus v ustih. V želodcih. Da je zdaj to konec. Vsi ga čutimo. Čutimo, da ne bo preživel.

Ne dere se več. Samo še diha. Iz jeze. Diha, ker je jezen, da bo umrl. Tu. Na tem jebenem pločniku. In pomisli, da ga jutri ne bo več tukaj. Jutri zjutraj. Kakšen bo dan?

Dva policijska kombija. In rešilec. Zavijejo na parkirišče. Policaj stopi ven. Z izvlečeno pištolo. In z zaščitno masko. In še nekaj policajev takoj za njim. S pištolami in zaščitnimi maskami. In vidijo telo in se derejo, naj dvigne roke. Pa telo ne reagira. Posvetijo okoli. Nikjer nikogar. Znak rešilcu. Reševalec, tudi z masko na obrazu, steče do telesa. Še ima utrip. In rana ni tako globoka. Ampak krvi je veliko.

Razkužila. Pincete. In gaze. Vse ven. Na dan. Pod nočni sij. V somrak pridušenih cestnih luči. Vse ven. Vse, kar imajo, ven.

In mi vse to gledamo. In upamo zanj.

Da bo jutri še tu.

In ga odpeljejo. Policija okoli parkirišča med drevesa razpenja svoje rumene trakove. Najprej čik pavza. Potem bodo prišli forenziki. In celo noč bodo slikali kraj zločina.

Umaknemo se vase. Še vedno ne prižigamo luči. Ne odgrinjamo zaves. Pretreseni smo. Ne gledamo se med sabo. Ne govorimo. Čutimo, čutimo, kot da bi bili ustreljeni mi. Kot da nismo ravnali prav.

In najraje bi vsi skočili iz svoje kože. Najraje bi naša krvava telesa plesala po stopnicah bloka. To bi bil radosten dan! In kosi bi peli alelujo izpod žive meje! Ampak smo prestrašeni. Ker ne moremo skočiti iz svoje kože. Ne vemo, kaj bo. Ne vemo, kdo nam lahko pomaga. Ne vemo, ali si lahko pomagamo sami. Ali nas ima kdo rad. Ali smo na čigavem seznamu. Ali smo na napačnem seznamu? Ne vemo. Koga bi rešili? Sebe? Ali se bo streljalo? Kdo od nas bi umrl, kdo bi preživel?

Tisti, ki sedimo, vstanemo. Tisti, ki stojimo, odklepamo vrata. Tisti, ki slonimo na vratih, zakorakamo ven. In stopimo na stopnišče. Vsi stopimo ven. In se gledamo. Staro in mlado. Ženske obrvi. Moške brade. Majhne mezinke, štrleča ušesa. Široke nosnice in kratke trepalnice. Obdrsane komolce in postrizene nohte. Opazujemo oči. Noge. Izpraznjene poglede in otroško polt.

Tako stojimo tam in se gledamo. Opazujemo roke. Zgubane in tiste najmanjše. In vemo, da obstaja za vsakega od nas po ena roka na drugi strani pogleda. Za nas. Obstaja dlan, ki se lahko vsakega od nas dotakne s tolikšno močjo, da poruši jezove v nas. V nas je pesem, in ta pesem ima usedline.

In samo zdaj, ko se takole gledamo čez hodnik, ko nemo stojimo na svojih pragih. Samo zdaj obstaja dlan, ki sreča naša čela, da voda požene se od vas, dvigne se v struge in pesek dvigne se od nas.